

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Beautifully
CRUEL

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜZEL ZALIM

J.T. GEISSINGER

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Tru
2. Liam
3. Tru
4. Tru
5. Tru
6. Tru
7. Tru
8. Tru
9. Liam
10. Tru
11. Tru
12. Tru
13. Tru
14. Tru
15. Tru
16. Tru
17. Liam
18. Tru
19. Tru
20. Tru
21. Tru
22. Tru
23. Tru
24. Tru
25. Tru
26. Liam
27. Tru
28. Liam
29. Tru
30. Tru
31. Tru

Sonsöz

Teşekkür Yazar
Hakkında

J.T. Geissinger tarafından da

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak.

Metin telif hakkı © 2020 J.T. Geissinger, Inc.

tarafından alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya yayıncının açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

J.T. Geissinger, Inc. tarafından yayınlanmıştır.

www.jtgeissinger.com

ISBN: 978-1-7338243-6-1

Kapak tasarımı Letitia Hasser

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

ÖNSÖZ

Okuduğunuz için teşekkürler! Yeni çıkan [kitaplar](#) hakkında bilgi almak için lütfen [bültenime kaydolun](#) veya beni [Bookbub](#)'da takip edin.

Jay için, karanlığımı aydınlatan güzel ruh.

Bu vahşı zevklerin vahşı sonları var
Ve zaferlerinde ölürler, ateş ve toz gibi Öpüşürken
tüketirler.

~ Romeo ve Juliet, Perde II, Sahne VI

TRU

"Y büyük kötü kurdumuz geri döndü."

Kahve makinesinden başımı kaldırdığımda iş arkadaşım Carla yanımda duraklıyor, dirseğiyle beni dürtüyor ve nefesinin altından konuşuyor. Kimden bahsettiğini anlamak için dönüp bakışlarını lokantanın diğer ucuna kadar takip etmeme gerek yok. Takma adı ve nabzımdaki ani yükseliş yeterince kanıt.

Siyahlı adam en son geleli yedi hafta oldu. O kalın siyah saçları, o büyük kaba elleri, onu soylulaştırmak için hiçbir şey yapmayan o pahalı Armani takımları görmeyeli yedi hafta oldu.

Bir aslanı istediğiniz kadar giydirmeye çalışın, yine de onun ormanın kralı olduğu belli olacaktır.

"O benim değil," diyorum aynı alçak tonda, kahvenin cam sürahiye yavaşça damlamasını izliyor ve kalp atışlarımı vücudumun her yerinde hissediyorum.

Dönüp ona bakmamak çok zor.

Zor ama şaşırtıcı değil. Bakmaktan daha çok keyif aldığım başka bir erkek tanımadım.

Carla alay ediyor. "Bir yıldır senin bölümünde aynı masada oturuyor, Tru."

On bir ay. Ama kim sayıyor ki?

"Geldiğinde izin gününüzse, gider. Onunla flört etmeye çalışan her garsonu geri çevirdi.

-Ben de dahil, bu göğüsler hiç şaşmıyor ve buraya yemek için gelmediği kesin."

Elindeki tabağa bakarak yüzünü buruşturuyor. Bir yığın konserve biftekten yağ sızıyor, balgam gibi sarı, çoktan katılaşmış. Buddy's All Night Diner yemeklerinin kalitesiyle tanınmıyor.

"Kahve siparişi dışında benimle de konuşmuyor."

Carla gözlerini devirir. "Lütfen. Adam o büyük kötü kurt gözleriyle çok yüksek sesle konuşuyor. Bir gün seni Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesi gibi yalayıp yutacak."

Başımı sallayarak gülümsüyorum. "Elbette. Sadece mükemmel dolunayı bekliyor, değil mi?"

Başını arkaya yatırır ve tavana doğru yumuşak bir oooooo kurt ağlaması yapar.

"Git buradan, deli insan. Burada çalışmaya çalışıyorum."

Kalçalarını sallayarak, on ikinci masadaki kel adama haşhaşı götürmek için uzaklaşıyor. Bir an nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum, sonra kahve makinesinin üzerindeki raftan bir fincan alıp kurtların masasına doğru yöneliyorum.

Bekliyor.

Beni izliyor.

Her zamanki gibi gülümsemeden, yanan kara gözleri ve sadece belgesellerde gördüğüm türden bir odaklanma ve durgunlukla büyük kediler uzun otların arasında bir ceylanın geçmesini beklerken.

Bana hep böyle bakar: açlık ve sessizlik içinde. Ama sinsice dolaşan bir Afrika kedisinin aksine, kurdun bakışlarının altında temkinli bir şey var. Bir tür zoraki kısıtlama.

Yaklaşmamı izlerken ellerini yaralı masanın üzerine düz bir şekilde yaymış, sanki bu şekilde onları kontrol altında tutuyormuş gibi.

İlgisiz görünmeye odaklanarak masasının yanında duruyorum, fincanı bırakıyorum ve ona bir kahve dolduruyorum. Diğer her şeyi sevdiği gibi bunu da seviyor: sade.

Utangaç bir şekilde, "Merhaba. Seni tekrar görmek güzel." dedim.

Yaşasın ben, midemdeki kelebeklere ve boğazımdaki yumruya rağmen sesimi eşit tutuyorum. Onunla hiç gerçek bir konuşma yapmamış olsam da, bu adam her zaman sinirlerimi bozmuştur.

"Görölmek güzel" diye mırıldanıyor.

Oh, şu İrlanda ağzı. Ne kadar lezzetli olduğunu neredeyse unutmuşum. Zengin ve gırtlaktan geliyor, mırıltı gibi bir sesi var. Bir ürpertiği bastırarak başımı kaldırıyorum ve ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum.

Geri vermiyor.

Her ziyaretinde yaptığım gibi, onun görünür dövmelelerinin envanterini çıkararak kendimi şımartıyorum. Sol elinin her boğumunu bir tane süslüyor. Yıldızlar. Bir taç. Kafatasına saplanmış bir bıçak. Bir diğeri ise başka bir şeyi örtüyor gibi görünen siyah bir kare. Bunlar beni büyölüyor, tıpkı kolalı beyaz gömleğinin yakasının üzerinden görünen dövmenin ucu gibi.

Bu mürekkep koleksiyonunu onun gibi ilginç ve gizemli buluyorum.

Bugünün nihayet konuşacağımız gün olacağına karar vererek cesaretimi topluyorum ve sakinleştirici bir nefes daha alıyorum. "Hava çok güzel, değil mi?"

Yorumuma hafif bir alaycılık katmaya çalıştım - ki havanın ne kadar kötü olduğu düşünöldüğünde bu çok yerinde olurdu

-Ama sanki aramızdaki masaya bir tuğla düşmüş gibi ağır ve düz çıktı.

Kurt anlaşılmaz bir sessizlik içinde bana bakıyor. Kara kaşlarının arasında en küçük bir çatlak beliriyor.

Yanaklarım utançtan kızarıyor. Tam arkamı dönüp gitmek üzereyken, aniden şöyle dedi: "O zaman seviyorum.

Şehirde yağmur yağar. Bana evimi hatırlatıyor."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bunu beklemiyordu.

Geçici olarak soruyorum, "Evin İrlanda mı?"

Sanki cevap verip vermemeye karar veriyormuş gibi tereddüt ediyor.

Sonra sadece başını sallar.

Mor funda tutamlarıyla kalın kırları, ortaçağ kalelerinin kalıntıları arasından süzülen gri sis parmaklarını, deniz kenarındaki bir uçurumun kıyılarına tırmanan büyüleyici küçük evleri hayal ediyorum.

Dolunayın altında uluyan büyük siyah bir kurt.

Yüz ifademi keskin gözlerle inceleyerek, "Eski ülkeye gittin mi?" diye soruyor.

"Hayır."

"Eğer vahşi yerleri seviyorsanız, gitmelisiniz."

"Vahşi yerleri severim. Ve vahşi şeyleri."

Bakışlarımı tutan kurt usulca, "Sen de seviyor musun?" diyor.

Bu bir soru değil. Sanki üzerinde düşünüyormuş gibi söylüyor. Özellikle ne tür vahşi şeylerden hoşlanabileceğimi düşünüyor.

Tabii ki telaşlandığım için saçmalamaya başladım.

"Vahşi yerlere alışkınım demek istedim. Ben de oralıyım. Teksas'ta, gökyüzünün kör edecek kadar mavi olduğu, ovaların sonsuza kadar uzandığı ve hortumlardan akreplere, zehirli yılanlara ve Pazar günleri kiliseden sonra aile öğle yemeğine geldiğinde arka bahçesinde atış talimi yapmayı seven yarı kör, yarı sarhoş köylü kuzenimize kadar sizi öldürebilecek milyonlarca şeyin olduğu ve büyükannenizin Noel'de size aldığı ve talihsiz bir geyiğe benzeyen sahte kürk mantoyu giydiğiniz ıssızlığın ortasındaki küçük bir kasaba."

Bu dehşet verici konuşmanın ardından, lokantadaki tüm küçük sesler acı verici derecede yüksek görünür. Çatıdaki yağmur kurşun yağmuru gibi ses çıkarır.

Kurt gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Daha önce hiç böyle bir tren enkazı görmemişti.

"Pekala," diyorum neşeyle. "Sizi kahvenizle baş başa bırakayım. Cheerio!"

Yanaklarım yanıyor, aceleyle mutfağa geri dönüyorum. Ne yazık ki açık bir mutfak olduğu için müşteriler ön tezgâhın arkasından ızgara ve yemek hazırlama alanını doğrudan görebiliyor. Özel olarak ağlayabilmek için köşeyi dönüp büyük soğutucunun olduğu arka tarafa geçmem gerekiyor.

Aşçı Diego, ben yanından geçerken bana sorgulayan bir bakış gönderiyor.

Carla beni otuz saniye sonra, kahve cezvesi hâlâ elimde, sızlanırken buldu.

"Ne yapıyorsun?" dedi.

"Beyin anevrizması için dua ediyorum. Bu acı verici değilse, o zaman beni çabucak öldürecek ve iyi görünümlü bir ceset bırakacak bir tür doğal felakete razı olacağım."

Carla bir an düşünür. "Ani bir sel diyeceğim ama çok fazla şişkinlik olur."

"Ayrıca, boğulmak çok korkutucu olurdu. Bundan daha huzurlu ne olabilir ki?"

Dudaklarını büzüyor, düşünüyor. "Belki de bina üzerinize çökebilir?"

Bunu düşündüm. "Evet, ama o zaman dümdüz olurum. Beni enkazdan çıkardıklarında krep gibi görünemem."

"Nasıl görüldüğün neyi değiştirir ki? Ölmüş olurdun."

İç çekişim ağır ve umutsuz. "Annemin Dolly Parton'dan daha çok sevdiği tek şey güzellik yarışmaları ve Mary Kay kozmetik ürünleri. Kızının ölürken bile yollarda ölmüş gibi görüldüğünü görseydi, bu onun sonu olurdu."

"Abartıyorsun."

"Annemi tanımıyorsun."

"Ve kendimi şanslı sayıyorum. Her neyse, on ikideki adam kahvesini tazelemek istiyor."

"Neden ona veremiyorsun?"

Carla elimdeki sürahiye bakıyor.

"Kahretsin. Buddy neden bu çöplük için başka bir kahve makinesi almıyor?"

"Çünkü paraya mal oluyorlar. Bunu biliyorsun. Şimdi git 12 tane doldur."

"Yapamam. Saklanıyorum."

"Ne halt etmeye saklanıyorsun?"

"Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum, çünkü altmış saniyelik bir konuşmayı kişisel aşağılama egzersizine dönüştürebilecek bir kişiliğe sahip değilsin, ama büyük kötü kurt gidene kadar yemek odasında bir daha yüzümü gösteremem."

Carla burnunu kıvırıyor. Kötü olduğunu zaten biliyordu. "Olamaz. Ona ne söyledin?"

"Buna hazır mısın? Cheerio. Sanki içimdeki Julie Andrews'a kanalize oluyorum."

"Yapmadın."

Gülüşüm karanlık bir umutsuzlukla dolu. "Evet, kesinlikle öyle. Ve bu, kuzenim Bubba Joe'nun beni vurduğu zamanla ilgili esprili bir anekdot paylaştıktan sonraydı."

Carla dehşet içinde bana baktı. "Lütfen bana gerçekten Bubba Joe adında bir kuzenin olmadığını söyle."

"İncil'e el bas. Bunları uyduramazdım." "Vay canına. Başın sağ olsun. Ve seni vurdu mu?"

"Ben iyiydim ama o salak sahte kürkümün arkasına o kadar çok kuş kurşunu sıktı ki sanki güveler girmiş gibi göründü. Bu arada, beni vurmasından çok ismine şaşırdığınız için teşekkürler. Desteğiniz için minnettarım."

"Yaşayacaksın. Şimdi git ve adama 12'lik doldur. Ve konuşmamaya çalış. Bahşişime mal olmana izin veremem."

Dönüyor ve gidiyor, kalpsiz fahişe.

Omuzlarımı dikleştirerek kurtla bir daha konuşmayacağıma dair kendime söz veriyorum. Felç edici sosyal kaygım beni bir akşam için yeterince küçük düşürdü.

Hayat, içe dönükler için adil olmayan bir şekilde zordur. Nefes alan başka bir insanla etkileşim kurmak kadar sıradan bir şey

günlerce dengemizi bozabilir. Aslında sosyalleşmenin elle tutulur bir faydası olduğundan bile emin değilim. Yaşamak için çalışmak zorunda olmasaydım, evimden hiç çıkmazdım.

Ne yazık ki, gergin olduğumda sürekli gevezelik ettiğim için sık sık dışa dönük biri sanılıyorum. Sakinleşmek için kaç kez tuvalet kabinine girip derin nefes alma egzersizleri yapmak zorunda kaldığımı sayamam.

Kurda bakmadan yemek odasına dönüyorum. On iki numaralı masadaki kel adamın yanına vardığımda, kahvesini yeniden doldururken bir ağız dolusu haşhaşın etrafında teşekkürlerini homurdanıyor.

Sonra derimin üzerinde garip bir çatırtı hissediyorum. Bir elektrik akımı gibi, sıcak ve batıcı. Yukarı baktım.

Kurt, sanki beni bir silahın nişangâhına almış gibi odanın öbür ucundan bana bakıyor.

Bir tutam saçımı gergin bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırıp aceleyle tezgâha dönüyorum ve kahve sürahisini makineye geri koyduktan sonra ortalığı silip toparlamaya başlıyorum. Geç oldu ve sadece iki müşteri var - biri yemek yemiyor - bu yüzden kurdun gerçek adının ne olduğunu, evli olup olmadığını ve bunun onu son görüşüm olup olmadığını merak ederken meşgul olmak dışında yapabileceğim pek bir şey yok.

Muhtemelen şu anda telefonuyla konuşuyor ve kahve içmek için zihinsel fonksiyonları yerinde garsonlar çalıştıran yeni bir yer bulmaya çalışıyordur.

Bir süre sonra arkamdan derinden gelen bir ses, "Bir keresinde yarı kör, yarı sarhoş bir köylü tarafından vurulmuştum" dedi.

İrkildim, sıçradım ve etrafımda döndüm.

İşte orada, tezgahın diğer tarafında duruyor, karanlık, vahşi ve muhteşem, lokantada başka hiçbir şey yokmuş gibi bana bakıyor. Şehir. Dünyada.

"Ama o bir köylü değildi. Ya da yarı sarhoş." Anlamlı bir şekilde duraklıyor. "Ya da yarı kör."

Koyu renk gözleri yüksek sesle ve net bir şekilde aldığım bir uyarı iletiyor: Ben tehlikeliyim. Uzak durun.

Artık çok geç. Aç gözleri ve hipnotik sesi beni çoktan tuzağa düşürdü. Kendime verdiğim söze rağmen, daha fazlasını öğrenmek zorundayım. "Yani ikimiz de vurulduk."

"Evet. Ortak bir noktaya sahip olmak ilginç bir şey, sence de öyle değil mi?"

Sanki şu anda düşünebiliyormuşum gibi, beynimi kasıp kavuran erkekliği yüzünden. Ama sorusunun retorik olduğundan oldukça eminim, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Bakışları isim kartıma düşüyor. "Tru," diye okuyor. "Bir şeyin kısaltması mı?"

Tereddüt ediyorum ama devam etmeye ve ona hikayeyi anlatmaya karar veriyorum. "Truvy'nin kısaltması. Adımı Dolly Parton'ın Steel Magnolias filmindeki karakterinden almışım. Bir güzellik salonu işletiyordu."

Kurt başını eğmiş, gerçekten mantıklı olabilecek bir açıklama yapmamı bekliyor.

Bunun için uzun süre beklemesi gerekecek.

"Annem büyük bir Dolly hayranıdır. Tüm kızlarına Dolly'nin filmlerinden birindeki bir karakterin adını verdi."

Yüksek sesle daha da kötü geliyor. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve gevezelik etmeye başlıyorum.

"En büyük kız kardeşim Doralee, Nine to Five'da şımarık bir sekreterdi. İkinci büyük kız kardeşim Mona'ya ise Teksas'taki En İyi Küçük Genelev filmindeki Tavuk Çiftliği adlı genelevi işleten madamın adı verildi. Bu konuda Mona için üzüldüm, ama dürüst olmak gerekirse, o biraz hap gibi, çok yargılayıcı ve kendini beğenmiş, bu yüzden bir fahişenin adını almak onun hakkı. Ya da belki de adını bir fahişeden aldığı için kendini beğenmiş ve yargılayıcıdır? Bunu hiç düşünmemiştim.

"Her neyse, bir de Louisa var. O da bir Steel Magnolias karakteri, çünkü annemin tüm zamanların en sevdiği film. Karakter huysuz ve çabuk sinirlenen biri olduğu için ismi de uyuyor, kız kardeşim de öyle.

"Sonunda, ben varım. Truvy. Bebek." Boğazımı temizliyorum. "Benim de dört kardeşim var ama isimlerini babam koydu.

Neyse ki Dolly hayranı değil."

Sanki az önce anlattığım her şey tamamen normalmiş gibi kurt başını sallıyor. "Bu da başka bir ortak noktamız. Ben de sekiz kişiden biriyim."

Öz-bilincim kayboluyor çünkü şok olmakla çok meşgulüm. "Şaka yapıyorsun."

"Ailem İrlandalı Katolikti. Eski kafalı. Onlar için doğum kontrolü ölümcül bir günahı."

"Keşke ailemin dini bir mazereti olsaydı. Doğum kontrolünü karşılayamayacak kadar fakir olduklarına eminim."

Kurt bana bir uzaylıymışım gibi bakıyor. Yanlış bir şey söylediğimden eminim, ta ki o "Bu da dört numara" diyene kadar.

Dört numara mı? Bu da ne demek oluyor? "Um..."

"Ben fakir bir aileden geliyorum. Sen de öyle. Bu dördüncü ortak noktamız."

Bu durumdan rahatsız olmuşa benziyor. Onu suçlamıyorum. Şaka yapma zamanı.

"Eğer bir dahaki sefere bana en sevdiğin dondurma çeşidinin antep fıstığı olduğunu söylersen, muhtemelen sonsuza dek birlikte olacağız."

Tanrım, bu kelimeler gerçekten ağzımdan çıktı.

Az önce o korkunç cümleyi kurduğum muhteşem adam bana sessizce bakarken, yerin açılıp beni yutmasını istiyorum.

Ne yazık ki öyle değil. Kendime olan saygımdan geriye kalanları kurtarma zamanı.

"Seninle sohbet etmek harikaydı ama işimin başına dönmeliyim."

Gözünü kırpmadan beni inceliyor. İkimiz de hareket etmiyoruz. Sadece birbirimize bakıyoruz.

Yanaklarıma sıcaklık
doluyor. Çenesinde bir
kas esniyor.

Meme uçlarımdan sertleştiğini bildiğinden yüzde doksan eminim.

Sonunda hareket etti. Bakışlarını yüzümden hiç ayırmadan ceketinin içine uzanıyor, cüzdanını çıkarıyor, birkaç banknot alıyor ve tezgâhın üzerine bırakıyor. Cüzdanı kapatıyor ve tekrar ceketinin cebine sokuyor.

Bir an için bir konuda karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyor, kaşları çatık ve ifadesi dalgın. Sonra yavaş bir nefes veriyor.

"Yarın gece çalışıyor musun?"

Tekrar ağzımı açmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

Kurt da başını sallıyor. Garip bir nedenden ötürü, sanki bir randevumuz varmış gibi hissediyorum. Dönüp uzaklaşmaya başladığında, rahatlayarak neredeyse yere düşecektim.

Ama sonra arkasını döndü ve o kendine özgü aç bakışlarından biriyle beni kıştırdı.

Kısık ve boğuk bir sesle, "Bu arada, genç kız... En sevdiğim dondurma çeşidi fıstıklıdır," diyor.

Bakışlarımı kalp krizi geçirmeme yetecek kadar uzun süre tutuyor, sonra arkasını dönüp dışarı çıkıyor ve yağmurlu gecenin içinde sanki onu yutmuş gibi kayboluyor.

LIAM

Goddammit. Cehenneme kadar yolun var.
Bu gece buraya gelmemem gerektiğini biliyordum. Bu sefer uzak duracağıma dair kendime söz verdim. Tekerlekler asfalta değene kadar da bunu kastetmiştim.

Logan ve benim kararlılığım iki parmağımın şaklaması kadar hızlı bir şekilde yok oldu.

Declan'a planladığımız rotadan sapmasını söylerken, sadece bir bakış daha, diye kendimi rahatlattım. O büyük yeşil gözlere bakmak için bir şans daha ve her şey bitecek. Bu sağlıksız saplantıyı sonsuza dek geride bırakmadan önce tek ihtiyacım olan son bir bakış.

Ve buna gerçekten inandım.

Ne kadar lanet bir aptalım.

Escalade'in arka koltuğunun sıcaklığından camdan dışarı bakıyorum. Bulvarın karşısında, yağmurun ve geçen arabaların şeritlerinin ötesinde, Buddy's Diner'ın parlak ışıkları karanlıktaki fenerler gibi parlıyor. İçeride, iş arkadaşı iri memeli esmerle konuşuyor, onu bir Picasso'nun yanında duran güvercine benzetiyor.

Tru.

Bir filmdeki karakterin adını taşıyan kız.

Nazik Güneyli tınısı, deniz camı renginde gözleri ve neredeyse bir insanı bile güldürebilecek gülümsemesiyle utangaç güzellik

Benim gibi bir adam Tanrı'ya inanır.

"Geç kaldık patron," diyor Declan sürücü koltuğundan sessizce.

"Biliyorum."

Eğer sesim sinirliyse, bu sadece kendime kızdığım içindir, ona değil.

On bir ay boyunca çok istediğim bir şeyi kendimden esirgemek sinirlerimi bozdu.

Bir süre daha izliyorum, keşke çizim yapabilecek yeteneğim olsaydı. Yüzünü binlerce şekilde çizerdim. O uzun, koyu kirpiklerinin altından bana bakarken gözlerindeki yumuşaklığı yakalamaya çalışırdım. Bakışları ağzıma doğru kayarken parlayan sıcaklığı.

Ama ellerim utangaç, güzel bir kızın resimlerini çizmekten çok daha acımasız şeyler için yaratılmıştı.

Doğru olanı yap, Liam. Ondan uzak dur. İkinizin de büyük ailelerden gelmesi ve fıstıklı dondurma sevmeniz aptalca bir tesadüf. Onun da vahşi yerleri sevmesi, küçük bir kasabada büyümüş olması ve sana hayatında gördüğü en büyüleyici şeymişsin gibi bakması hiçbir şey ifade etmiyor.

O sana göre değil.

Hayatın onu yiyip bitirecek ve geriye kemiklerinden başka bir şey bırakmayacaktı.

Bakışlarımı pencereden ayırıyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum ve Declan'a arabayı sürmesini ve çabuk olmasını söylüyorum.

Buradan ne kadar çabuk uzaklaşırsam o kadar iyi.

TRU

B işten eve döndüğümde saat gece 1'i geçiyordu, yağmur daha önce yağdığından daha şiddetli yağıyordu ve ben ne zaman ne olacağına dair öyle bir durumdaydım ki

-Bir sonraki vardiyamda kurt lokantaya gelirse, sakinleşmek için kendime bir kadeh şarap koymam gerekir.

Mutfak tezgahına yaslanıp yağmura bakarken onu hayal ediyorum.

O benim olmadığım her şey. Sofistike. İlginç. Kendine güvenen.

Daha yaşlı. En az on yıl, belki on beş.

Sanırım onun gibi birinin benim gibi birine ilgi duyması bana garip gelmeli, ama onun diğer insanların fark etmediği şeyleri fark eden türden bir adam olduğunu hissediyorum.

O sadece bakmaz. Görüyor.

Belki de bana baktığında gördüğü şey, herkesten saklamak için çok uğraştığım şeylerdir. Tüm huzursuzluğum ve karanlık özlemlerim, dikişlerimdeki tüm sürtünmeler.

Belki de bu sadece hüsnükuruntudan ibarettir.

Ağlama sesini duyduğumda ucuz chardonnay'imin son yudumunu bitirmek üzereydim.

"Ah, tatlım," diyorum boş mutfağa, iç çekerek. "Bu sefer ne yaptı?"

Şarap kadehini tezgâhın üzerine bırakıp yalınayak dairenin içinde ilerliyorum ve oda arkadaşımın kapısını usulca çalıyorum. "Hey, Elliebellie. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Biraz ses geliyor, sonra Ellie'nin kapıya doğru koştuğu duyuluyor.

Gözlerini açarak, kızarmış ve şişmiş gözüne bir yumruk indiriyor. Kısa siyah saçları çılgınca her yere dağılıyor. Odası kirli çoraplar ve kayıp hayaller gibi kokuyor. "Ben iyiyim," diyor hıçkırarak. "Az önce A Dog's Purpose'u izliyordum. O lanet filmde tetikleyici bir uyarı olmalıydı."

"Hiç izlemedim. Ne hakkında?"

"Sürekli ölen ve önceki yaşamlarına dair tüm anılarıyla yeniden dünyaya gelen ve hayatın amacını bulmak için tekrar tekrar çabalayan bir köpek hakkında, sonunda köpek ilk enkarnasyonunda ötenazi yapıldığında küçük bir çocuk olan asıl sahibiyle yeniden bir araya geliyor, ancak çocuk şimdi yaşlı bir adam ve sonunda köpek hayatın gerçek anlamının birlikte olmanız gereken o kişiyi bulmak olduğunu anlatıyor.

"Bu ne kadar korkunç?" diye feryat ediyor. "Hayali bir köpek bile gerçek aşkı bulabilir!"

Ellie geçenlerde eski sevgilisiyle kötü bir ayrılık yaşadı. Bu dördüncü ya da onuncu ayrılıklarıydı, takip edemiyorum. Her ayrıldıklarında, onunla işinin bittiğine yemin ediyor. Ama haftalar içinde tekrar bir araya geliyorlar ve onun kendisini daha önce incittiği her şeyi rahatlıkla unutuyor. Tüm o ilgisizliği, yalanları, birlikte olduğu diğer kızları.

Bunu asla anlayamayacağım.

Eski sevgilim beni Boston'a taşındıktan altı ay sonra aldattığında, tüm kıyafetlerini kaldırımın ortasında büyük bir yığının içine attım ve yığını ateşe verdim.

İçine kapanık biri olabilirim ama öfkeli biriyimdir ve kimseye kin beslemem.

Ama Ellie'nin arkadaşı olarak yargılamak benim işim değil. "Dondurma ister misin? Eve gelirken bir bardak dondurma aldım."

"Çok tatlısın," diyor kederli bir şekilde. "Ama sanırım Seinfeld'in tekrarını izleyip bir tanesini ovacağım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Fazla paylaştığın için teşekkürler. Ömür boyu yaralı kalacağım."

"Her neyse, iyi geceler."

Kapıyı kapatıyor. Pille çalışan herhangi bir cihazın kükrediğini duymadan önce doğruca kendi odama gidiyorum ve gece için kendimi kilitliyorum.

Ertesi gün yine yağmur yağıyor, son dersimden otoparka doğru koşarken üzerime yağıyor. Başım kuru kaldı, ama hepsi bu kadar. Belden aşağım sıırılsıklam.

Şemsiyeyi külüstür Corolla'mın arka koltuğuna atıyorum, dizüstü bilgisayarımı ve kitaplarımı yolcu koltuğuna yerleştiriyorum, çantamdan anahtarlarımı çıkarıyorum ve arabayı çalıştırıyorum. Mayıs ayında olmamıza rağmen Boston'da baharın ne zaman geleceğı belli olmaz. Son zamanlarda kötü bir soğuk hava dalgası var. Kığım donuyor, deli gibi titriyorum. Klima hiç çalışmadı, ama neyse ki ısıtıcı bir şampiyon, sadece birkaç dakika sonra buz gibi yanaklarıma sıcak hava üflüyor.

Üniformamı giymek ve bir şeyler atıştırmak için apartmanda kısa bir mola veriyorum, sonra tekrar dışarı çıkıyorum, bu sefer galoşlarımla, ağır kışlık montumun fermuarını çeneme kadar çekiyorum.

Buddy's'in kapısından içeri girdiğimde Carla bana bir bakış attı ve gülmeye başladı.

"Kuzey Kutbu'na bir keşif gezisine çıkacakmış gibi görünüyorsun."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Sen buralısın. Yankilerin soğukta haksız bir avantajı var."

"Neredeyse iki yıldır Boston'da yaşıyorsun evlat. İnce Güney kanının şimdiye kadar kalınlaşmış olması gerekirdi."

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum ve keşke Florida ya da Kaliforniya'daki hukuk fakültesine başvuracak kadar aklım olsaydı diyorum. Şu anda vıcık vıcık ve donmuş olmak yerine bronzlaşabilir ve sarışın olabilirdim.

Mutfakta, Diego ızgaranın başında hamburger çeviriyor. Ben yanından geçerken çenesini sallayarak selam veriyor. Gülümserken beyaz dişleri parlıyor. "Neredeyse yine geç kalıyorsun, chica."

"Ben neredeyse pek çok şeyim Diego."

Gülümsemesi daha da büyüyor. "Bana neredeyse aşık mı oldun?"

Bu bizim süregelen şakamız. Aslında yetmiş yaştan altındaki her kadınla devam eden şakası olduğunu düşünüyorum, ancak çirkin bir şekilde flört etmekten kurtuluyor çünkü aksi takdirde nazik ve tatlı, şehvet düşkünü değil.

"Henüz değil, ama gerçekleşirse size haber veririm."

"Ah, kalbimi kırıyorsun!" Dramatik bir şekilde göğsünü sıkıyor, sonra hamburgeri çeviriyor ve ısıklık çalmaya başlıyor, anında acısını unutuyor.

Sürünerek yaklaşan bir şekilde seksi. İlk bakışta sıradan görünüyor. Uzun ya da kısa değil, tıknaz ya da zayıf değil, sadece ortalama, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, yirmili yaşlarında bir adam.

Sonra bir gün harika bir gülümsemesi olduğunu fark edeceksiniz. Birkaç hafta sonra sıradan kahverengi gözlerinin karşı konulmaz bir ışıltıya sahip olduğunu fark edeceksiniz. Sonra bir noktada ağır bir şey kaldırarak sizi şaşırtacak ve beyaz tişörtünün altındaki kasların etkileyici esnekliğini fark edeceksiniz.

İşte o zaman bütün resim netleşir ve "Huh, o çok tatlı" diye düşünürsünüz.

Ama sonra bu düşünceden vazgeçersiniz çünkü iş arkadaşlarınızla yatmazsınız ve ihtiyacınız olan son şey sizi kendi lanet hedeflerinizden uzaklaştıran başka bir ilişkidir.

Örneğin, paranızın yetmediği ama tamamlamak için kendinizi paraladığınız hukuk fakültesinden mezun olmak gibi hedefler, böylece eski sevgilinizin tıp hazırlık programına başladığı ülkenin diğer ucuna kadar onu takip etmek tamamen zaman kaybı olmayacaktır.

Çalışanların dinlenme odasında çantamı ve montumu dolabıma koyuyorum ve damlayan galoşlarımı arka kapının yanına bırakıyorum. Burada sakladığım rahat ayakkabılarımı giyiyorum ve saçlarımı lastikli dağınık bir topuz haline getiriyorum, ardından üniformamın beline yeni beyaz bir önlük bağlıyorum.

Kısa etek, kolalı beyaz yaka ve kollarda beyaz manşetlerle tamamlanan klasik lokanta garsonu elbisesi, ancak tipik pembe veya mavi pötikare yerine siyah renkte.

Yani eski TV dizisi Alice'teki "kiss my grits" Flo gibi görünmek yerine, bir otel hizmetçisi gibi görünüyorum.

Sanırım Carla büyük göğüsleri ve hesabı bırakırken eğilip adamın suratına yapıştırma isteği nedeniyle benim iki katım bahşiş alıyor, ama ben idare ediyorum. Ayrıca sahibi Buddy, okul programıma göre esnek davranıyor ve istediğim kadar izin almama izin veriyor.

Vardiyamın ilk birkaç saati yoğun geçiyor. Akşam yemeği vakti ve çok sayıda müdavimimiz var. Ancak saat on olduğunda kalabalık azalmış oluyor. Saat on birde, tezgâhın ucunda oturmuş, asık suratla kahvesine bakan sadece bir adam var. Gece yarısına doğru o da gider.

Sonra sadece ben, Carla, Diego ve kurdu bir daha asla göremeyeceğime dair artan kesinliğim.

Teksas kırsalına dair korkunç hikayelerimle onu korkuttum. Muhtemelen en sevdiğim hobilerimin iç çamaşırımla ağaçkakanlara ateş etmek, NASCAR yarışlarında yumruk yumruğa kavga etmek ve kamyonetimin arkasında evcil keçilerimle markete bira almaya gitmek olduğunu düşünüyor.

Tam umudumu yitirmişken, ön kapının zili çalıyor ve işte orada.

Bir bakışıyla beni tedirgin edebilen ve buraya geldiğim on bir ay boyunca bana adını bir kez bile söylemeyen uzun boylu, esmer ve yakışıklı yabancı.

Kapıdan bir adım içeride duruyor ve tezgâhın arkasında donmuş bir şekilde duran bana bakıyor.

Yaklaşmak ya da oturmak için hiçbir hareket yapmıyor. Her zamanki siyah takım elbisesi ve kravatıyla, saçları arkaya taranmış, güzel koyu gözleri beni içine çekerken yanıyor, süper model bir suikastçı gibi görünüyor.

Restoranın karşısına koşup kendimi onun kollarına atmak için delice bir istek duyuyorum.

Carla bir elinde kahve sürahisi, diğerinde kupayla yanımdan geçip gidiyor. Nefesinin altında, "OwOooo!" diyor.

Kalbim defibrilatöre ihtiyaç duyarken, Carla'nın kurda yaklaşmasını nefes nefese izliyorum. Kendi bölümündeki bir masayı işaret ederek ona bir şeyler söylüyor. Hâlâ bana bakıyor, başını sallıyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, sırtlıyor, sonra ona dönüyor ve duyamayacağım kadar alçak sesle başka bir şey söylüyor.

İkimizin arasında bir ileri bir geri bakıyor, tereddüt ediyor, sonra dudaklarını yalıyor.

Çok basit, akılsızca bir hareket ama o kadar seksi ki neredeyse yüksek sesle inleyeceğim.

Carla da bunu hissediyor. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. Arkasını dönüp bana doğru yöneldiğinde çenesi gevşemiş ve hipnotize edilmiş birinin cam gibi bakışlarına sahipti.

Bu sefer yanımdan geçerken sesi kararsızdı. Sözleri nefes nefese bir telaşla dökülüyor.

"Ona seni göndereceğimi söyledim, yumurtalıklarım patladı, büyük baykuş boku kovaları, gidip uzanmam gerek, bu adam ateş gibi."

"Carla."

Durdu ve bana baktı. "Cezveyi bana ver."

Sanki onu aldığını hatırlamıyormuş gibi eline bakıyor.

O duyguyu bilirim.

Kupayla birlikte bana doğru itti. Sonra arka tarafa yöneldi, muhtemelen kendini tatmin etmek için kadınlar tuvaletinde bir kabine kilitlenecekti.

Onu suçlayamam. Onunla daha tek kelime bile etmedim ve iç çamaşırlarım şimdiden ttmeye başladı.

Yanaklarımda zonklayan sıcaklıkla ona yaklaşıyorum, birkaç adım ötede duruyorum ve umutsuzca kendi bilincimle parlamamaya çalışıyorum. "Merhaba."

"Merhaba."

Sesi boğuk. Yüz ifadesi kasvetli. Benimle bu basit selamlaşmayı yapmanın iyi bir fikir olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi görünüyor.

Ama kararsızlığının nedeni ne olursa olsun, ne kadar derin olursa olsun, kalıp benimle konuşacağını bilecek kadar çok erkeğin bakışları altında incelendim.

Arzuyu gördüğümde anlarım. Daha önce kontrol altında tutuyordu ama artık tasmaşı yok.

Bu kurt beni istiyor.

Daha da sıkıntılı olanı, onu benim de istiyor olmam ve bunu yapmamam gerektiğini biliyor olmam. Kurtlar mr boyu çiftleşebilir ama yine de tehlikeli vahşı hayvanlardır.

plmek kadar ısırılma ihtimalim de var.

Normalde oturduğu kabine doğru sözsüz bir işaret yapıyorum. Bir süre daha tereddüt ediyor, sonra bir elini takım elbise ceketinin önünden geçiriyor ve oturuyor. Kupasına kahve dolduruyorum, bakışlarını üzerimde hissediyorum, kendimi sevinçli, gergin ve biraz da korkmuş hissediyorum.

"Size başka bir şey getireyim mi?"

Gözleri parlıyor. Ağzıma bakıp dişlerini alt dudağına geçirdiğinde neredeyse devriliyordum.

Sesi kısık, "Burada olmamalıydım" diyor.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Um...tamam mı?"

"Şu anda şehrin diğr ucunda işimi hallediyor olmam gerekiyordu. Bir kenara bırakmayı göze alamayacağım işler. Onun yerine buradayım. Anlıyor musun?"

Hayır demek üzereydim ama tekrar düşündüm. Tehlikeli bir tür adrenalin kanımda dolaşmaya başladı, damarlarımda sihir dokuyor ve bana her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyor.

Beni cesaretlendiriyor.

Kalbim küt küt atarken gözlerinin içine baktım ve sessizce, "Evet. Yapacak önemli işlerin var ama istemediğin halde beni görmeye geldin ve bu senin sağduyuna aykırı. Bilgin olsun, ben de senden hoşlanıyorum."

Çenesi çalışıyor, keskin bir sessizlik içinde bana bakıyor.

Onu şaşırttım. Onu şaşırtmam hoşuma gitti. Hiçbir şeyden şaşırarak bir adama benzemiyor.

"O zaman bir erkeğin yok."

Vay canına. Bunu nasıl "Masanın üzerine eğil ve eteğini kaldır" gibi söylemeyi başardı, asla bilemeyeceğim. Carla haklıydı: Adam ateş gibi.

Boğazımı temizliyorum, ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırıyorum, yanaklarımdan boynuma doğru yayılan sıcaklığın acı verici bir şekilde farkındayım. "Hayır. Ben bekârim." Sol eline, çıplak yüzük parmağına bakıyorum. "Sen?"

"Ben... bir ilişki... benim yaşam tarzıma uymaz" diyor.

İçimdeki cüretkârlık hâlâ devam ederken, "Yani sadece tek gecelik ilişkilerle mi ilgileniyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır. Hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Yani, ben değildim."

Bana aç gözlerle bakıyor. Söylenmemiş Until you'yu duyuyorum ve kollarımdaki etler tüylerimi diken diken ediyor.

Cezveyi masaya koydum, karşısındaki kabine geçtim, ellerimi kucağımda birleştirdim ve "Sanırım şimdi bana adını söylemek için iyi bir zaman olabilir. Seni sonsuza kadar kafamda 'kurt' diye çağırmaya devam edemem."

Ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. Onu eğlendiriyorum.

Ama oyun oynamak yerine, şaşırtıcı bir emir verir. "Saçını aç."

Kaşlarımla çatıyorum. "Pardon?"

"Saçınız. Topuzdan çıkarın."

Tamam, alfa erkeği gibi davranıyor. Muhtemelen emirler yağdırmaya ve kölelerinin dehşet içinde gözlerini kırptırıp emirlerini yerine getirmek için dağılmalarına alışkındır. Ne yazık ki ben de onun kadar inatçı, çabuk sinirlenen ve kin tutan biriyim.

Sadece yemek siparişi alıyorum.

"Her şey sırayla. Bana adını söyle. Sonra belki telefon numaralarımızı değişiriz. Sonra belki bir randevuya çıkarız. Minyatür golfe gidecek birine benzemiyorsun, o yüzden... akşam yemeği? Evet. Akşam yemeği. Beni güzel bir yere götürürsün, ben de senin şakalarına gülerim, birbirimizi tanımaya çalışırız. Sonra belki birkaç randevudan sonra senin için saçımı açarım.

"Ama bu kazanılan bir şey. Ne tür kadınlara alışkınsınız bilmiyorum ama annem işçi arı yetiştirmede. O bir kraliçe yetiştirdi." Gülümsemeden ona bakıyorum. "Ve ben balı bedavaya vermiyorum."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki rahatsız oluyorum. Ama sonra masanın üzerine eğiliyor, parmaklarını birbirine geçiriyor ve gözlerimin içine bakıyor. Gözleri sert ve yakıcı.

"Ben de seni utangaç sanıyordum."

"Öyleyim," diyorum başımı sallayarak. "Özellikle de yabancılarla. Dilim tutulur ve beceriksizimdir de. Bu kolay lokma olduğum anlamına gelmiyor. Hayatımın çoğunu kafamın içinde yaşıyorum ama gerektiğinde bıçaklar ortaya çıkıyor."

Kurt bana bakıyor. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir şekilde bakılmamıştım.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor.

"Yirmi dört. Sen kaç yaşındasın?"

"Ondan daha yaşlıyım."

"Ne kadar?"

"Bunu yapmamam gerektiğini bilecek kadar."

"Ne yapıyorsun? Gecenin bir yarısı boktan bir lokantada sohbet mi ediyorsun?"

Dudaklarını tekrar yalıyor. Bir aslanın taze bir avın üzerine şapırdattığını hayal ediyorum. Bakışları yavaşça üzerimde geziniyor.

Yüzü. Sesi kalın çıkıyor.

"Kendimi şımartıyorum."

İçimden küçük bir ürperti geçiyor. Vücudum, karşısında oturduğum bu adamın şık bir takım elbise ve muhtemelen öğrenci kredilerimi ödeyebilecek bir saat takıyor olmasına rağmen, medeni olmadığını kabul ediyor.

Nabzım hızla atarken fısıldadım, "Neden o zaman?"

Bir an için tüm sıcaklığı ve açlığıyla bana odaklanıyor, öyle ki masanın öbür ucuna atlayıp beni yemek üzere olduğunu düşünüyorum. Dünyada başka hiçbir şey yok, sadece ben ve o ve aramızdaki havayı elektriklendiren bu çekim çatırtısı. Bu garip küçük istek ve ihtiyaç balonu.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor... ama duruyor.

Dolgun dudakları geriliyor. Ağzı acımasız bir eğim alıyor. Gözlerinden sıcaklık süzülüyor, ta ki bana sert bir soğuklukla bakana kadar. Bir kapının kapanışını izlemek gibi.

Aniden ayağa kalkıyor ve bana bakıyor, bakışları düz ve karanlık. "Seninle tanışmak bir zevkti, Tru. Umarım güzel bir hayatın olur."

Bunun bir veda olduğunu anlayarak kabine yaslanıyorum ve bir süre şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sonra küçük bir kahkaha atıyorum. "Sen de öyle. Gerçektir."

Arkasını dönüp gitmeden önce yüzüme son bir kez uzun uzun bakıyor.

TRU

A Masadan kalkıp tezgâha doğru ilerlerken Diego kaşlarını çatarak mutfaktan beni izliyor. Yemek masasının yarısına bile gelmeden

Carla koşarak geldi.

İspanyol Engizisyonu başladı.

"Lanet olsun, kızım, sana ne dedi? Sen ona ne dedin? Adı neydi? Neden sana çıkma teklif etmeden bu kadar uzun süredir buraya geldiğini söyledi mi? Numarasını aldın mı? O senin numaranı aldı mı? Bir randevu ayarladınız mı? Neden hiçbir şey söylemiyorsun, burada ölüyorum!"

Homurdanıyorum. "Oh, şimdi konuşma sırası bende mi?"

Yürürken beni takip eden Carla kolumu çimdikliyor. "Çirkinleşmeyi bırak. Ne dedi o?"

Tezgâha dönüp cezveyi makineye yerleştiriyorum ve ellerimi önlüğüme siliyorum. "Cliff Notes versiyonu - merhaba dedi, burada olmamalıydım, erkek arkadaşın var mı, saçını indir, seni tanımak güzeldi, çok uzun zaman oldu. Sonra da gitti."

Bıkkınlık içinde inliyor. "Olamaz. Yine ailen hakkında konuştun, değil mi?"

"Azıcık bile değil. Kendi başına kaçtı."

Diego mutfaktan sesleniyor, "İyi ki kurtulduk. Bu adam kötü haber."

Onu görmezden geliyoruz. Carla şaşkın bir ifadeyle, "Bekle, saçını açmanı mı istedi?" diyor.

"Evet."

Gözlerini bana dikti. "Ve sen yapmadın mı?"

"Tabii ki hayır. Adamın adını bile bilmiyorum." "Pfft. Ben de adını bilmiyorum, ama yine de saçımı onun için açardım. Eğer isterse tüm kıyafetlerimi çıkarır ve yemek odasının ortasında kartal gibi uzanırdım."

"Büyüleyici."

Omuz silkiyor. "Koca Baba yatak odası bölümünde tembellik yapıyor, ne demek istediğimi anlıyorsan. Kadın bahçem uzun zamandır gübrelenmedi."

Koca Baba, Carla'nın kocası Dave'e taktığı lakap. Bunun gerçek bir baba seks fetişi olup olmadığından emin değilim, yoksa sadece söylediğinde insanların kıvranmasını izlemekten mi hoşlanıyor, ama sormayacağımdan eminim.

Çekici bir çiftler ama arkadaşlarımla seks hayatlarına dair ayrıntıların peşimi bırakmasına ihtiyacım yok. Hayal gücüm görsel yardımlar olmadan da yeterince canlı. Lisedeki en iyi arkadaşım bir keresinde annesinin çığırtkan olduğundan bahsetmişti ve o kadının gözlerinin içine bir daha asla bakamadım.

Yeni bir kahve demliği hazırlıyorum, Carla cinsel kuraklık döneminden yakınmaya başladığında onu görmezden geliyorum. Sonunda benim ilgisizliğimden sıkılıyor ve beni kurt hakkında çapraz sorguya çekmekle meşgulken içeri dalan yaşlı çifte yardım etmek için uzaklaşıyor.

"Chica."

Kafamı kaldırdığımda Diego'nun tezgâhın diğer tarafında durduğunu görüyorum. Kollarını, servis için hazır olduklarında tabakları koyduğu paslanmaz çelik rafa dayamış, gözlerinde endişeyle bana bakıyor.

"O adamdan

hoşlanmıyorum."

"Carla'nın kocası mı?"

"Hayır, mankafa. Az önce giden siyahlı vato."

Ona bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını çünkü onu bir daha görmeyeceğimizi söylemek üzereydim ki merakıma yenik düştüm. "Neden olmasın?"

Başını sallıyor. "Onun gibi adamlar tanıyorum."

Bekliyorum ama başka bir şey eklemedi. "Anlıyorum. Bu ayrıntılı açıklama için teşekkürler. Çok yardımcı oldu."

İç çekerek rafı itiyor. Sonra kollarını göğsünde kavuşturup bana ekşi bir bakış attı.

"Güzel. Bilmek mi istiyorsun? Sana söyleyeyim. Her zaman şu an gördüğün gibi iyi bir çocuk değildim. Büyüdüğüm mahallede bana maton derlerdi. El pandillero."

"Ne kadar büyüleyici. İspanyolca konuşabilseydim, eminim çok etkilenirdim."

Diego'nun bakışları ciddileşir. "Haydut demek, Tru. Troublemaker."

Eşkiya. Kurdun parmak eklemlerindeki dövmeleeri düşünüyorum ve o tanıma ürpertisi tekrar içimden geçiyor.

Ama bu çok saçma. Dövmelerin sadece haydutlara özgü bir şey olduğu modası geçmiş bir önyargıdır. Bugünlerde, çok sayıda dövmesi olan bir adamın modaya uygun bir restoranda şef olması ve yanında truffle mac and cheese ile servis edilen cennet gibi bir kısa kaburga poutine yapması daha olası.

Ayrıca, eski bir haydut olduğunu iddia eden Diego'nun üzerinde tek bir dövme bile göremiyorum.

"Adamla tek kelime bile konuşmadın Diego. Onun karakteri hakkında bir yargıya varmak adil değil."

"Adil olmanın bununla hiçbir ilgisi yok. Okyanusta ne kadar uzakta yüzüyor olurlarsa olsunlar, bir köpekbalığı her zaman başka bir köpekbalığının kokusunu alabilir."

Ona gülümsedim. "Demek artık bir köpekbalığısın."

Sırıttıyor. "Harika beyaz, bebeğim. Bana aşık oldun mu?" "Her an olabilir."

"Tamam, bana haber ver." Omzunun üzerinden seslenerek ızgaraya geri döner. "Bu arada

Salon banyosundaki çöpu atar mısın? Orada Carla'nın bir sürü kız eşyası var. Dokunmak istemiyorum."

"Kız eşyaları" derken tamponları kastettiğini biliyorum. Buddy çalışanlar tuvaleti için kapaklı bir çöp kutusu alsaydı, Diego bu tür şeylerle travma yaşamak zorunda kalmazdı, ama işte buradayız.

"Yapacağım."

"Teşekkürler."

İronik bir şekilde "VIP salonu" dediğimiz arka taraftaki küçük dinlenme odasına gidiyorum. Dört iğrenç plastik çim sandalye katlanır bir kart masasını çevreliyor. Eski bir mikrodalga, köhne bir televizyon sehпасının üzerinde duruyor. Bir köşede üniversite yurdu büyüklüğünde bir buzdolabı, duvarda çatlak bir ayna ve hırpalanmış dolapların yanında duran sürekli akıtan bir su soğutucu var.

Duvarlar hayal edebileceğiniz en çirkin sarı tonuna boyanmış. Kırk yıldır evden çıkmayan, günde üç paket sigara içen birinin dairesinde olmak gibi bir şey.

Tuvaleti kullanıyorum, ellerimi yıkıyorum ve çöp kutusundan plastik poşeti çıkarıyorum. Uçlarını düğümleyip yeni bir poşetle değiştirdikten sonra Buddy's'in arkasındaki sokağa giden koridorda duvar boyunca istiflenmiş büyük alüminyum çöp kutularına gidiyorum.

Koridora geldiğimde, ortalık darmadağındı.

Çöp ve yemek artıklarıyla dolu poşetler alüminyum kutuların etrafına yığılmış durumda ve bu kutuların kendileri de ağzına kadar dolu. Bu alanı temiz tutmak bulaşıkçının görevi, ancak birkaç gün önce işten ayrıldı ve henüz yerine yenisi alınmadı.

"Harika," diye mırıldandım.

Buddy yeni bir bulaşık makinesi bulmaya çalışırken Diego bulaşık işleriyle ilgileniyor ama belli ki çöp işinin ona göre olmadığını düşünüyor.

Bu bana göre değil. Büyürken, at ahırlarını ve domuz ağıklarını temizlemekten sorumluydum.

çiftlik evi. Kokulu, iğrenç işlere yabancı değilim.

Salona geri dönüp ağır paltomu ve galoşlarımı giydikten sonra tekrar koridora çıkıyorum. Ara sokağa açılan kapıyı iterek açıyorum, yerdeki çantalardan ikisini alıp dışarı çıkıyorum.

Şiddetli yağmur hafifledi ama sürekli çiseliyor. Çöp konteyneri kapıdan sadece birkaç metre uzakta, bu yüzden ona ulaşmak için sadece birkaç kısa adım yürümem gerekiyor. Ne yazık ki üstü kapalı. Ağır metalden menteşeli bir kapak var ve bir çöp torbasını içeri sokmak için kaldırılıp uzun süre açık tutulması gerekiyor.

Poşetleri çöp konteynerinin yanındaki yere bırakıyorum ve kapağı yukarı ve geriye, binaya doğru fırlatıyorum. İtişim o kadar sert ki kapak tamamen yukarı uçuyor. Bir takırtıyla duvara yaslanıyor.

İki poşeti atıyorum, sonra iki tane daha almak için içeri giriyorum. Sonra tekrar yapıyorum, devam edemeyecek kadar üşümeden ve ıslanmadan önce en azından dağınıklığa bir çentik atmaya kararlıyım.

Dördüncü yolculuğumda biri beni arkamdan yakaladı.

Çöp konteynerinden o kadar şiddetli bir şekilde çekiliyorum ki dengemi kaybediyorum. Sendeleyerek geri çekildim ve sert bir cisme çarptım.

-Bir göğüs. Çılgılık attığımda, bir kol boğazımı sıkıyor. Buz gibi soğuk ve keskin bir şeyin ucu çenemin altındaki yumuşak oyuğa saplanıyor.

"Bir daha çılgılık atarsan lanet dilini keserim." Ses alçak, erkek ve ölümcül derecede ciddi.

Dehşet içinde kaskatı kesildim. İçgüdüsel olarak boğazıma dolanan kolu tutuyorum. İnce bir naylon tabakadan yapılmış bir ceketle örtülü, içinden taş gibi sert kas ve kasları hissediyorum.

Nabzım kulaklarımda öyle bir çarpıyor ki, yağmurun pıtırtilarını ve trafiğin uzak seslerini bastırıyor. Korkudan nefesim kesiliyor, titremeye başlıyorum.

Panik yapma, panik yapma. Tanrım, beni öldürecek, öleceğim.

Çöplüğün uzak tarafındaki gölgelerden iki adam daha çıkıyor. Başlarını kapüşonlarıyla örttükleri için karanlıkta yüzlerini göremiyorum ama ikisi de iri yarı ve ellerinde silah taşıyorlar.

Korkudan inlediğimde, arkamdaki beni sertçe sarsıyor, öyle sert ki dişlerim takırıyor.

"Şimdi şöyle olacak," diye kulağıma tıslıyor. "İçeri gireceğiz. Sen bize kasanın yerini göstereceksin ve şifreyi vereceksin. Sonra kasada ne varsa alacağız ve yolumuza gideceğiz. Dediğimi yaparsan kimse zarar görmez. Anladın mı?"

Ağır bir Boston aksanı var. Nefesi yanağımda sıcak, gecenin soğuk havasında beyaz buharlar çıkarıyor. Sesi genç ve çok güçlü geliyor ve eğer hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam boğazımı kesmekte tereddüt etmeyeceğini iliklerime kadar hissediyorum.

Tek bir sorun var: Buddy'nin kasası yok.

Buddy'nin karısı her gün saat dörtte gelip kasadan para alıyor, sonra da doğruca bankaya gidiyor. Kredi kartı makinemiz ücretleri otomatik olarak hesaba yatırıyor. Bu adamlar kolay nakit istiyorlarsa çamaşırhaneye gitseler daha iyi olur.

Ama beni açık kapıya doğru itmeye başladı bile. "Kasa yok!" Sesim yüksek ve paniklemişti. Benim parmakları kolunu pençeliyor. "Sadece kasada nakit var ve içinde de pek bir şey yok!"

"Sakin bana yalan söyleme, kaltak," diye kulağıma hırlıyor ve beni tekrar sarsıyor. "O yaşlı herifin ofisinde bir kasa olduğunu biliyorum. Bununla övündüğünü bizzat duydum."

Zihnim saatte bir milyon mil hızla uçuyor. Düzgün düşünemiyorum, çılglık atamıyorum, koşamıyorum. Sıcak ve ıslak bir şey boğazımdan aşağı dalgalı bir yol izleyerek damlıyor.

Kan.

Kanamam var.

Bu pislik beni kesti.

Beynimde bir şeyler kopuyor. Dehşet öfkeye dönüşüyor. Öfke korkuyu yakıp kül ediyor ve beynimi rehin alıyor, böylece tüm işbirliği düşünceleri yok oluyor ve beni sadece içgüdüleriyle hareket eden hırlayan bir hayvan olarak bırakıyor.

Başımı çeviriyorum ve bükülmüş dirseğinin kıvrımını olabildiğince sert bir şekilde ısıriyorum, çenemi sıkıyorum ve dişlerimi o ince naylon tabakadan yumuşak, korumasız etine doğru kazıyorum.

Sarsılıyor ve uluyor, bir adım geriye sendeliyor. O şaşkınlığını üzerinden atamadan kalçalarımı bir yana doğru hareket ettirip kolumu olabildiğince sert bir şekilde geriye savurarak kapalı yumruğumu doğrudan taşaklarına saplıyorum.

Acı içinde homurdanıyor, öne eğiliyor ve bıçağı düşürüyor.

Ondan uzaklaşıyorum, avuçlarından sıçıyorum. Sonra kaçıyorum.

Ara sokakta koşabildiğim kadar hızlı koşarken kalbim göğüs kafesime çarpıyor, bacaklarımı ve kollarımı pompalıyor ve boğuluyormuşum gibi hava yutuyorum.

Onlar beni tekrar yakalamadan önce neredeyse caddeye varmıştım.

Bu sefer saçlarımdan yakalandım, o kadar sertti ki ayaklarım yerden kesildi. Bir an havalandım, sonra sırtım ve başım ıslak betona çarptı. Tüm nefesim kesildi.

Nefes nefese, ayaklarımı tekrar yere basmak için bir tarafa yuvarlanıyorum ama karnıma yediğim sert bir tekme beni durduruyor.

Sonra yüzüme bir tane daha.

Tekrar yanıma yığılıyorum. Öksürüp hırıldayarak ve kusma dürtüsüyle savaşıyor ve koruyucu bir topun içine kıvrılıyorum. Beton yanağımı ıslatıyor. Her şey sulu ve dalgalı görünüyor. Kulaklarımda tiz bir çınlama var.

Uzaklaş. Uzaklaş. Acele et ve ayağa kalk ve uzaklaş!

Beni ara sokağa doğru sürüklüyorlar ve duvara yaslıyorlar. Isırdığım ve liderleri olduğu anlaşılan kişi yanıma çömeldi ve çenemi tuttu.

"Kendimize bir dövüşçü bulduk çocuklar." Parmaklarını yüzüme geçirerek alay ediyor.

Diğerlerinden biri kıs kıs gülüyor ve avucunun içini kasıklarına sürtüyor. "Bu eğlenceli olabilir."

Üçü de gülüyor. Damarlarıma bir virüs gibi yayılan alçak, iğrenç kıkırdamalar.

Almaya geldikleri şeyi almak için Buddy'ye geri dönmeden önce biraz oyun oynama havasında olabilirler gibi görünüyor.

Dudağım zonkluyor, gözüm şişmeye başlıyor, karaciğerim yediği tekmeden dolayı çılgık atıyor, başımı kaldırıp üzerime eğilen adamın yüzüne bakıyorum.

Onun da üzerinde kapüşonlu bir tişört var ama bu kadar yakından mavi gözlerinin parladığını, çarpık burnunu, çarpık sırtışını ve sol gözünün altındaki mürekkepli gözyaşı damlalarını görebiliyorum.

O gözyaşlarının ne anlama geldiğini biliyorum ve bu onun ağlamaya eğilimli olduğundan değil.

Kısık sesle, "Benim adım Tru. Bunu unutma. Geri gelip sana musallat olacak."

Alay ediyor. "Av köpeğini üzerime mi salacaksın Alabama?"

Ona dişlerimi sıkarak cevap veriyorum. "Hayır, çünkü seni cehennemde gördüğümde kışına tekme basacağım. Ve orası Teksas, seni doğuştan aptal."

Son gücümle adem elmasına yumruk attım.

Başı geriye düşüyor. Yüksek bir öğürme sesi çıkarıyor, kışının üzerine düşüyor ve boğazını tutarak öksürüyor.

Arkadaşları yaklaşık iki saniye boyunca şaşkınlık içinde kaldılar, ta ki içlerinden biri öfkeyle "Bu ne lan?" diyene kadar.

Karnıma vahşi bir tekme daha atıyor, sonra kolunu kaldırıp silahını yüzüme doğrultuyor.

İçgüdüsel olarak elimi kaldırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, tüm vücudum silah sesini beklerken sıkılıyor.

Gelmiyor.

Onun yerine irkilmiş bir çığlık, ete çarpan yumrukların donuk gümbürtüsü, ardından karikatürize bir dizi homurtu ve inilti duyuyorum. Biraz hırıltı ve öfkeli küfürler var. Büyük bir şey yüksek bir metalik çınlamayla çöplüğün kenarına çarpıyor - ardından kemiklerin çıtırdadığı mide bulandırıcı ses, acı dolu bir çığlıkla birlikte sokakta yankılanıyor. Daha fazla gümbürtü, daha fazla homurtu, ağır bir inilti ve sonra sessizlik.

Başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum, gölgelerin arasından görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

Odaklanabildiğimde, benden birkaç metre ötede yerde sırt üstü yatan iki adam görüyorum, gözleri kapalı, kanlı yüzleri yağmura dönük.

Başlarında cenaze levazımatçısı gibi tamamen siyah giyinmiş bir adam duruyor. Yüzünde hiçbir ifade olmadan bana bakıyor. Boş elleri yanlarından gevşekçe sarkıyor.

Bu kurt.

Arkasından gelen bir hareket dikkatimi dağıttı. Boğazıma bıçak dayayan kişi ayağa kalkmaya çalışıyor. Sendelerken ve öksürürken gözleri çılgınca dönüyor. Arkadaşlarının taşıdığı silahlardan birinin birkaç metre ötede yerde yattığını görüyor ve ona doğru hamle yapıyor.

Başaramayacak.

Kurt etrafında döner, soyguncunun kafasını yakalar ve sertçe bir tarafa doğru çevirir. Adam dizlerinin üzerine kayar, yan tarafına devrilir ve sonra hareketsiz yatar.

Bana Alabama diyen bıçaklı soyguncunun bana bir daha asla böyle hitap etmeyeceğini boynunu kırarak çıkardığı o mide bulandırıcı sestten anladım.

Yağmur daha sert yağıyor. Uzaklarda bir yerde gök gürlüyor. Pürüzlü beyaz şimşek parmakları gece gökyüzünde çıtırdıyor.

Kurt yanımda diz çöküyor ve yüzüme hafifçe dokunuyor. Bana bakıp küfür ediyor.

"Ne kadar kötü yaralandın? Konuş benimle, genç kız. Ayağa kalkabilir misin?"

Sesi alçak ve aceleci. Gözleri öfkeyle parlıyor. Yüzü çukurlarda gölgeleniyor, koyu renk saçlarının uçlarından su damlıyor.

Tüm dünyayı yerle bir etmeye gelen bir intikam meleği gibi güzel ve korkunç görünüyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama çıkan ses tek kelime bile değil. Neredeyse insan sesi gibi gelmiyor.

Takım elbisesinin cebinden cep telefonunu çıkarıp kulağına götürür. Operatöre ambulansa ihtiyacı olduğunu söyler ve adresi verir.

Kendimden geçmeden önce gördüğüm son şey bana baktığı, iri ve sert elinin yüzümü kavradığı.

TRU

I Elimin arkasında bir iğne ve kafamda hoş bir bulanıklık ile bir hastane yatağında uyanıyorum. Pencerelerden güneş ışığı süzülüyor.

Dışarıdaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Acı, farkındalığımın sınırlarını belli belirsiz zorluyor, ancak iğnenin izniyle damarlarımdan akan harika ilaç karışımı tarafından kontrol altında tutuluyor. Metal bir sehpadan sarkan şeffaf plastik bir sıvı torbasına bir iple bağlı. Yakınımdaki bipleyen bir makine, neşeli sarı rakamlarla çeşitli saçma okumalar gösteriyor. Hafıza parçaları bulutlar gibi sürükleniyor: Sirenler. Yağmur yağıyor.

Ambulansla hastaneye götürülürken, kontrolsüz bir şekilde sağa sola savrulduğuna bakılırsa, çok hızlı gidiyordu.

Karyolamın karşısındaki koltukta oturan kurt, taş suratlı bir sessizlik içinde bana bakıyordu.

Eli benimkini kavlıyor.

Bilincim gidip gelmiş olmalı, çünkü bu odaya ya da bu yatağa nasıl geldiğime dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Üzerime eğilmiş, yüzleri bulanık, dudakları ses çıkarmadan hareket eden insanlar ve farklı odalara götürüldüğüm, tavan döşemelerinin dikişlerinin bir otoyoldaki çizgiler gibi başımın üstünden geçtiği izlenimlerine sahibim. Orada olmalı

testler, röntgenler ya da benzeri şeyler olabilirdi ama onları da hatırlamıyorum.

En net hatırladığım şey, ölmek üzere olduğuma inandığımdı - korkunç, acı verici bir şekilde - ama ölmedim.

Büyük kötü kurdum beni kurtardı.

Bu düşüncenin beni gülümsetmesi, ağrı kesici ilaçlarla ne kadar zıpladığımın bir kanıtı.

"Uyanmışsın."

Alçak ses sağımdan geliyor. Başımı o yöne çevirdiğimde yatağımın yanındaki sandalyeden kurt kalkıyor. Uzun boylu ve heybetli, bana bakıyor, gözleri karanlık ve okunmaz, siyah takım elbisesi ve kravatı kırışmamış, saçının bir teli bile yerinde değil.

Dün geceki katliamın tek kanıtı, kolalı beyaz gömleğinin yakasındaki tek kırmızı leke ve sağ elinin parmak eklemlerindeki morluktur.

Dudaklarımı ıslattığımda, sandalyenin yanındaki komodinden bir bardak alıyor ve içebilmem için bükülmüş pipeti ağzıma tutuyor. Yudumluyorum, soğuk su dilimin üzerinden kayarak boğazıma iniyor ve yutkunurken ona bakıyorum.

Mükemmel bir odaklanmayla beni izliyor. En ufak bir gerginlik ağzının köşelerini sıkıyor.

Suyu bitirdikten sonra yastıklara yaslanıp tembelce ona göz kırpıyorum ve bana böylesine ciddi bir dikkatle bakan bu tehlikeli adamdan korkmamamın cesaret mi yoksa aptallık mı olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Bunun aptallık olduğuna karar verdim. Hormonlarım beynimin kontrolünü ele geçirdi. Eğer bir trol gibi görünseydi, çoktan güvenlik için bağılıyor olurdum.

"Bahse girerim bu senin işinde işe yarıyordur." diyorum. Kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neymiş o?"

"Çok ateşli ve esrarengiz olmak. İnsanların dikkatini dağıtıyor. Onları hazırlıksız yakalar. Hayatımı kurtardığına göre bana adını söyleyecek misin yoksa Batman'in gerçek, senin de fetişist bir milyarder olduğunu mu varsaymalıyım?"

Geceleri sokaklarda dolaşıp suçla savaşılan lateks giysili ve maço teknolojik bir adam mı?"

Sessizce bana bakıyor.

İç çekiyorum. "Tamam. Bruce Wayne o zaman. Yine de söylemeliyim ki, bana pek Bruce gibi görünmüyorsun. Seni daha çok Apollo gibi bir şeye benzetirdim."

"Apollo bir Yunan ismi." "Ah.

Doğru. Tam olarak İrlandalı değil."

"Bu 'yok edici' anlamına geliyor." diye ekliyor.

"İşte böyle! Yok edici için İrlandaca bir isim var mı? Connor ne demek? Hep kulağa seksi ve sert bir isim gibi geldiğini düşünmüşümdür. Sen bir suikastçı mısın?"

Bir an dalgın dalgın bana bakıyor, sonra parmaklarının tersiyle alnıma dokunuyor.

"Sayıklamıyorum," diyorum, bana dokunmasından fazlasıyla keyif alarak. "O torbadan bana pompaladıkları şey yüzünden biraz sersemlemiş durumdayım ama beynim çoğunlukla çalışıyor. Yüzde doksan gibi. Tamam, muhtemelen daha çok yüzde elli, ama demek istediğim şu ki, adını ve ne iş yaptığını gerçekten bilmek istiyorum çünkü bunların her ikisinin de bu ilişkinin ilerlemesi için önemli ayrıntılar olduğunu düşünüyorum."

Elini ters çeviriyor ve parmak uçlarını yavaşça şakağımdan aşağıya, elmacık kemiğimin üzerinden geçiriyor, başparmağıyla çenemi okşamak için duraklıyor.

Sesi düşünceli, "Bir ilişkimiz olmayacak" diyor.

Ona gülümsedim. "Çok aptalsın."

Yüz ifadesi hayal kırıklığı, kızgınlık ve çaresiz bir merakın karışımı. Onu etkiliyorum ve bundan hoşlanmıyor.

"Sana söyledim, ben ilişki kurmam."

"Evet, ayrıca neredeyse bir yıl boyunca benim bölümümde oturup bana baktın, bana veda etmeye çalıştın ama sonra hayatımı kurtardın ve o gerçekten utanç verici şeyi söyledikten sonra en sevdiğin dondurma çeşidinin antep fıstığı olduğunu da itiraf ettin.

Eğer öyleyse, bu sonsuza kadar birlikte olmamız gerektiğinin bir işaretiydi. Sanki tüm bunlar ilişki yasağınızı geçersiz kılmış gibi hissediyorum. Yanıldığımı söyle."

Kirpiklerini indirdi. Hararetli gözlerle ve sıkılmış bir çeneyle bana bakıyor, alevlenmiş burun deliklerinden yavaşça nefes veriyor.

Vay be, adam nasıl yanacağını biliyor.

Üniformalı iki polis odaya girdi. Yanımda duran kurdu görüyorlar, kısa bir süre duruyorlar ve birbirlerine bakıyorlar. Daha yaşlı olan kurda bakıyor ve saygıyla başını sallayıp boğazını temizliyor.

"Liam."

"John."

"Fark etmemiştim..." Polis bana baktı.

"Evet," diyor adı Liam olduğu anlaşılan kurt.

Liam. Lee-YUM. Vay canına, bu ağrı kesici ilaç çok güçlü.

Yaşlı polis tekrar başını sallayarak, "Anladım. Pekâlâ. Bize ihtiyacın olursa dışarıda olacağız."

"Teşekkür ederim, John."

Geri çekildiler ve beynim allak bullak oldu. Kim bu adam?

Ben daha fazla soru soramadan, burnu havada, mavi önlüğü ve beyaz önlüğüyle kendini beğenmiş bir doktor içeri dalıyor. Polislerin yaptığı gibi kısa bir süre durdu ve Liam'a şüpheyle yukarıdan aşağıya baktı.

"Aileden misin?" diye soruyor. "Ben Liam Black."

Doktorun dudakları aralanır. Gözleri büyür. Taşıdığı panoyu göğsüne bir kalkan gibi tutuyor ve sertçe yutkunuyor.

"Prognoz nedir?" diyor Liam.

İyi haber olsa iyi olur yoksa ölürsün.

Doktorun yüzü asıldığında kıkırdıyorum. Liam elini omzuma koyuyor ve nazikçe sıkıyor. Elini sıkma isteğime karşı koyuyorum ve onun yerine doktora bakıyorum.

Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Evet. Prognoz. Ah..." Panoya bakıyor. "GI kanaması ya da

başka bir iç yaralanma. Tomografide beyinde kanama olmadığı görüldü. Kaburgaları zedelenmiş ama kırılmamış ve kırıkdaıkları sağlam."

Beni görmezden gelerek başını kaldırıyor ve doğrudan Liam'la konuşuyor. "Birkaç gün yatak istirahati, bir hafta kadar sınırlı aktivite, sonra eskisi gibi iyi olacak. O çok şanslı bir kız."

"Peki ya şişlik?"

"Şişme mi?" Tekrarlıyorum, endişe pamuksu baloncuğumu delip geçiyor.

Doktor sonunda odada olduğumu fark etti. Bana üstünkörü bir göz attıktan sonra dikkatini tekrar Liam'a yöneltti. "Bir hafta ila on gün içinde düzelir. Morarma da öyle. Buz iyileşme sürecini hızlandıracaktır."

"Ne zaman taburcu olacak?"

"Ben şimdi evrakları hazırlayayım. Yirmi dakikadan az sürer."

"I düşünmek o gerekir olmak tutuldu
başka bir gece gözlem için."

İtiraz edemeyecek kadar korkmuş olan doktor başını sallar. "Evet. Gözlem için bir gece daha tutulmalı."

"Ne zaman o o boşaltıldı, biz
ihtiyaç bazı eve götürmek için ağı
kesici."

Biz mi? Ev mi? Bu iş ilginçleşmeye başladı.

"Tylenol yeterli olacaktır-" "Opiooidler," diye araya giriyor Liam, ona sertçe bakarak.

Doktorun yüzü kızarır. "İhtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olacağım."

"Teşekkür ederim."

Görevden alındığını anlayan doktor, omuzları rahatlamış bir şekilde arkasını döner ve oradan ayrılır.

Liam dikkatini tekrar bana çevirdiğinde, "Soyadın gerçekten Siyah mı, yoksa bu sadece en sevdiğin renge bir gönderme mi? Meraklı zihinler için."

Onu tanıdığımdan beri ilk kez gerçek bir gülümsemeyi andıran bir şey dudaklarını büküyor. Yüzünün ciddiyetini yumuşatıyor, bana farklı bir yüzünü gösteriyor.

Gölmeyi ve mutlu olmayı bilen ve bir adamı sakatlamamanın çeşitli yolları hakkında hiçbir şey bilmeyen biri.

Bir boynu kırmak için gereken tam tork miktarı.

Mırıldanıyor, "Utangaç olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Genelde iyi bir karakter yargııcıyımdır."

Benimle konuşurken sesinin değişmesi hoşuma gidiyor. Alçalıyor. Yumuşuyor. Daha sıcak ve samimi oluyor, sanki yatakta yan yana uzanıyormuşuz ve parmaklarını çıplak tenimde gezdiriyormuş gibi.

"Ben utangacıım. Bunu sana söylemiştim. Yabancılar karşı çok beceriksizim."

"Ben bir yabancıyım."

"Artık değilsin."

Bu yanıtta onu tatmin etmeyen bir şey var. Gülümsemesi kayboluyor. Üzerime eğiliyor, ellerini yastığımın iki yanındaki şiltenin üzerine koyuyor.

Şimdi tehlikeli görünüyor. Tehlikeli ve güzel, sıkılmış çenesi ve yanan gözleriyle burnu benimkinden birkaç santim uzakta. Yine de sesi yumuşak, bu yüzden kızgın olmadığını biliyorum.

"Beni olmadığım bir şeyle karıştırma, Tru."

"Ne gibi?"

"İyi bir adam."

Beni korkutmak istediğini hissediyorum ama korkutmuyor. Ondan korkmak istesem bile korkmuyorum. Yanan gözlerine bakıyorum ve usulca "Hayatımı kurtardın" diyorum.

"Bu beni iyi yapmaz." Bakışları ağzıma düşüyor ve sesi sertleşiyor. "Bunu bencilce nedenlerden dolayı yaptım."

Gözlerimin içine tekrar baktığında, her şeyi görmeme izin veriyor. Tüm ihtiyacı, tüm isteği, tüm karanlık arzuyu.

İçimde daha önce hiç tatmadığım bir heyecan uyandırıyor.

Fısıldıyorum, "O zaman suikastçı değilsin. Gizli olmaları gerekiyor, değil mi? Ama polisler seni tanıyor. Benim

Doktor da yaptı. Neredeyse zavallı adamın ödünü koparıyordun. Belki de sen gerçekten Batman'sin."

Liam yavaş ve sinirli nefeslerinden birini daha veriyor ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Güzel kokuyor, sabun, puro ve testosteron gibi, ormanda bir gece yarısı yürüyüşü gibi. Hiç düşünmeden uzanıp yüzüne dokunuyorum. Sakalı parmak uçlarımin altında sert ve yay gibi.

"Çok güzelsin, Wolfie. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Boğuk bir fısıltıyla, "Artık konuşmayı bırakmalısın," diyor.

"Yakın zamanda ölümle burun buruna geldim ve ağrı kesici ilaçların etkisindeyim. İznim var."

Parmaklarımı çenesinde gezdirip dudaklarına dokunduğumda kaskatı kesiliyor. O kadar hareketsiz kalıyor ki nefes aldığını bile sanmıyorum. Sanki odadan kaçacakmış gibi görünüyor.

"Bekle," diyorum şaşkınlıkla ona bakarak. "Bu çok ters. Senden korkmam gerekirken..."

"Senden korkmuyorum," diyor, kara gözleri kömür karasına dönüyor. "Senin için korkuyorum. Seni korkutmam gereken ama korkutmadığım her şey için." Sesi düşüyor. "Senden istediğim ve istersem bana verebileceğini düşündüğüm her şey için, gerçi istersen çok pişman olursun."

Yatağın yanındaki kalp atışı monitörü çıldırırken birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

Telefonu çalıyor ve büyüğü bozuyor.

Alçak sesle yemin ederek uzandı ve cızırdayan monitörü kapattı. Sonra doğruldu, benden uzaklaştı, pencereye doğru yürüdü ve takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı.

"Declan." Bir an dinliyor. "Yapacak bir şey yok." Bir duraklama daha. "Öncelikler değişti. O bekleyebilir."

Telefonu kapatır, takım elbisesinin cebine geri koyar, kollarını göğsünde kavuşturur ve omuzları gergin bir şekilde sessizce pencereden dışarı bakar.

"Seni bir şeye geç bırakıyorum."

Sesimi duyunca başını çevirdi. Bir süre sonra, "Evet." dedi.

"Gitmelisin. Başını belaya sokmak istemem."

Nedense bu onu eğlendiriyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, kara gözleri neşeyle parlıyor. "Başımı belaya sok," diye mırıldanıyor. Sanki gerçekten komik bir şey söylemişim gibi kıkırdıyor.

Odama gelen iki polisi düşünene kadar o derin, eğlenceli kıkırdamanın sesini ne kadar sevdiğimi düşünerek dikkatim dağılıyor. Sonra içimden bir ürperti geçiyor.

"O adamlar, dün gece... Polise rapor vermem gerekecek. Polisler ne olduğunu bilmek isteyecek-"

"Halledildi," diye araya giriyor ve arkasını dönüyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Arkasındaki pencereden süzülen güneş ışığı başının etrafında parıldayan bir altın halesi oluşturuyor. İlaçlı beynim, insanların ölmeden hemen önce, ölüm meleği onları almaya geldiğinde gördükleri şeyin bu olduğunu öne sürüyor.

"Halledildi mi?"

Yaklaşıp yüzümü okşamak için elini uzatıyor ama bunu yaptığı için kendine kızmış gibi kaşlarını çatarak elini hızla geri çekiyor.

"Polisle konuşmak zorunda değilsin." Duraksıyor. "İstemediğin sürece."

Yüzünü inceliyorum. "Sanırım ne olduğunu zaten biliyorlar."

Başını eğiyor, hem olumlu hem de küçümseyici bir hareket. Şu anda yerel kolluk kuvvetleriyle olan ilişkisinin tüm detaylarını aydınlatacak kadar konsantre olamıyorum, bu yüzden kendi sorunlarıma odaklanmaya çalışıyorum.

Ki şu anda bu sayı çok fazla.

"Patronumu arayıp vardiyamı kaçıracağımı haber vermeliyim."

"Biraz izne ihtiyacın olacağını biliyor. Sorun değil."

Sanki neler olduğunu anlamama yardımcı olacakmış gibi gözlerimi birkaç kez hızla kırpttırıyorum. "Buddy ile mi konuştun?"

Yine başını eğiyor. Sıradan, sanki şehirdeki herkesi hızlı aramaya almış gibi ve onlardan ne isterse istesin, cevabı her zaman evet.

"Kimsin sen?"

Gözleri yumuşar. Uzun bir süre sessizlik içinde kendisiyle boğuşur, sonunda "Görünüşe göre senin kurdun" der.

Benim kurdum. Ölümcül koruyucum, Armani zırhlı kara şövalyem, bana zarar vermeye cüret edenleri paramparça ediyor.

Grimm kardeşler onun hakkında ne derdi merak ediyorum. Küçük Kırmızı için yarattıkları büyükanne gobbler'dan çok daha ilginç.

İçimden bir yorgunluk dalgası geçiyor ve göğsüme on kiloluk bir ağırlık gibi çöküyor. Gözlerimi kapatıyorum ve esniyorum, bununla savaşıyorum. Henüz uykuya dalmak istemiyorum. Benimle konuşmasını, tüm sorularıma cevap vermesini, o araştıran kara gözleriyle bana bakmasını ve istemese de bana tekrar gülümsemesini istiyorum.

Gitme, Wolfie. Ben uyurken bana göz kulak ol.

"Gitmiyorum" diye mırıldanana kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

Tüy kadar hafif, dudakları alnıma değiyor. Yoksa bu benim hayal gücüm mü?

Uyku beni kollarının arasına çekmeden ve ben teslim olmadan önce karar verecek zamanım yok.

TRU

I Gece vakti sık bir ormanda koştuğumu hayal ediyorum. Ay ışığı uzun ağaçların dalları arasından süzülüyor, ormanın zeminine vuruyor.

Karanlık çalılıkların arasında hayalet gibi beyaz. Devasa kökler, koşarken tekmelediğim dökülmüş yaprak yığınlarının arasından kıvrılıyor, saçlarım arkamda uçuşuyor, kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Etraftan gelen ulumalar, soğuk akşam havasında ürkütücü yankılar halinde gölgeliklere kadar yükseliyor.

Uğultular, zorlukla aldığım nefesin sesi, toprağa vuran ayaklarımın gümbürtüsü ve ölü yaprakların kuru çıtırtıları dışında her şey sessiz. Çıplağım ama utanmıyorum, bedenim giysilerle kısıtlanmış olmaktan daha rahat, zihnim rüzgâr kadar özgür.

Önümdeki ağaçların arasında ilerleyen büyük, karanlık hayvana yetişmeye çalışıyorum.

Başını çeviriyor, gölgelerin arasından parıldayan gözleriyle geriye bakıyor. Kurt gibi sırtarak keskin beyaz dişlerini gösteriyor, sonra büyük ağzını yere yaklaştırıp ileri atılıyor, koşarak uzaklaşıyor ve karanlığın içinde kaybolurken beni hayal kırıklığı içinde bağırırken bırakıyor.

Bir solukla uyanıyorum ve yatakta sarsılıyorum, hareketin vücuduma yaydığı acıyla irkiliyorum.

"Kötü rüyalar mı?"

Liam elinde bir kitapla yatağımın yanındaki sandalyede sakince oturuyor, bir bacağına diğerinin üzerine atmış, o kadar yakışıklı ki gerçek olamaz.

Yutkunuyorum, kalbimin bir kırıcı olmaktan çıkmasını istiyorum. "Hayır. Aslında rüyamda seni görüyordum."

Bana sabit bir şekilde bakıyor. Çok yumuşak bir sesle, "Bir kabus o zaman." dedi.

Şimdi akşam: pencerenin ötesinde tüm dünya karanlık.

Odadaki ışıklar da karartılmış ve gündüz hastanenin gürültülü vızıltısı yerini sessizliğe bırakmış.

Ya Liam ben uyurken gitti ya da biri ona yeni kıyafetler getirdi, çünkü gömleğinin yakasındaki kırmızı nokta yok.

"Her zaman takım elbise giyip kravat takar mısın?"

Dudakları titriyor. Sanırım konuşmamı rastgele değiştirmemden hoşlanıyor. Bunu asla kabul etmez.

"Soruyorum çünkü bir çift eşofmana yatırım yapsaydınız suçla mücadeleniz muhtemelen çok daha rahat olurdu."

Kitabı kapatıp bana sert bir bakış attı. "Eşofman giyecek bir adama benziyor muyum?"

Cevap o kadar açık ki, onunla uğraşmıyorum bile. "Peki ya kravat? Bu can sıkıcı olmuyor mu?"

"Hayır."

"Peki ya evde? O takım elbiseyle uyuyamazsın. Yatarken ne giyiyorsun?"

Bakışlarımı tutarak, "Hiçbir şey" dedi.

Vay anasını. Vücudumun içinde, sahip olduğumu bile fark etmediğim kaslar sıkıştı.

Kitabı komodinin üzerine koyuyor ve ellerini kucağında kavuşturuyor, onu gardırobu hakkında sorgulamaya başlayacağım gerçeğine boyun eğiyor. Ama tahmin edilebilir olmak istemediğim için konuyu değiştiriyorum.

"Ne okuyordun?"

"Proust."

Bir dakika düşündüm. "Bunun bir insan olduğunu biliyorum ama hepsi bu kadar."

Kitabı sessizce bana uzattı. Kapağı yıpranmış. İç sayfalar sararmış ve birçoğu köpek kulaklı. Kitabı burnuma götürüp kokluyorum, o güzel kitap kokusunu almak için sayfaları çeviriyorum. Sonra ön tarafa dönüp başlık sayfasına bakıyorum.

Fransızca.

"Adı Kayıp Zamanın İzinde," diyor Liam. "Ne hakkında?"

Duraksaması düşündürücü. "Yaşam. Ölüm.

Aşk." "Hmm. Yani çok derin bir şey değil."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Gülmemeye çalıştığı izlenimine kapılıyorum.

"Bu yedinin dördüncü cildi."

"Yedi mi?" Kitaba yeni bir saygıyla bakıyorum. "Bu biraz göz korkutucu."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, İngilizce çeviride sadece altı."

Alay ediyorum. "Oh, çok. Bu sırtı açık elbiseden çıkar çıkmaz hemen gidip onları alacağım." Kitabı komodinin üzerine koyuyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. "Lafı açılmışken, artık eve gitmek istiyorum."

Yüzü kararıyor, az önceki tüm neşesini kaybediyor.

"Hastaneler bana acı çekmeyi hatırlatıyor," diyorum usulca.

Gözleri keskinleştğinde, yutkunarak başka tarafa bakıyorum. "Uzun hikâye. Her neyse. Eve gitmek istiyorum."

Sessizlik odayı kaplıyor. Bana baktığını hissediyorum, yüzümü dikkatle incelediğini hissediyorum ama ona gözlerimi vermiyorum çünkü onun her şeyi ne kadar net gördüğünü biliyorum.

Aniden, "Seni eve götürdüğümde bu iş bitecek. Anladın mı?"

"O" derken "biz "i kastediyor. Biz diye bir şey yok ama belli ki bunun bir seçenek bile olmadığına karar vermiş.

Bundan incinmek istemiyorum ama inciniyorum. Bu tehlikeli yabancının bu kadar ilgimi çekmesini istemiyorum ama çekiyorum. Kalbimde onunla bir gelecek olmadığını, uzakta, çok uzakta kalmamın daha iyi olacağını biliyorum... ama o çok uzun zamandır çözmeye çalıştığım bir bulmaca, parçalar nihayet bir araya gelmeye başladığında uzaklaşmak hayal kırıklığı yaratıyor.

"Tru. Bana bak."

Ona itaat etmek yerine, neredeyse üzerinde durdukları cızırtılı pamuklu çarşafklar kadar solgun olan ellerime bakıyorum.

Maniküre ihtiyacım var. Böyle bir zamanda fark etmek ne garip.

"Tru."

"Seni duydum. Beni bir daha görmek istemiyorsun." "Ben öyle demedim. Bana bak."

Sesi uzun süre görmezden gelinemeyecek kadar baştan çıkarıcı. Ona baktığımda, sandalyede öne doğru oturmuş, kollarını dizlerine dayamış, ellerini kavuşturmuş, o yakıcı yoğunluğuyla bana bakıyor.

"Senin için iyi olmazdım," diyor, sesi yumuşak. "Ben normal bir hayat sürmüyorum."

Sanki belli değilmiş gibi, evcil olmadığını söylüyor. O güzel kıyafetleri sadece insanların dikkatini vahşi dişlerinden ve pençelerinden uzaklaştırmak için giyiyor.

Kızgın bir şekilde, "Farkındayım. İki adamın suratını dağıttığın ve bir diğerinin boynunu dal gibi kırdığın kısmı kaçırdığımı mı sandın?"

Çenesinde bir kas esniyor. "Yani anlaştık."

Ne kadar sinir bozucu olduğunu anlaması için papağan gibi tekrarlayarak, "Ben öyle demedim," diyorum. Gözlerini kıstığında kendimi haklı hissediyorum. "Ama hazır konu açılmışken..." Sesimi alçaltıyorum. "Sen... o üç adam da... bilirsin işte."

Cevabı kesin. "Evet."

Gözümün önünde üç adamı öldürdüğünü rahatça itiraf etmesine uygun bir duygusal tepki oluşturmaya çalışıyorum, olması gereken mantıksal korku veya şok

Geliyorum, ama tek ürettiğim şey merak, ki yaralı halimle bile bunun yanlış olduğunu biliyorum.

"Ellerinle."

Sfenks taklidi yapıyor ve bana bakıyor, bakışları kabarcıktan soğukkanlı bir şekilde nüfuz edilemez hale geliyor. Adam esrarengiz olmayı bir sanat haline getirmiş.

Bana nasıl olup da kış tekmeleme, boyun kırma ve hayat sonlandırma bilimlerinde uzmanlaştığına dair bir ipucu vereceğini umarak, "Yani, silah kullanmana bile gerek yoktu," diyorum.

"Silahlardan nefret ederim," diyor hemen, sesi sert. "Ve bu kadar etkilenmiş görünmeyi bırak."

"Üzgünüm ama öyleyim. Yardım almadan turşu kavanozunun kapağını bile çeviremiyorum."

Yavaşça nefes veriyor, sanki ayağa fırlayıp beni sarsmak ya da çiğ çiğ öpmek için birbiriyle düello eden dürtülerle savaşıyor.

Bir an için onu inceliyorum, tüm gerginliğini ve demir gibi kendini kontrol edişini, kendi boynuna dolanmış zinciri boğarcasına tutuşunu. Ama bu dikkatli kontrolün altında boyun eğmişlik yatıyor.

Son sürat giden bir yük treninin kondüktörüne benziyor ve frenlerin boşaldığını, önündeki köprünün çöktüğünü ve güvenli bir yere atlamak için yeterli zamanı olmadığını fark ediyor.

"Soru, Bay Black: Benden uzak durmak için neden bu kadar uğraşıyorsunuz?"

"Sana söylemiştim. Senin için iyi olmazdım."

"Yine de buradasın. Yine. Büyük bir kararsızlık izlenimi veriyorsunuz."

Yüz ifadesi ekşidi. "Tartışmacı küçük şey, değil mi?"

"Avukat olmak için çalışıyorum. Bu iyi bir pratik." Bunu kanıtlamak için tartışmaya devam ediyorum. "Eşofman giyiyormuş gibi görünmeyen bir adamdan bile daha fazla, kendine yalan söyleyen bir adam gibi görünmüyorsun."

Sesi sertleşiyor. "Seni istemek ve seni almak iki farklı şeydir."

Seni almak. Bu imalar beni nefessiz bırakıyor.

Ama nefessiz kaldıktan sonra, pratik tarafım, ne kadar susamış bir at olursa olsun, onu içmeye zorlayamayacağıma dair bir kamu hizmeti duyurusu için devreye giriyor. Eğer aramızdaki bu tuhaf, sarhoş edici kimyanın bir işe yaramayacağına karar verdiyse, öyle olsun.

Ben erkeklerin peşinden koşmam. Bu onursuzca.

Ayrıca, ileride ağrı kesici ilaçların ve olası TSSB'nin etkisi geçtiğinde, şu anda gizemli bir şekilde kaybolmuş olan üç adamı öldürmesinden duyduğum dehşeti bulabilirim.

Dikkatimi tekrar cızırtılı çarşafalara veriyorum ve sessizce, "Giyinmem için bana bir dakika verin lütfen," diyorum.

"Giyinmek mi?"

"Sana söyledim. Eve gitmek istiyorum."

"Bence yarına kadar burada kalmalısın."

Ses tonu sert ama o benim patronum değil. Herkesin ona boyun eğmesi umurumda değil. Boyun eğmeyeceğim.

"Bu senin kararın değil."

Uzun, rahatsız edici bir an boyunca sessizlik hüküm sürüyor. Acaba en son ne zaman biri ona meydan okudu, eğer okuduysa.

Sonunda ayağa kalkıp ceketini ilikliyor. "Aferin sana."

Odadan çıkarken arkasına bakmıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Derin bir iç çekerek elimin arkasına saplanmış iğneyi düşünüyorum. Etrafındaki deri siyah ve mavi renkte ve dokunduğumda acıyor. Plastik boruyu katetere bağlayan bandı nazıkçe sıyrıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Üç kadar sayınca iğneyi çekip çıkarıyorum.

Küçük bir çimdik, bir damla kan akıyor ve bitti. Kateteri bir kenara atıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum.

Ayağa kalktığımda kısık bir inilti duyuyorum. Tekme yediğim kaburgalarımın yayılan acı dalgaları, dişlerimi sıkmak zorunda kaldığım bıçak gibi bir his. En kötüsü bir anda geçiyor ve ağrı donuk ama kontrol edilebilir bir zonklamaya dönüşüyor. Soğuk muşamba zeminde, kıyafetlerimin olduğunu tahmin ettiğim banyonun yanındaki gardıroba doğru yürüyorum.

Gardırobun kapağını açtığımda, en sevdiğim kot pantolonumu, siyah yün kabanımı ve genellikle sadece güzel günlerde giydiğim siyah kaşmir kazağımı orada asılı görünce şok oldum. Bir çift botum da orada, alçak topuklu siyah deri olanlar, çoraplarım ve iç çamaşırlarım şeffaf bir plastik torba içinde başka bir askıda asılı.

Sokakta saldırıya uğradığımda üzerimde olan kıyafetler hiçbir yerde görünmüyor.

"İlginç," diyorum yüksek sesle, eşyalarımın bakarken.

Kurt evime geldi. Onu Ellie mi içeri aldı yoksa oflayıp puflayıp kapıyı mı kırdı?

Ya da belki onu arayıp kıyafetlerimi buraya getirmesini istemiştir? Ama onun telefon numarasını nereden bulmuş olabilir? Ve eğer buraya geldiyse, ben uyanana kadar kalması gerekmez miydi?

Tuvaleti kullanmak gibi daha önemli bir meseleyle ilgilenirken bu soruları arka planda bırakmaya karar veriyorum. Ayrıntıları sonra öğreneceğim ama şu anda mesanem patlamak üzere.

Banyonun ışığını yakıp aynada kendimi gördüğümde, keşke giyinip çıksaydım diyorum.

Yüzümün sol tarafı çizme izi şeklinde çirkin mor ve siyah lekelerle kaplı. Sol gözüm şişti. Alt dudağım yarıldı. Saçlarım karmakarışık ve gözlerim o kadar kan çanağı ki Vegas'taki bir bekarlığa veda partisinden yeni uyanmışım ve o kocaman Elvis dövmesini nasıl yaptırdığımı hatırlamıyorum.

Liam'ın neden hastanede kalmam gerektiğini düşündüğünü şimdi anlıyorum.

Tuvaleti kullanıyorum, ellerimi yıkıyorum, birinin lavabonun üzerine bıraktığı seyahat fırçası ve diş macunu setiyle dişlerimi fırçalıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirip okşayarak saçlarımda histerisine anlam vermeye çalışıyorum. İşe yaramadı. Bu yüzden pes edip giyiniyorum, vücudum yakın zamanda yaşadığı travmayı hatırlamam için elinden geleni yaptığından temkinli hareket ediyorum.

Gerçi asıl endişelenmem gereken zihnim.

O sokakta benden sadece birkaç metre ötede üç adamın öldüğünü gördüm, yine de bu konuda tuhaf bir duygu eksikliği yaşıyorum.

Kabul ediyorum, onları pek sevmedim.

Ayrıca, düzenli olarak akşam yemeğim olan çok sayıda hayvanın bulunduğu bir çiftlikte büyüdüm, bu yüzden kan dökülmesinin yollarına yabancı değilim. Günlük yaşamın şiddet müziğiyle nasıl vurgulandığını.

Ama yine de. Bir şeyler hissetmeliyim. Pişmanlık ya da tiksinti, iğrenme ya da inançsızlık. Bir şeyler.

Bu gizli tatmin duygusundan başka bir şey.

Odamın kapısını açtığımda, Liam'ın daha önce gelen iki polis memuruyla derin bir sohbete dalmış olduğunu görüyorum. Hemşire odasının önünde yaklaşık on beş metre uzakta durdukları için beni fark etmiyorlar, bu da bana Liam Etkisi'ni iş başında gözlemlemek için mükemmel bir fırsat sunuyor.

Onunla konuşurken bile iki polis de Liam'ın gözlerinin içine bakmıyor. Bakışları onun ayakkabılarının parmak uçlarında sabit kalıyor. Sahibinin ayaklarının dibinde emir bekleyen iyi eğitilmiş iki köpeğe benziyorlar.

Liam orada durduğumu fark etti. Bana baktı, gözleri rüyamdaki kurt gibi parlıyordu. Sonra dedi ki

Polislere sadece onların duyabileceği kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ve onlardan uzaklaşıp bana doğru yürüdü.

Arkası dönük olmasına rağmen, ikisi de ayrılmadan önce ona şapka çıkarıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor bana ulaştığında. Kaşlarını çatması bu planı onaylamadığını gösteriyor.

"Korkunç ama yaşayacağım. Eve gidip duş almak için sabırsızlanıyorum. Al, bunu odada unutmuşsun." Çıkarken elime aldığım Kayıp Zamanın İzinde kitabını uzatıyorum ama Liam başını sallıyor.

"Sende kalsın."

"Fransızca okuyamıyorum."

"Henüz değil."

Geleceğimde Paris'e birçok seyahat öngörüymüş gibi konuşuyor. Keşke Birleşik Devletler dışına hiç çıkmadığımı bilseydi.

Koluma giriyor ve beni nazıkçe koridorun sonundaki asansörlere doğru yönlendiriyor, yürürken elini dirseğimin altına koyuyor.

Hemşire odasının duvarındaki saat bana saatin gece yarısını çeyrek geçtiğini söylüyor. Biz yanından geçerken orta yaşlı hemşirenin Liam'a attığı gevşek çeneli bakış bana onun külotunun az önce duman olup uçtuğunu söylüyor.

Ona dedim ki, "Onlara gideceğimi haber vermemiz gerekmiyor mu? Beni kontrol etmeleri falan?"

"Hayır."

Tabii ki istemez. Hiçbir şey için izin istemez. "Peki ya ağrı kesicilerim?"

"Onları çoktan aldım."

Boş ellerine ve düz ceplerine bakıyorum. Takım elbisesi o kadar mükemmel kesilmiş ve üzerine o kadar iyi oturmuş ki bir atacın dış hatlarını gösterebilir ama hiçbir çıkıntı zarif hatlarını bozmuyor.

Bacaklarının arasındaki hariç, ki ona bakmıyorum. at.

"Şişeyi nereye sakladığınızı sormaktan çekiniyorum."

Bana eğlenmek için olduğunu düşündüğüm ama onun yerine için için yanan bir bakış fırlatıyor.

Adamın elinde değil. Varsayılan ayarı öfkeli bir cehennem. Tedbirli olmaya çalıştığında bile, ısı dalgalar halinde ondan yayılıyor.

Asansörle birinci kata inerken sessiziz, girişe doğru yürürken sessiziz, kaldırımda bizi bekleyen siyah Escalade'in arkasına binmeme yardım ederken sessiziz.

Hastane girişinden uzaklaşana kadar konuşmadı, sonra da şoförüyle konuştu... yabancı bir dilde.

Otuz yaşlarında, defans oyuncusu omuzlarında, siyah saçlı, buz sarkıtları kadar keskin ve dondurucu mavi gözleri olan yakışıklı bir adam olan şoför, aynı dilde bir cevap mırıldanmadan önce dikiz aynasından bana bakıyor.

Ya ciddi bir orospu suratından muzdarip ya da benden hoşlanmıyor. Enerjisi de gözleri kadar soğuk.

Bakışlarını tekrar yola çevirdiğinde, kendimi tuzaktan kurtulmuş bir tavşan gibi hissediyorum.

Dikkatimi pencerelerin ötesindeki sisli geceye veriyorum. "Bu Galce miydi?"

"Evet," diye alçak sesle cevap veriyor Liam. "Ama biz ona sadece İrlandalı diyoruz." Ardından gelen duraksama ağır geliyor. "Biliyor musun?"

"Hayır. Ama büyükbabam İrlandalıydı. Babamın babası. Dublin'liydi. Yüz dört yaşına kadar yaşadı. Ben bebekken bana ninniler söylerdi."

Liam ve şoförün dikiz aynasından birbirlerine baktıklarını görmek için tam zamanında pencereden dönüyorum.

Bu konuşmanın sonu. Evime yaklaştıkça Liam daha da gerginleşiyor, gergin ve huzursuz, ara sıra ellerini açıyor, sonra yumruk yapıyor.

Ona bunun ne hakkında olduğunu sormak istiyorum ama sormuyorum. Adresimi nereden bildiğini sormak istiyorum ama sormuyorum. Sormak istiyorum

başka şeyler de var ama onlarla da uğraşmayın. Eğer bu ilişkimizin sonu olacaksa, bu detayların bir önemi yok. Zaten şu anda evrenin gizemleriyle uğraşamayacak kadar yorgunum.

Her şeyi Secrets Wolves Keep genel başlığı altında dosyalayacağım ve hepsini paketleyeceğim.

Apartmanın önünde durduğumuz anda Liam arabadan atlayıp yanıma geliyor.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz şoför İrlandalı aksanıyla konuşuyor. "Kendine dikkat et. Boston tehlikeli bir şehirdir. Senin gibi güzel bir kızın tekrar incindiğini görmek istemem."

Buz gibi bakışları benimkileri delip geçiyor.

Bu bir tehditti. Bana Liam'dan uzak durmamı söylüyor.

Ne pislik ama.

Dikiz aynasından soğuk bakışlarıyla karşılaştım, gülümsedim ve toplayabildiğim tüm Teksas cazibesıyla şöyle dedim: "Tanrı sizi korusun Bay Sürücü. Ama benim için endişelenmenize gerek yok. Sadece ojem ıslakken çaresizim ve o zaman bile tetiği çekebilirim."

Liam kapımı açana kadar bakışlarımız ayrılmıyor. Sonra şoför başını sallayarak başka tarafa bakıyor.

Sanırım yüzünde bir gülümseme görüyorum ama yanılıyor olabilirim.

Arabadan iniyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve Liam'ın yüzüne bakıyorum. Uzun bir yol: o kaldırımda duruyor, ben sokaktayım ve normalde benden bir baş daha uzun.

"Sanırım bu bir veda. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Nasıl yapacağımı bilsem ya da izin vereceğini düşünsem sana borcumu öderdim ama bilmiyorum ve sen de vermeyeceksin, bu yüzden minnettarlığımınla yetinmek zorundayım. Tekrar teşekkür ederim. Umarım güzel bir hayatın olur."

Elimi uzatıyorum, bana karşı kullanmaya çalıştığı cümleyi ona da kurmaktan sapkınca memnunum.

Lokantada vedalaşıyoruz.

Uzattığım elime baktı. Nefesinin altında Galce bir şeyler mırıldanıyor. Elimini tutuyor ve beni yavaşça kaldırırma çekiyor.

Sonra eğildi ve beni kaldırdı.

Arkasını dönüp beni bir çocuk gibi kucağında taşıyarak binanın ön kapısına doğru ilerlemeye başladığında, "Bekle, kafam karıştı. Şimdi ne oluyor?"

"Seni ve o ukala ağzını yatağa atıyorum, olan bu" diye homurdanıyor.

Bununla birlikte, akıllı ağzımı kapatıyor ve doğrudan kan dolaşıma elektrik enjekte ediyor.

TRU

M Dairem üçüncü katta. Liam beni oraya kadar taşımıyor, gerçi istese taşıyacak kadar güçlü olduğundan şüphem yok.

Bunun yerine, beni lobideki asansör kapılarının önüne nazikçe bırakıyor ve parmağını çağrı düğmesine bastırıyor.

Asansörün gelmesini beklerken birbirimize bakmıyoruz ama yanımda durduğunun aşırı farkındayım. O sıcak, kaslı ve tehlikeli, ipek kılıflı bir jilet. Sonra sessiz bir asansör yolculuğu daha.

Sessiz ama cinsel gerilimle çatırdıyor.

Önüme bakıyorum, Grinin Elli Tonu'ndaki Christian'ın Ana'yı duvara çarpıp kollarını başının üzerinde tuttuğu ve onu yediği asansör sahnesini düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama bir şeyi düşünmemek için ne kadar çabalarsanız, o kadar çok düşünürsünüz, ta ki takıntı haline getirene ve bunun için kendinizden nefret edene, durdurmak için çaresiz kalana kadar.

Acil durum düğmesine bastığını ve üzerimdeki kıyafetleri yırtıp zonklayan ereksiyonunu içime sokmak için bana doğru döndüğünü, boynuma doğru hırladığını ve ben haykırıp tırnaklarımı sırtına geçirirken beni ısırıldığını hayal ediyorum.

Asansör durup kapılar açıldığında yüzüm kızarmış ve terlemiştim.

"Sorun ne?" diye sorar Liam sertçe.

Tabii ki fark ederdi. O her şeyi fark eder, onu ve lanet kurdun gözlerini.

"Hiçbir şey" dedim.

Sesim o kadar yüksek ki sanki helyum emmişim gibi.

Kayıp Zamanın İzinde'nin kopyasını tutarak dışarı çıkıyorum,

Liam'ın gözlerinden kaçıyorum. O da peşimden geliyor. Evimin kapısının önünde durduğumda çantamın hâlâ Buddy'de olduğunu fark ediyorum, yani anahtarlarım yanımda değil.

Bu da demek oluyor ki Ellie'yi uyandırmam gerekecek.

Derin bir iç çekerek, zili çalmak için elimi kaldırıyorum. Bunu yapamadan Liam beni bileğimden yakaladı.

Bileğimi saran güçlü parmaklarını hissettiğimde aklıma yine asansör sahnesi geliyor ve yüzüm kızarıyor. Derinden.

Bana bakarak mırıldandı, "Bende bir anahtar var."

Parlayan yüzümün koridordaki sıcaklığı en az on derece yükselttiğinden eminim ama ikimiz de fark etmemiş gibi yapıyoruz.

"Anahtarın nasıl var?"

"Oda arkadaşın bana onun yedeğini verdi."

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. "Ellie sana yedek anahtarını mı verdi?" "Evet."

"Bu... garip." "O tatlı bir kız."

"Tatlı" mı? Onun yıpratıcı, korkutucu ve acayip zeki olarak tanımlandığını duydum ama asla tatlı değil. Aynı kişiden bahsettiğimizden emin değilim."

Kolunu yanına indiriyor, benimkini de yanına alıyor ama bileğimi bırakmıyor. Bileğimi saran büyük eli hem rahatlatıcı hem de belirgin bir şekilde sahiplenici hissettiriyor.

Benden uzak durma planının işe yaradığını sanmıyorum.

Kızarmış yanaklarına bakarak, "İnsanlar genellikle benim istediğimi yaparlar" diyor.

"Bunu fark ettim. Ona ne söyledin?"

"Gerçeği."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hangisi?"

Gözleri o şekilde yanıyor, tüm ateş ve karanlık yoğunluğuyla. "İhtiyacım olduğunu. Şimdi kapıyı açabilir miyim?"

Hiçbir şey anlamıyorum. Denemekten vazgeçme zamanı. Zavallı beynimin bir tatile ihtiyacı var. "Evet. Teşekkür ederim."

Sonunda bileğimi bırakıyor ve ceketinin cebinden bir anahtar çıkarıyor. Kilidi hızlıca çevirerek kapıyı açıyor ve içeri giriyor, kapıyı açık tutuyor ve sanki buranın sahibi oymuş da ben ziyarete gelmişim gibi elini uzatıyor.

İçeri giriyorum, Ellie'yle taşındığımız hafta bitpazarından aldığımız, fuayedeki köhne konsol masasının üzerine kitabı koyuyorum. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz Liam ceketimi çıkarıp koluna doluyor.

Ben nefes nefese kalıp yutkunana kadar birbirimize bakıp duruyoruz.

"Susamışsın," diyor ciddiyetle. "Sana biraz su getireyim."

Başımı salladım. "Ben iyiyim, teşekkürler. Eminim gece vakti şehrin sokaklarında dolaşmak, saldırıları engellemek ve otorite figürlerinin gözünü korkutmak gibi normal programınıza geri dönmek için sabırsızlanıyorsunuzdur." Kapıya doğru işaret ediyorum

Bir süre bana bakıyor, sonra dönüp sessizce mutfağa giriyor.

Ayak sesleri zeminde sadece en hafif fısıltıyı çıkarıyor. Bu kadar iri bir adamın bu kadar sessiz hareket edebilmesi etkileyici. Yastıklı patiler üzerinde ormanda gizlice sürünerek yaptığı onca pratikten olmalı.

Mutfakta, buzdolabının kapısı bir vınlamayla açılır. İçeride ne ararsa arasın bulamaz, tabii Çin yemeği artıkları ya da çeşitli bozulma durumlarındaki çeşniler değilse.

Ben çoğunlukla protein barları ve konserve çorba ile hayatta kalıyorum, Ellie ise ramen ve dondurulmuş hamburger köftesi ile yaşıyor. Bizim de

Bolca dondurma ve şarap - medeniyetsiz değiliz, sadece parasızız - ama hepsi bu.

Liam elinde bir şişe suyla fuayeye döndüğünde şaşkınlığımı tahmin edin.

Kaşlarımı çatıyorum. "Nereden geldi bu?"

"Fransız Alpleri'ndeki bir artezyen kaynağından."

Bir de ukala olduğumu söylüyor. "Aslını kastetmedim. Yani daireme nasıl girdi?"

"Onu buraya taşıdım." Metal kapağı çevirip çıkarıyor ve şişeyi elime tutuşturuyor. Cam, saçma bir savurganlık. "İç. Susuz kalmamalısın."

Bir an şişeyi düşündüm, bir şeyleri bir yerlere taşımaktan ne kadar hoşlandığını da göz önünde bulundurdum. Ben ve bu onsluk tasarım Fransız suyunun pek çok ortak noktası var.

Beynimde dönen çarkları görüyor. "Olayı olduğundan daha karmaşık hale getirme, Tru. Sadece iç."

"Orada durup beni mi izleyeceksin?" Başını eğiyor.

"Ya yapamazsam?" "Boğazın acıyor mu?" "Hayır, sahne korkusu yüzünden." Bana bakıyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Performans kaygısı benim için bir şeydir. Gergin oluyorum."

Gözleri yanıyor, bana doğru bir adım atıyor. Ben bir adım geri atıyorum. O bir adım daha atıyor ve ben gergin bir şekilde tekrar geri çekiliyorum, ta ki popom konsol masasına çarpana ve daha fazla geri çekilemeye kadar. Bana yaklaşıyor ve kalbim bir yarış atı gibi davranıp dörtnala koşmaya başlıyor.

Kulağıma usulca, "Truvy. Güzel kız. İnatçı küçük kraliçe arı. Su içmeni istiyorum çünkü su iyileşmene yardımcı olacak, seni kontrol etmeye çalıştığım için değil. Yapabileceğini kendine kanıtlamak için bana karşı gelme."

Sesi yıkıcı derecede seksi. Kendimi yere düşmekten kurtarmak için takım elbisesinin yakalarına tutunmam gerekebilir diye korkuyorum.

Bu gerekli olmadan önce geri adım atıyor ve delici bakışlarıyla beni sabitliyor.

Elimi sabit tutmaya ve kalbimin stres altında patlamasını önlemeye çalışarak süslü cam şişeden güzel, uzun bir yudum alıyorum.

Bitirdiğimde mırıldandı, "Teşekkür ederim. Şimdi seni yatağa götürelim."

Elimi tutuyor ve beni fuayeden oturma odasına, oradan da koridordan yatak odama doğru götürüyor, yolu sormuyor çünkü bildiği çok açık.

Ellie'nin odasının ışığı yanıyor, kapalı yatak odası kapısının altından ışıldıyor. Biz geçerken içeriden gelen alçak sesleri duyuyorum ve bu sefer A Dog's Purpose'dan daha az depresif bir şey izliyor olmasını umuyorum.

Odama gittiğimizde Liam ışığı yakıyor ve içeri girmem için kenara çekiliyor.

Her şey bıraktığım gibi. Neden bilmiyorum ama sanki restoranın arkasındaki sokakta bana ne olduğuna dair bir kanıt olması gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ayrıldığım zaman ile şu an arasında geçen sürede hayatımın değiştiğine dair bir ipucu. Gözle görülür bir fark.

Yani her hareketimi aç yırtıcı gözlerle izleyen kurt dışında.

Kıpırdamadan duruyor, yarısı boşalmış su şişesini şifonyerimin üzerine koyup elimi dağınık saçlarımda gezdirirken beni izliyor.

"Ben, um..." Boğazımı temizliyorum. "Yatmadan önce duş almak istiyorum."

Bunu tahrik etmek için söylememiştim ama lanet olsun ki gözleri arzuyla parıldamıyordu. Yatağa bakıyor, kirpiklerini indiriyor, sonra tekrar bana bakıyor.

"Elbette," diyor, sesi boğuk. "Kendim çıkarım. Ceketini mutfaktaki sandalyenin üzerine bıraktım. İlaçların küçük beyaz bir çantanın içinde tezgahın üzerinde."

İlaçlarımı neredeyse unutmuştum. Taze ilaçları almaya gelirken getirmiş olmalı.

Giysiler. Yoksa bu daha sonra mı oldu, yoksa huysuz şoförüne verdiği bir görev miydi?

Cevapsız kalması gereken o kadar çok soru var ki. "Peki Ellie'nin anahtarı?"

Takım elbise ceketinin iç cebinden sözsüz bir şekilde çıkarıp bana uzatıyor.

Sonra orada durup birbirimize bakıyoruz. Gariplik ezici.

"Yaptığın şey için tekrar teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Ara sokakta. Ve hastanede. Ve kitap için. Sadece... her şey için. Seni bir daha göremeyeceğimi biliyorum ama seni asla unutmayacağım."

Ağzıma bakıyor. Çenesini sıktı. Bir an tereddüt ediyor, sanki kelimeler dilinin ucundaymış gibi görünüyor, ama sonra nefes veriyor ve daha iyi düşünerek dudaklarını birbirine bastırıyor.

Sanki kendi kendine, "Belki başka bir hayatta."

diyor. Sonra aniden döner ve gider.

Ayak seslerinin azalmasını ve ön kapının menteşelerinin hafif gıcırtısını dinliyorum. Sonra nabzımın sıkıcı vuruşu ve dışarıdaki caddeden gelen trafik sesi dışında her şey sessizleşiyor.

Liam gittiğinde ve adrenalinin azaldığında, yorgunluk beni ele geçirdi.

Soyunup sıcak bir duş alıyorum, sprey kesik dudağıma çarptığında yüzüm buruşuyor. Vücudumun çeşitli bölgeleri ya ağrıyor, ya batıyor ya da yorgunluktan ölüyor. Göğüs kafesim ağrıyor ve karnım hassas. Serum ilaçları da etkisini yitiriyor ve beni görüldüğüm kadar bitkin hissettiriyor. Tek yapmak istediğim yorganın altına girip bir yıl boyunca uyumak.

Ama banyodan havluya sarınmış olarak çıktığımda, bu plan suya düştü.

Liam yatağımın ucunda oturmuş beni bekliyor.

I duruyorum, gözlerim açılıyor. Nabzım yeniden a t m a y a başladı.

Dirseklerini göğsüne dayayarak eğildi.

Liam dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini çenesinin altında birleştirmiş, yoğun bir konsantrasyon içinde yatak odamın halısına bakıyor.

Önce konuşmayacağı belli olunca, "Anahtar olmadan içeri nasıl girdin?" diye sordum.

"Kapıyı arkamdan kilitlemedim."

"Neden kilitlemedin?"

Sanki bu soruyu sormamdan korkuyormuş gibi derin bir nefes veriyor. Gözlerini kapatıyor ve sesini alçaltıyor. "Geri gelmek isteyeceğimi biliyordum."

Bu benim erkeklerle olan deneyimlerimin o kadar ötesinde ki, nasıl devam edeceğimi bilemiyorum. Orada öylece durup bir süre ona bakıyorum, kalp atışlarım kontrolden çıkıyor, ıslak saçlarım sırtımdan aşağı damlıyor.

Sonra usulca, "İstersen kalabilirsin, ama ben... şey yapacak durumda değilim... şey..." dedim.

"Tanrı aşkına, genç kız," diyor dişlerini sıkarak. "Ben pek çok kötü şeyim ama yaralı bir kadından faydalanan bir adam bunlardan biri değil."

"Olmadığını biliyorum."

Başını kaldırıp bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış, başının üzerinde fırtına bulutları toplanıyor. "Bunu bilemezsin."

"Ama ben biliyorum."

Kendime güvenim onu kızdırıyor. Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor ve bana makul bir insanı titretecek bir bakış gönderiyor. Ama görünüşe göre ben makul biri değilim, çünkü beni hiç korkutmuyor.

Çenemi kaldırıyorum ve bakışlarına karşılık veriyorum. "Benim için bir tehlike değilsin. Söyleyeceğin hiçbir şey beni aksi yönde ikna edemez."

Yaklaşıyor, gözleri parlıyor. "Beni üç adamı öldürürken izledin."

"Ayrıca benim için iyi olmayacağını düşündüğün için neredeyse tam bir yıl boyunca benimle konuşmamaya çalışmanı izledim."

"Ben senin için iyi değilim."

"Yani dediniz ki. Şarap ve çizburger de benim için iyi değil ama en sevdiğim iki şey. Ayrıca, hayatımı kurtarmamış olsaydın bu argümanın daha fazla ağırlığı olurdu. Bir insanın hayatını kurtarmak, onun için iyi olan bir şeyin varsayılan tanımıdır. Hayatta olmak benim için iyidir. Dolayısıyla sen de benim için iyisin. Eğer sokaktaki o üç adam için iyi olmadığınızı iddia etmek istiyorsanız, o zaman beni yakaladınız demektir."

Burun delikleri alevleniyor, bir yemin mırıldanıyor.

"İstediğin kadar küfredebilirsin, Wolfie. Bu sana güvendiğim gerçeğini değiştirmez."

Bu onu dehşete düşürdü. Gözleri büyüyor ve dudakları sokla aralanıyor. "Bana güveniyorsun," diye tekrarlıyor belli belirsiz.

"Dehşete düşmüş gibi bakma. Belki de ben iyi bir karakter yargıcıyım."

"Belki de attığın o tekme kafanda bir şeyi gevşetmiştir."

"Tamam. Sen Kazan. Ben kuruntulu
ve sen gerçekten bir canavar. Git
buradan."

Hareket etmiyor. Sanki orada büyümüş gibi olduğu yere yapışmış, öfkeli bir inançsızlıkla bana bakıyor. Ve sağlıklı

bir

Bir doz da öfke.

Kendisine kızgın, bana değil.

İkimiz de ayrılmak istediğini biliyoruz ama böyle bir şey yapmayacak.

Kendimi çok beğenmiş görünmemeye çalışıyorum. "Güzel. Kalacağına karar verdiğimizize göre, pijamalarımı giyip yatağa gireceğim."

Yanan bakışları yatağımı kesiyor. Mucizevi bir şekilde alev almıyor.

Yoga pantolonumu, iç çamaşırlarımı ve uyku tişörtümü şifonyerimin çekmecesinden almadan önce beynimin vahim durumu hakkında daha fazla sinir bozucu açıklama yapmasını beklemiyorum. Sonra banyoya geri dönüp kapıyı kapatıyorum ve arkamdan kapanır kapanmaz kapıya yaslanıyorum. Dizlerimin takırtısı kesilene ve zihnimin kaosa bir nebze düzen gelene kadar orada durup nefes alıyorum.

Hızlıca giyiniyorum ve saçlarımı fönlüyorum, nemli bırakıyorum çünkü işi bitirmek için çok sabırsızım.

Sonra, sanki bu tamamen normalmiş ve her zaman siyah Armani takım elbiseli, delicesine seksi, gizemli, tehlikeli erkekler yatıya kalmak için vicdanlarıyla boğuşuyormuş gibi, sakince banyodan çıkıyorum ve yatağa giriyorum.

Yanıma kıvrılıyorum, yorganı çeneme kadar çekiyorum ve Liam'a bakıyorum.

Onu bıraktığım yerde duruyor ve ne olduğunu anlayamıyormuş gibi bana bakıyor.

Fısıldıyorum, "Uyumam için bana şarkı söyle, kurtçuk. Bana bir İrlanda ninnisi söyle."

Bir eliyle gözlerini kapatıyor ve usulca inliyor.

"Eğer yardımı olacaksa, uyandığımda hâlâ buradaysan senden gerçekten korkuyormuş gibi yapacağım. Çıglık falan atacağım."

Elini yanına bırakıyor ve iç çekiyor. Ağır ve teslim olmuş bir ses ve biliyorum ki ben kazandım.

Burada tehlikede olan biri varsa, o da kesinlikle odur.

Cüssesini yatağın kenarına indiriyor ve oraya yavaşça oturuyor. Ona daha fazla yer açmak için kenara çekiliyorum. Yastığı başımın altına koyuyorum ve birkaç sessiz dakika boyunca kendisiyle boğuşmasını izliyorum, parmak eklemlerini kırıyor ve halıya bakarken arka azı dişlerini gıcırdatıyor, ta ki ben takım elbisesinin kolunu çekene kadar.

Başını çeviriyor ve kısık kirpiklerinin altından bana bakıyor, çenesi gergin, bir tutam siyah saçı gözlerine düşüyor. Uzanıp onu okşamak istiyorum ama kendimi kontrol etmeyi başarıyorum.

Sesimi eskisi kadar yumuşak tutarak, "Bana şarkı söylemek zorunda değilsin. İstemiyorsan hiç konuşmak zorunda da değilsin. Sadece olabiliriz."

Hayal kırıklığına uğramış görünerek, "Hep böyle misin?" diyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne gibi?"

Bir an düşünür. "Aptalca korkusuz."

"Ben korkusuz değilim. Pek çok şeyden korkuyorum. Sadece senden değil."

"İşte bu yüzden aptalsın."

Ona gülümsedim, birazcık bile aşağılanmamıştım. "Affedersiniz ama ben çok zekiyim."

"Zeki insanlar karanlık bir sokakta saldırıya uğradıktan sonra gece yarısı yabancıları yatak odalarına davet etmezler."

"Eğer o yabancı tamamen yabancı biri değilse ve onları söz konusu saldırıdan kurtaran kişi ise öyledir. Lafı dolandırmak istemem ama seni ben davet etmedim. Ben banyodan çıktığımda sen zaten buradaydın."

Mantığıma ters ters bakıyor. "En azından pervasızca."

"Bak. Sen benim korkutucu oda arkadaşımı büyüledin.

Çoğunlukla herkes sana anahtar verir. Benim için ilaçlarımı aldın. Hastaneye temiz kıyafetler getirdin. Bana hayat, ölüm ve aşk hakkında bir kitap verdin. Pahalı Fransız suyunu buzdolabıma taşıdın, buzdolabım muhtemelen dehşet içinde etrafına baktı ve

Gözyaşları. Bunlar kötü bir adamın yapacağı şeyler değil. Beni başka türlü ikna edemezsiniz. Lütfen yolumuza devam edelim."

Bir süre dikkatle beni inceliyor, sonra dikkatini tekrar haliya veriyor. Bir süre düşünüyor. Başını eğiyor, büyük bir pençesini siyah saçlarına geçiriyor, ensesini sıkıyor ve derin bir iç çekiyor.

Sonra alçak ve sert bir sesle, "Diğer tarafınıza dönün," der.

Kavurucu sıcak ve şiddetli adrenalın kan dolaşımında patlıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor, yuvarlanıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde duvara bakıyorum.

Liam ayağa kalktığında yatak hareket ediyor. Hışırtı ve kumaşın kaydığını duyuyorum, sonra yatak onun ağırlığıyla alçalıyor.

Sonra arkama uzanıyor ve bacaklarını benimkilerin altına sıkıştırıyor.

Çok nazıkçe sol kolunu başımın altından geçiriyor, ta ki pazuları boynumu destekleyene ve yanağım yastığa yaslanana kadar. Çılgınca atan kalbim dışında donmuş durumdayım.

Kıyafetlerinin ne kadarını çıkardı? Şu anda çıplak mı? Kurt yanımda çıplak mı yatıyor? Hayır, gömleği hala üzerinde. Boynumun altındaki kolunu bir kol örtüyor. Ama belki pantolonunu çıkarmıştır? Kesinlikle ceketini. Peki ya kravatı? Ayakkabıları? Kemerini?

İç çamaşırı mı?

Kalp krizi geçiriyorum. İşte bu kadar. Oh Tanrım. Şimdi ve burada öleceğim.

"Nefes al," diye mırıldanıyor Liam.

Titreyerek büyük bir rüzgarla nefes veriyorum. "Daha iyi."

Gözlerimi kapatarak uzun dakikalar boyunca kalp atışlarımın uğultusunu dinliyorum. Arkamda Liam sessiz ve hareketsiz. Bedenlerimizin birbirine değen kısımları sadece onun dizlerinin önü, benimkilerin arkası ve onun koluna dayanan boynum ama tepeden tırnağa her santimetresinin dayanılmaz bir şekilde farkındayım.

O kadar çok ısı üretiyor ki bir fırına sarılabiliyim.
Dilim kelimeleri nasıl oluşturuncağımı hatırladığımda
fısıldıyorum, "Liam?"

"Mmm."

"Ben... Burada olmana sevindim."

Sessiz nefes verişini saçlarımı karıştırıyor. "Uyu hadi."

Böyle bir zamanda uyuyabileceğimi mi sanıyor?

Alt dudağımı dişlerimle yokluyorum, ne kadar şişman ve
ağrılı olduğunu hissediyorum ve beni öptüğünde ne kadar
acıyacağını merak ediyorum - çünkü beni öpmek zorunda,
bu sadece ne zaman olacağı ile ilgili bir soru

-Ta ki Liam burnunu enseme dayadığı için tekrar donup
kalana kadar...

Ve yavaşça nefes alıyor.

Derimin her santimetrekaresinde tüylerim diken diken
oluyor. Meme uçlarım anında sertleşiyor. Neredeyse
yüksek sesle inleyecektim.

Kocaman, sıcak eli kolumun üst kısmına dolanıyor ve
sıkıyor. "Sakin ol." diye mırıldanıyor.

Belki de yüksek sesle inledim. Belki çarşafı da
ıslatmışımdır. Bacaklarımın arasında belirgin bir zonklama
var, muhtemelen Richter ölçeğinin bir depremin
gümbürtüsünü algılaması gibi hissedebileceği şok dalgaları
gönderiyor.

Yüzümü yastığa dönüp inliyorum.

Sesi kalınlaşıyor. "Sana ağrı kesici getireyim."

Yuvarlanıp yastığımla ona vurmak istiyorum. Onun
yerine, "İkimiz de biliyoruz ki o kadar da cahil değilsin."
diyorum.

Cevap vermiyor. Bir dakika geçiyor. İki dakika.
Dudaklarımdan uzun bir nefes üflüyorum, sessizce, yüze
kadar sayıyorum ve tekrar geri dönüyorum. Sonunda
sakinleşiyorum.

Liam benim iyi olduğumu hissedene kadar, tüm o
sıcaklık ve gerginlikle kıpırdamadan duruyor. Sonra o da
nefes veriyor ve başparmağını üst kolumun üzerinde
yavaşça ileri geri sürtmeye başlıyor.

Ama sonra sertleşti ve hırladı, "Bu da ne?"

Gözlerimi açtım ve bir kulağımı kaldırarak sesin tekrar gelip gelmeyeceğini dinledim. Donuk bir gümbürtüydü ve sanki dairenin içinden geliyor gibiydi.

Bekle, işte şimdi oldu. Eşit hızda tekrarlanıyor.

Thud. Thud. Thud.

Muffled iniltisini duyduğumda, yüzüm ateşe dönüyor.

Liam, "Sanırım oda arkadaşının bir misafiri var," diyene kadar çatırdayan bir sessizlik içinde birlikte dinliyoruz.

"Erkek arkadaşı," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Ayrılmışlardı ama..."

Güm. İnle. Thud. İnle. THUD THUD THUD INILTI.

Ellie'nin gırtlığını yırtarcasına çıkardığı inlemeler üzerine Liam dişlerini sıkarak, "Tekrar bir araya geldik," diyor.

Şimdi onu duyabiliyoruz, Ellie'nin bir dargın bir barışık eski sevgilisi Tyler, Ellie'nin yatağının başlığını duvara vurup iterken şehvetle inleyerek doruğa ulaşıyor.

Aman Tanrım. Böyle bir şey olamaz.

Gümbürtü sonsuza kadar devam ediyor, ta ki aniden durana kadar. Ellie ve Tyler aynı anda çığlık atıyor, pencerelerimi zangırdatabilecek kadar yüksek sesle. Koridorun karşısındaki komşular muhtemelen polisi arayıp cinayet ihbarında bulunmak için telefona sarılıyorlar.

Arkamda, Liam kaskatı kesilmiş, düzensiz nefes alıyor, göğsü kürek kemiklerime dayanmış, böylece kalbinin ne kadar çılgınca çarptığını hissediyorum.

Ya o beni vücuduna doğru çekti ya da ben kendimi geri çektim, ama her iki durumda da şimdi ona yaslanmış durumdayım, sırtım göğsüne ve karnına, popom kasıklarına dayalı.

Hissettiğim tek şey onun kalp atışları değil.

Ereksiyonu büyük, sıcak ve aç bir şekilde kıcımlı kazıyor.

Ellie ve Tyler'ın zevk çığlıkları kaybolduğunda ve tek ses kendi düzensiz nefeslerimiz olduğunda, nefes veriyorum ve yorganın altında bacaklarımı huzursuzca uzatıyorum.

Liam elini kolumdan kalçama götürüyor ve beni orada sıkıyor. Kulağıma kabaca şöyle dedi, "Sakın

Hareket et. Bana bir dakika ver." Donup kaldım.

Yanağını enseme bastırıp nefesini verene kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre öylece kalıyoruz. Sıcak nefesi tenimin üzerinde dolaşıyor, gömleğimin yakasının altından geçip kürek kemiklerimden aşağı süzülüyor ve tüm sinirlerimi ateşliyor.

Eğer uzanıp ağrıyan meme uçlarımdan birini çimdiklese, sanırım boşalırdım.

"Liam-"

Sesi bir emirdir. "Sus." Sonra, çok belli belirsiz, "Siktir."

Dışarıdaki caddeden arabalar geçiyor. Uzaklarda bir yerde bir köpek uluyor. Sesi ürkütücü bir şekilde kurt ulumasına benziyor.

Sonra Liam'ın sesi çok alçaktan gelir. "Özür dilerim. Ben... Ben genelde çok daha iyi..."

Devam etmeyince, "Kontrollü olmak mı?" diye soruyorum. Yumuşak iç çekişi tedirgin görünüyor.

"Onun gibi bir şey."

Ağzım kuruduğu için yutkunuyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, şu anda ben de kendimi pek kontrol edemiyorum."

"Biliyorum. Ve bu beni daha iyi hissettirmiyor."

Sesi yataktan fırlayıp kapıdan kaçacakmış gibi geliyor. Fısıldıyorum, "Lütfen gitme. Gitmeni istemiyorum. Benimle kalmanı istiyorum."

İniltisi zar zor duyuluyor. "Tru..."

"Çok sessiz ve hareketsiz olacağım. Bak, uyuyacağım. Uyudum bile." Horluyormuş gibi yapıyorum.

Kıkırdamaya benzer bir ses duyduğumda kalbim umutla çarpıyor. Kalmasının neden birdenbire bu kadar zorunlu olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, belki de o yanımdayken kendimi daha güvende hissetmem dışında.

Yarı histerik ve hormonlu da, ama esas olarak daha güvenli.

İç çekişi saçlarımı yeniden karıştırıyor. Düşündüğünü söyleyebilirim. Kalmak ya da gitmek konusunda kendisiyle savaşıyor. Eğer giderse, bu sefer geri döneceğinden emin değilim. Kendini benden uzaklaştıracak gücü bulup ön kapıdan çıkmayı başarırsa, sonsuza dek uzak duracak gücü de bulabilir.

Bu onunla geçireceğim son birkaç dakika olabilir. Hem de hiç.

Bu düşünce karnımın içinde küçük bir panik patlamasına neden oluyor.

Hızlı bir hareketle arkamı dönüyorum, sol kolumu beline doluyorum ve başımı çenesinin altına sokarak onun katı sıcaklığına sarılıyorum.

Nefesini içine çeker ve kaskatı kesilir.

Bir süre öyle kalıyoruz, ben ona doğru kıvrılmışım, gözlerim kapalı, nefesimi tutuyorum ve o donmuş bir tuğla duvarı taklit ediyor. Kalbi yanağımın altında bir çekiç gibi. Nefes almaya, hareket etmeye ya da ses çıkarmaya cesaret edemiyorum.

Sonra, çok yavaş bir şekilde, donmuşluğu çözülmeye başlar.

Dönmeden önce kalçamı sıkan el yine oraya, kalça kemiğimin kıvrımının hemen üzerine yerleşiyor, parmakları hafifçe titriyor. Başını yastığa doğru eğiyor, uzuvlarındaki gerginliğin bir kısmını serbest bırakıyor ve yavaş bir nefes alıyor.

Sonra kolunu sırtıma doluyor ve beni nazikçe kendine çekiyor, ağır bir bacağını her iki bacağımın üzerine kaydırıyor.

Pantolonunu hala giyiyor. Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim.

Tuttuğum nefes bir iç çekiş olarak dışarı çıkıyor. Sıcaklığına gömülüyorum, nefesi kulağımı gıdıkladığında titriyorum. O çok büyük. Büyük, rahat ve lezzetli bir şekilde sıcak, gücü ve erkekliği her tarafımı sarmış.

Ömrümün sonuna kadar böyle kalabilirim.

"Bunun sonu iyi bitmeyecek." diye fısıldıyor.

"Söz veriyorum bir daha hareket etmeyeceğim. Bir santim bile." "Bu geceden bahsetmiyorum."

"Lütfen yarım dakikalığına şifreli konuşmayı keser misin? Bundan zevk alıyorum."

Boğazından bir ses çıkarıyor, acı ya da zevk gibi erkeksi bir ses, hangisi olduğunu anlayamıyorum. Diyor ki, "Ben de. Sorun da bu zaten."

Beni çok nazıkçe tutuyor. Sanki kırılғанmışım, kolayca kırılabileceği bir porselen parçasıymışım gibi. Beni kızdırdığı kadar seviyorum da.

Beni hırpalamasını istemiyorum, özellikle de şu anda hemen her yerim yara bere içinde olduğu için. Ama iyileştiğimde, umarım bana çok kırılabilirmişim gibi davranmaz.

Aslında, umarım birazcık... Yani, o katı otokontrolünün bir kısmını kaybetse ve birazcık...

Sert.

Boynumdaki aşk ısırıkları gibi sert. Parmakları kalçalarımda hafif morluklar oluşturdu. Ne yaptığını, ellerini üzerinize nasıl koyacağını ve sizi inletmek, ürpertmek, kendinizi ona kaptırmak, kendinizi kaptırmayı sevmek ve daha fazlası için yalvarmak için size doğru şekilde nasıl dokunacağını çok iyi bilen bir adamla birlikte olduktan sonra ertesi gün içinizin derinliklerinde hissettiğiniz o güzel sızı.

Hayal edince içimden bir ürperti geçiyor. Yüksek ve tatlı şarkı söyleyen tek bir keman notası gibi bir heyecan.

Liam kulağımın dibinde, kendini tutmanın en son sınırındaymış gibi çıkan çakıllı bir sesle, "Şu anda her ne düşünüyorsan, kızım, dur," diyor.

Kulaklarım yanıyor. Nefes alıyorum, "Özür dilerim."

Yine gergin. Büyük bir gerginlik ve sinir yumağı, hayal kırıklığı her düzensiz nefeste dışarı sızıyor.

Keşke onun isteksizliğini bu kadar baştan çıkarıcı bulmasaydım. Keşke kararsızlığının bu kadar seksi olduğunu düşünmeseydim. Ama o kendisiyle savaştıkça ve vücudunun açıkça istediği şeyi reddettikçe, daha çok ilgimi çekiyor.

Kendini hiçbir şeyden mahrum bırakan bir erkekle hiç tanışmadım. Gördüğüm kadarıyla erkekler tüm dünyayı şeker kavanozları sanarak dolaşıyorlar. Ne isterlerse almaktan zevk alıyorlar.

Ama bunun da ötesinde, şekerin doğuştan gelen hakları olduğunu varsayıyorlar. Bacaklarının arasında bir penisle doğdukları için bunu hak ediyorlar.

Şekerin kendilerine borçlu olunan şey olduğunu düşünüyorlar.

Liam Black değil. İstiyor ama almıyor.

"Senden korkmuyorum. Senin için korkuyorum, senden istediğim ve senin verebileceğini düşündüğüm her şey için."

Onun sözlerini hatırlayınca, benden ne tür şeyler istediğini merak ediyorum.

Onun gibi bir adamı korkutacak ne tür şeyler.

Liam'ın göğsü iç çekişiyle birlikte inip kalkıyor. "Git uyu, genç kız. Biraz dinlen."

"Uyandığımda burada olacak mısın?"

Cevap vermiyor ama vermek zorunda da değil. Çünkü "Umarım öyledir" diye fısıldıyorum ve onun yumuşak çaresizlik iniltisini duyuyorum ve bu çaresizlik içinde bir teslimiyet duyuyorum.

Önceden emin değildim ama artık iliklerime kadar biliyorum. Sabah burada olmasa bile, çok yakında geri dönecek.

Şimdi önemli olan soru, bunu yapmamayı neden bu kadar çok istediği.

LIAM

S Çocuklar gibi uykuya dalar. İlk başta mücadele eder, inatla isyan eder, ta ki göz kapakları düşene, nefes alış verişi değişene ve aniden bir

Işıklar kapalıydı ve bir bomba bile onları rahatsız edemezdi.

Kolunu vücudumdan ayırdığımda ölü bir ağırlık gibi. Derin ve eşit nefesler alırken ağzı hafifçe açık, dolgun dudakları ayırık. Yataktan kalktığımda, ceketimi ve ayakkabılarımı giydiğimde ya da yorganı omuzlarına çekip uzun, çok uzun bir süre ona baktığımda kıpırdamıyor.

Ondan uzaklaşıp yatak odasının kapısına doğru ilk adımı atmak rahatsız edici derecede zordur.

Dairesinin ön kapısını arkamdan kilitlemek daha da zor.

Geri dönmeden binadan çıkmak en zor olanıdır.

Olacağını bildiğim gibi, Declan beni Escalade'in içinde kaldırımda bekliyor. Ben lobinin kapısından çıkar çıkmaz arabayı çalıştırıyor ve ben kapıyı açıp arka koltuğa yerleşirken tek kelime etmiyor. Arabayı yavaşça çekiyoruz ve bir süre sessizce yol alıyoruz.

Ta ki ben "Devam et. Hadi dinleyelim."

Bakışları yoldan hiç ayrılmıyor. "Benim yerim değil. Ve sen zaten biliyorsun."

Biliyorum. Sorun da bu. Pek çok sorundan biri.

Başımı koltuğa yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Karanlık, rahatlama bekliyorum ama bunun yerine Tru'nun gülümseyen yüzünün görüntüsü göz kapaklarımın altında beliriyor.

Tanrım, o gözler unutulmaz.

"Ama..."

Gözlerimi açıyorum ve Declan'ı dikiz aynasından beni i n c e l e r k e n buluyorum. "Ama?"

Başını düşünceli bir şekilde eğip yola bakıyor. "Kurallar çiğnenmek içindir. Kendi kurallarınız olsa bile."

Bir kahkaha attım. "İşlerin ne kadar kötü gidebileceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Düşündüğünüz kadar kırılgan olduğundan emin değilim." "Hepsi öyledir."

"Evet, hepsi de senden korkuyor." Bana tekrar baktı. "Ama o korkmuyor. Benden de korkmuyordu. Bu da bir şeydir."

"Senden korkmuyordu da ne demek?"

"Yani sizi bırakırken dikkatli olmasını söylediğimde bana dudak büktü. En son ne zaman biri bana dudak büktü biliyor musun? Asla. Ama o yaptı. Açıkça. Bana o kadar çok kelimeyle siktir olup gitmemi söyledi ve bunu gülümseyerek yaptı."

İnanamayarak ona bakıyorum. "Bana bunun iyi bir fikir olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır."

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir şey."

Duraksıyor ve kelimelerini dikkatle seçtiğini biliyorum.

"Ama vurulmak üzereydi -ya da daha kötüsü- ve karşı koydu. Kendiniz de gördünüz. Yerde, sayıca az, dayak yemiş, yüzünde silah, bir yumruk atıyor

yapabileceği onca şey yerine. Merhamet için yalvarmak. Vazgeçmek. Ağlamak."

Ondan çok daha güçlü erkeklerin tam da bunu yaptığına dair yeterince kişisel anım olduğunu bildiği için orada asılı kalmasına izin veriyor.

Sinirle kravatımın düğümünü çekiştiriyorum çünkü aniden bir ilmik gibi hissettiriyor. "Yani o bir savaşçı. Bu onu doğru yapmaz."

"Evet," diye onaylıyor başını sallayarak. "Ama belki de bu onu biraz daha az yanlış yapar."

Bir küfür mırıldanarak pencereden dışarı bakıyorum. Bunu söylediğine inanamıyorum. Onca insan arasından onun. Onun sessizce onaylamamasını, kızın tarafını tutmamasını beklerdim.

Ona hayranlık duymuyorum.

"Uzun zamandır yalnızsın Liam. Eğer dikkatli olsaydın-"

Sinirlerim bozuldu. Ona dik dik bakıyorum ve gürlüyorum, "Onun hayatını riske atmayacağım!"

Declan'ın ifadesi değişmiyor. Direksiyonu gevşek bir şekilde tutuyor, bakışları panikle başka yöne kaymıyor. Sadece aynada gözlerimle buluşuyor ve bana yıkıcı bir gerçeği söylüyor.

"Bunu sanki daha önce söylememişsin gibi söylüyorsun."

Dişlerimi sıkıp pencereden dışarı bakıyorum, haklı olmasından nefret ediyorum. İşin bu noktaya gelmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Bana kötü kahve koyarken tek yaptığım onun profilini ezberlemekken bir şansım vardı. Uykuya dalma şeklini bilmeden önce. Duştan sonra teninin nasıl koktuğunu. Vücudunun benimkine bastırıldığında nasıl hissettiğini.

Onu korumak ne kadar tatmin edici bir duygu. Hayır, tatmin edici olmaktan da öte.

Sanki yapmak için doğduğum bir şeymiş gibi.

Ama yaptıklarımı geri alamam. Onu on bir ay önce gördüğüm o ilk güne geri dönemem, yaşlı bir kadının kalabalık bir bulvardan geçmesine yardım ediyor, ışık kırmızidan yeşile dönerken elini kaldırarak trafiği durduruyordu. Yapamam.

Başını kaldırıp ön camdan bir anlığına göz göze geldikten sonra dikkatini tekrar yanında sallanan yaşlı kadına verdiğinde hissettiklerimi hissetmedim.

Güzeldi ama ben binlerce güzel kız gördüm.

Ama hiç bu kadar vahşi görünmemiştir.

Çenesi gergin, ağzı sıkışık ve kaşları birbirine kenetlenmiş bir halde, yaşlı arkadaşıyla birlikte acı verecek kadar yavaş ilerlemelerine korna çalmaya cüret eden herkesin kafasını koparacakmış gibi görünüyordu.

O bir dişi aslandı. Ağzını açmadan bile kükrediğini duydum.

Yani evet, Declan'a kenara çekmesini söylememin nedeni basit bir merak. Evet, caddenin diğer tarafına geçtiklerinde yaşlı kadına el sallamasını bir hevesle izledim. Evet, onu Buddy's Diner'a kadar takip etmemin ve ilk kez onun bölümünde oturmamın aptallık olduğunu tamamen kabul ediyorum.

Ama geri gelmeye devam etmem tamamen aptallıktı.

Ülke dışında olduğum sürece, kendime onu bir daha görmeyeceğimi söyleyebilirdim. Uzak duracak gücüm olduğunu düşündüm. Ama döner dönmez, isteklerim geri geldi. O berrak yeşil gözleri görme isteği. O cilveli sesi duyma, o utangaç gülümsemeyi görme ve bir anlığına da olsa ona yakın olma ihtiyacı.

Şimdi, kendimi şımarttığım için, gerçekten boku yedim.

Çünkü ihtiyaç ve istek daha güçlü bir şeye dönüştü. İkimiz için de daha karanlık ve çok daha tehlikeli bir şeye.

Şimdi iki seçeneğim var.

Birinci seçenek: Onu sahiplenmek.

İkinci seçenek: Ondan vazgeç.

Kendimi ikisini de yapmaya ikna edemiyorum. "Declan."

"Evet?"

"İki imkansız seçenek arasında karar vermek zorunda kaldığınızda ne yaparsınız?"

Gözlerimiz aynada buluşuyor. "Bir üçüncüsünü yarat." diyor. Üçüncüsü.

Ona sahip çık ya da ondan vazgeç. Bunlar elimizdeki seçenekler. Ama bu ikisinden üçüncü bir seçenek yaratırsam, bu neye benzer?

Bana geldiğinde kalbim durur.

Sonra sert bir nefes veriyorum ve bu fikrin çılgınca, umursamazca ve inanılmaz derecede tehlikeli olduğu bilgisiyle sarsılarak geceye bakıyorum.

Ve Tru'nun kabul edeceği bir şey.

Bu da onu aklıma gelen en bencilce fikir yapıyor.

Ama tüm bunları, her açıdan ne kadar yanlış olduğunu, ne kadar bencilce ve yanlış olduğunu bilsem de, arabayı geri döndürmek, dairesinin kapısını kırmak, onu sarsarak uyandırmak ve bu fikri ona hemen şimdi söylemek için şiddetli, neredeyse baskın bir ihtiyaç duyuyorum.

Kendime hâlâ kendimi kontrol edebildiğimi kanıtlamak için çenemi kapatıyorum ve Declan'ın beni ondan daha da uzaklaştırmasına, gecenin derinliklerine doğru sürüklemesine izin veriyorum.

Karanlık anlar ve zorluklarla dolu bir hayatta, yaptığım en zor şeylerden biri sayılır.

TRU

B Gözlerimi açmadan önce, onun gittiğini biliyorum.
Y a t a ğ ı m d a uzanmış, yanağını yastığa
bastırmış, şehrin sabah seslerini dinliyorum.
Benim

Vücudum düne göre biraz daha az ağrıyor. Gözümün etrafındaki şişliğin indiğini dokunmadan söyleyebilirim. Ancak vücudum daha iyi hissetse de kalbim katlanarak daha kötü hissediyor.

Daha önce hiç karşılaşmamıştım ama özlem şaşırtıcı derecede acı verici.

Yuvarlandım ve saate baktım. Bugün Pazar, yani okul için endişelenmeme gerek yok, ama Buddy's'teki vardiyalarımı kaçırdığım için kendimi suçlu hissediyorum. Yerime bakabilecek yarı zamanlı çalışanlarımız var, ama Carla'yı tanıyorum, ekstra para için vardiyaları üstlenecektir.

Kocası birkaç ay önce tamirci olarak çalıştığı işinden çıkarılmış. Geçimlerini zar zor sağlıyorlar.

Yani, bir bakıma, dışarıda olmam iyi bir şey.

Ama yine de bu konuda kendimi suçlu hissediyorum. Bir çiftlikte büyümek göz kamaştırıcı olmayabilir, ama kesinlikle bu iş ahlakını kökleştiriyor.

Esniyorum, bornozumu giyiyorum ve mutfağa gidiyorum. Günle yüzleşmeden önce kahveye ihtiyacım var. Özellikle de her şeyin alt üst olduğu bugün.

o sokakta oldu. Her şey, özellikle de beynim. Ve libidom.

Liam'ın vücudunun benimkine karşı verdiği hissi düşünmeden edemiyorum.

Bana dokunduğunda parmaklarının nasıl titrediğini.

Enseme doğru nefes aldığında vücudumdaki her tüyün nasıl diken diken olduğunu.

"Günaydın!"

Ellie omzunun üzerinden beni selamladığında sırıyorum. Bornozuyla mutfaktaki ocağın başında yumurta kızartıyor, yalınayak, saçları dağınık, sırtı bana dönük. Düşüncelere dalmış, yere bakıyordum ve onun orada olduğunu fark etmemiştim.

"Kutsal Musa, Elliebellie," diye nefes alıyorum, bir elimi çarpan kalbimin üzerine bastırarak. Kafasının arkasına kaşlarımı çatarak mutfığa giriyorum. "Bana resmen kalp krizi geçirttin."

Homurdanıyor. "Bir oda arkadaşın olduğunu unuttun mu?"

"Hayır, özellikle de dün gece Ty'la birlikte verdiğiniz konserden sonra. Bu sabah bu kadar neşeli olmana şaşmamalı."

Elindeki spatulayla kızarmakta olan yumurtaları karıştırırken ses tonuma gülüyor. "Nefret etme. Makyaj seksimizin çok boktan olmasına engel olamıyorum!"

Dolabı açmak için yanına gittiğimde yüzümdeki ifadeyi fark edince nefesi kesildi. "Aman Tanrım, Tru! Sen iyi misin?"

Bir kupaya uzanarak elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum. "Ben iyiyim. Hissettiğinden daha kötü görünüyor. Her zaman çürükler içindeydim. Bu solgun cilt yüzünden."

Görünüşümle sarsılan kadın, boştaki elini boğazının dibine dayıyor. "Tanrım. Liam iş yerinde küçük bir kaza geçirdiğini söylediğinde, kayıp düşme gibi bir şeyden bahsettiğini sanmıştım. Yüzüne yumruk yemişsin gibi görünüyor!"

Liam'ın adını söyleme şekli sanki eski arkadaşlarmış gibi. Bu da garip, çünkü Liam'dan hoşlanmıyor.

herhangi biri. Dalgınca, "Tekmelendi, aslında." diyorum.

Neredeyse spatulayı düşürüyordu. "Tekmelemek mi? Kim tarafından?"

Elimde kupa, tezgâha yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "Pişman olan bir aptal. Bir saniye geri çekil. Merak ediyorum. Liam kapıyı çalıyor ve sana... ne diyor? 'Merhaba, ben hiç tanımadığın yakışıklı bir İrlandalıyım, oda arkadaşın küçük bir kaza geçirdi, bana yedek anahtarını verir misin?'"

Bunu düşünüyor. "Yani, özetle, sanırım. Ama tüm bunların arasında, yiyecekleri kaldırdı."

"Bekle. Ne?"

Sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi sabırla "Bakkaliye," diye tekrarlıyor. Ona öylece baktığımda, buzdolabına doğru eliyle işaret ediyor. "Torbalar dolusu. Çok uzun sürdü."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak buzdolabına gidip kapağını açıyorum. İçeride sardalye gibi paketlenmiş, gökkuşağı gibi ürünler, sığuş etler, süt ürünleri, içecekler, atıştırmalıklar, şarküteri salataları ve kare plastik kaplarda çeşitli kesilmiş meyveler var.

Ve tabii ki su. Diğer her şeyin arasına yerleştirilmiş cam şişelerde tasarım Fransız suyu.

Ellie, "Kilerde de bir sürü yiyecek var.

Süslü püslü şeyler. Yarısını hiç duymadım bile." İçime doğdu, dondurucunun kapağını açtım.

Fıstıklı dondurmaya ağzına kadar dolu.

Kendimi bir rüyadaymışım gibi hissederek yavaşça Ellie'ye dönüyorum. "Yani... Kafam karıştı."

Yüzünü bana çevirdi. "Zengin erkek arkadaşının sana market alışverişi yaptığını mı?"

Kalbim sıkışıyor ve sesim yükseliyor. "Sana erkek arkadaşım olduğunu mu söyledi?"

Ellie gözlerini deviriyor, sanki tüm bu gereksiz sorularla saçmalıyormuşum gibi.

"Dinle, çok özel bir insan olduğunu ve aşk hayatın hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ve o dangalak eski sevgilinle olanlardan sonra seni suçlamıyorum. Anlıyorum. Ama birlikte yaşamaya

başladığımızdan beri bir rahibe gibi yaşıyorsun-"

Yüz ifadem bozulunca hemen ekliyor: "Yargılamıyorum. Demek istediğim, bu adam deli gibi seksi, kusursuz tavırları var, sana yemek getiriyor ve muhtemelen kraliyet ailesiyle akraba. Onun için çaba göstermelisin. Açılmaya çalış."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İngiliz kraliyet ailesi mi? Aksanının İrlandalı olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"İrlanda Büyük Britanya'nın bir parçasıdır."

"Bunu Birleşik Krallık'ın bir parçası olmayan egemen bir ulus olan İrlanda Cumhuriyeti'ndeki herkese söylemeyin, ki bu Kuzey İrlanda ile aynı şey değildir."

Omuz silkiyor. "Domates, tomahtoe. Aynı adadalar ve ikisinin de adında İrlanda var. İnsanların bunu doğru anlamasını istiyorlarsa, bu işi daha az karmaşık hale getirmeleri gerekirdi. Kanada'ya Kuzey Amerika demiyoruz, değil mi?"

"Evet, kelimenin tam anlamıyla öyle, çünkü Kuzey Amerika, Kanada'nın da bir parçası olduğu bir kıta, aptal. Üniversiteden mezun olduğuna emin misin?"

"Coğrafya benim güçlü yanımdır.
değil." "Söylemiyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Demek istediğim, belli ki aristokrat genlere sahip. Artı, deli gibi seksi."

"Bunu zaten
söylemiştin." "Tekrar
etmekte fayda var."

Buzdolabının ve dondurucunun kapağını kapatıp sakaklarımı ovuyorum. "Kafam çok karışık."

"Ve bunu zaten söyledin. Kafanı karıştıracak ne var?"

"Her şeyden önce, ona yedek anahtarını verdin."
Sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi kaşlarını çatı.

"Ve sen onunla daha önce hiç tanışmadın mı? Alo? Evimizin anahtarlarını Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi mi dağıtıyorsun?"

Kıkırdıyor ve yumurtalara geri dönüyor. "Ne, sanki o bir ev istilacısı mı? Bakkaldan alışveriş yapmanın

Beni bir sandalyeye bağlayıp gizli mücevherler için külot çekmecelerimi karıştırmadan önce kapıdan içeri girmesi için rüşvet vermenin iyi bir yolu olabilir mi? Hadi ama. Ayrıca, ev istilacıları Armani takım elbise ve Patek Philippe saat giymezler."

Hangi marka takım elbise giydiğini bildiği anlaşılıyor. Ben sadece Carla söylediği için biliyorum. Ve saatler hakkında, eğer onlara saat deniyorsa, pahalı oldukları dışında hiçbir şey bilmiyorum.

"Ama onunla daha önce hiç tanışmadınız."

Omuz silkerek yumurtaları tavadan tabağa kaydırıyor. "Ne kadar ağzı sıkı olduğunu biliyorum. Balayında olabilirdin ve ben evlendiğini ancak postadan bir kartpostal aldığımda öğrenebilirdim. Bana henüz ondan bahsetmediğini düşündüm."

Ty'ın hâlâ uyuduğu anlaşılan yatak odasının kapısına doğru bir bakış fırlatarak ekliyor: "Dürüst olmak gerekirse, adam zili çalıp 'Merhaba, seni mahvetmeye geldim' deseydi, tüm kıyafetlerimi kendim yırtıp atardım. O çok lanet-"

"Sıcak. Farkındayım. Ted Bundy de öyleydi."

Neden sinirlendiğimden emin değilim, çünkü Liam'ın onun üzerinde bıraktığı etkinin aynısı benim üzerimde de var. Ve Carla'da. Ve eminim ki yumurtalıkları çalışan diğer tüm kadınları da. Polis memurları bile ondan etkileniyor ve her türlü şüpheli olmak için eğitiliyorlar.

Onda gardınızı düşürmenize neden olan bir şey var.

Ellie kızarmış yumurtaların üzerine acı sos dökerken, "Sana saldıran şu şerefsiz," diyor. "Hikâyesi ne? Uyuşturucu kullanıyor muydu? Tutuklandı mı?"

Yaptığı şeyi bırakıyor ve dönüp bana yukarıdan aşağıya bakıyor. Sesi yumuşuyor. "Daha da önemlisi, iyi olduğuna emin misin? Acıyor gibi görünüyor."

Belli ki Buddy's Diner'ın arkasındaki sokakta bulunan üç ölü adamla ilgili haberlerde bir şey görmemiş ya da yerel dedikoduları duymamış. Ama polis hastanedeydi,

Bu da kesinlikle bir şeyler bildikleri anlamına geliyor. Liam durumun halledildiğini söyledi... ama tam olarak ne demek istedi?

Haberlerin bastırılmasının halledilmesi gibi mi?

Polislere ödeme yapmanın halledilmesi gibi mi?

Bir suç mahallinden ceset çıkarmak gibi mi? "Tru?" diyor Ellie, sesi endişeli geliyor.

"Evet. Ben iyiyim." Kararlı bir şekilde söyledikten sonra arkamı dönüp cezveye odaklanıyorum. "Sadece biraz kahveye ihtiyacım var."

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Ciddiyim. Muhtemelen sen de birkaç gün izin almalısın. İşe dönmeden önce morlukların biraz iyileşsin."

İşte o zaman Liam'ın Buddy ile tam da bu konu hakkında konuştuğunu hatırlıyorum.

"Hey, cep telefonunu ödünç alabilir miyim? Cüzdanım işte ama patronumu aramak istiyorum."

"Elbette." Ellie antreye doğru işaret ediyor. "Çantam masanın üzerinde."

"Teşekkürler." Kendime bir fincan kahve koyuyorum, sonra çantasından Ellie'nin telefonunu alıyorum. Yatak odama geri dönüyorum, yatağımın kenarına tünüyorum ve lokantayı arıyorum.

"Buddy's'i aradığınız için teşekkürler," diyor neşeli bir kadın sesi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Arayan Lisa, hafta sonları gündüz vardiyasında çalışan ve hasta olduğunda Carla'nın yerine bakan kızlardan biri. "Selam Lisa. Ben Tru. Buddy orada mı?"

"Hey, Tru! Hayır, Buddy çoktan geldi ve gitti."

"Tüh. Cep telefonu numarası sizde var mı acaba?"

Çantamda ama dolabımda unutmuşum. Onunla konuşmam lazım." "Bir saniye bekle." Dolabını karıştırdığını duydum. hattın diğer ucunda. "Evet, buldum. Hazır mısınız?"

"Bir kalem alayım. Tamam, devam et." Numarayı okudu. Bir not kağıdına karalayıp teşekkür ediyorum. Sonra çekinerek soruyorum, "Ee... orada işler nasıl?"

"Aynı tas aynı hamam. Her pazar kiliseden sonra gelip bana ders veren bir müdavimim var."

Tanrı'yla olan ilişkim hakkında kreplerini yiyor. Görünüşe göre bileğimdeki kelebek dövmesi onu ruhumun durumu konusunda endişelendiriyor."

"Sıradan mı yoksa Tanrı mı?"

Gülüyor. "Yüce varlığın, insanların derilerine ne yazdıklarını umursadığından şüpheliyim. Eğer umursuyorsa, cennete girmekle ilgilenmiyorum. Gitmeliyim tatlım, omzunda papağanı olan sakallı yaşlı bir adam oturmak için bekliyor."

"Sana iyi şanslar."

Sesini alçaltarak korsan taklidi yapıyor. "Ahoy, dostum, ileride tuzlu bir deniz köpeği var!"

Buddy'nin numarasını çevirirken kafamı sallayarak telefonu kapattı.

Belli ki Lisa geçen gece sokakta olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor, bu da bana Buddy's'deki başka kimsenin de bilmediğini düşündürüyor. Dedikodu normalde orada orman yangını gibi yayılır.

Liam bir şekilde üç ölü adamı sır olarak saklamayı başardı. Ama nasıl?

Diego ve Carla o gece nereye kaybolduğumu düşünüyor?

Umarım Buddy bana bazı cevaplar verir. Telefonu açtı, sesi temkinli geliyordu.

"Alo?"

"Selam, Buddy. Ben Tru."

Gürleyen bir sessizlik. Kendisi, rastgele yabancılar ve parkta beslediği güvercinler de dahil olmak üzere herkesle ve her şeyle durmadan sohbet eden bir adamdan tuhaf.

"Seni iyi bir zamanda mı yakaladım?"

"Beni ne zaman aramak istersen iyi bir zaman canım."

"Sevgili" beni duraksattı. Buddy arkadaş canlısı bir adamdır ama sevgi sözcükleri ya da evcil hayvan isimleri kullanmaya eğilimli değildir. Karısına sadece ilk ismiyle hitap ettiğini duydum ve elli iki yıldır evliler.

"Tamam. Um. Harika. Sanırım son vardiyamda ne olduğunu zaten biliyorsunuz."

Daha fazla sessizlik, bu seferki geniş ve boş, uzay boşluğu gibi. Uzun bir süre sonra Buddy boğazını temizler. "İyi misin?" diye sordu.

İyi kaçıştı. "Evet. Biraz morarmış ama iyileşmeyecek bir şey değil."

Nefes verirken sesi gerçekten rahatlamış gibi geliyor. "Tanrıya şükür."

Bekliyorum ama başka bir şey eklememiş gibi başka bir soru da sormuyor. "Yine de işten birkaç gün izin almam gerekecek. Sanırım bunu zaten biliyorsun?"

Aceleyle, "Evet, evet, istediğin kadar zaman ayır canım. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa. En önemli şey senin sağlığın. Hatta, eğer işe dönemeyecek kadar travma geçirirsen, maluliyet ve işsizlik maaşı almanı sağlayacağım."

Yasal olarak ikisini aynı anda alabileceğimden emin değilim ama yine de konuşuyor.

"Ve ihtiyacınız olan başka her şey. İsterseniz başka bir iş bulana kadar sizi maaş bordrosunda bile tutabiliriz. Elbette tüm tıbbi faturalarınızı ben karşılayacağım. Sadece doğrudan bana gönderin."

"İşe geri dönemeyecek kadar travma geçirmedi." "Oh. İyi o zaman."

Sesi rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına mı uğramış karar veremiyorum. Bu iş her geçen dakika daha da garipleşiyor.

"Yine de teklifiniz için minnettarım. Tıbbi faturalar konusunda da. Çok cömertsiniz." Kaşlarımı çattım. "Dürüst olmak gerekirse, hastanenin benimle nasıl iletişime geçeceğini bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Liam her şeyi halletmiş gibi görünüyor."

Buddy duraklıyor. Tekrar konuşmaya başladığında, her kelimeyi dikkatle seçerek büyük bir dikkatle ilerliyor gibi görünüyor.

"İyi olmana sevindim. Önemli olan tek şey senin iyiliğin."

Telefonu kulağımdan uzak tutuyorum ve yüzümü ona doğru çeviriyorum. Tekrar kulağıma dayadığımda, "Dostum?" diyorum.

"Evet, canım?"

"Neler oluyor?"

Bir saç teli kadar tereddüt eder. "Ben... ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum canım."

"Açıklığa kavuşturacağım. Altmış saniye içinde bana dört kez 'canım' dediniz, bu da sizin için çalıştığım sürenin dört katından fazla. İşe dönmezsem bana maluliyet, işsizlik ve devam eden maaşlarımı, ayrıca tüm tıbbi faturalarımı ödemeyi teklif ettiniz ve ikimiz de sözlükte tutumlu tanımının yanında resminizin olduğunu biliyoruz."

Duraksamama ağırlık katmaya çalışıyorum. "Liam seni tehdit falan mı etti?"

Gürültülü bir gümbürtü duydum ve Buddy'nin koltuğundan düşüp düşmediğini merak ettim.

"Hayır! Ben öyle bir şey demedim! Lütfen, ona öyle dediğimi söyleme!" "Sheesh, sakın ol. Sadece sordum."

Hattın diğer ucunda, bir Labrador gibi nefes nefese. "Lütfen, Tru, bu son derece önemli. Son derece. Bir şey söylediğim ona geri dönmemelidir..." Yutkunuyor. "Olumsuz bir şey ima ettiğimi bile. Senin hakkında, onun hakkında ya da herhangi bir şey hakkında."

Korkusu o kadar hissediliyor ki, telefonun içinden uzanıp soğuk bir eli boğazımda sıkıyor. Sesimi alçaltarak, "Ondan korkuyorsun." diyorum.

Nefes verişini titrek. "Elbette korkuyorum. Şeytanın kendisi bile bu adamdan korkar."

Ne itiraf ettiğini fark edince, "Öyle demek istemedim! O iyi bir birey ve hakkında söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyim yok."

Kararlı bir şekilde, "Dostum, bu konuşmanın tek kelimesini bile ona tekrar etmeyeceğim. Sana söz veriyorum. Yemin ederim. Tamam mı?"

Bir hışırtı duyuyorum, sonra ağır bir iç çekiş. Buddy'nin koltuğuna gömülmüş, titrek ellerini solgun yüzünde gezdirdiğini hayal ediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Ama size daha fazla soru soracağım."

İniltisi zayıf ve çaresizlik dolu. Bu beni hiç caydırmıyor.

"Kim o?"

Bir duraklama oluyor. Geri döndüğünde sesi şaşırmış geliyor. "Bilmiyor musun?"

"Adının Liam Black olduğunu biliyorum. Polisle bir tür ilişkisi olduğunu biliyorum çünkü hastanede benimleyken onu tanıdılar. Bu arada, eğer kendinizi daha iyi hissetmenize yardımcı olacaksa, onların ve kibirli doktorumun da ödünü kopardı."

Buddy isteksiz bir ses çıkararak bunun biraz yardımcı olabileceğini belirtir.

"Bunun ötesinde, karanlıktayım. Onu nereden tanıyorsun?"

"Sadece şöhretle," diye ciddi bir cevap geldi. "Ama bu kadar yeter."

"Ne o, öcü gibi bir şey mi?"

Soruyu sorduğumda gülmüştüm ama Buddy bunu yankılamadı. Sesi çok ciddiydi. "Öcü, Liam Black olmak isterdi."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ve eğer bilmiyorsanız, size söyleyemem."

Ben de sertçe, "Teşekkürler patron. Çok yardımcı oldun."

"Sen akıllı bir kızsın, Tru. Hep öyle düşünmüşümdür. Akıllı ve sert. Yaşına göre olgunsun." Duraksıyor. "Bütün o inek sağma ve öküz sürme işlerinden olabilir, bilmiyorum."

"Sana çocukluğum hakkında bir şey söylediğim için pişmanım."

"Demek istediğim şu ki, gözleriniz ve beyniniz var. Onları kullanın."

Belli ki burada bana bir şey vermeyecek. Ben farklı bir yöne gitmeye karar verene kadar bir süre sessizlik içinde oturuyoruz. "Diego ve Carla'ya ne söyledin?"

"Gerçeği. Ara sokakta saldırıya uğradığınızı ve bir yardımseverin sizi bulup ambulans çağırdığını. Bir sürü soruları vardı - özellikle de Diego'nun - ama ben onlara

Hastanede ailenle birlikteydin ve bir şey duyar duymaz onlara haber verecektim."

"Uh-huh. Peki cesetleri nasıl açıkladınız?"

"Cesetler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor hemen.
"Belki polis..."

Sözünü kesiyor, öksürüyor ve sonra susuyor. Bu, konu hakkında çok fazla şey söylediğini bilmemi sağlamamanın bir yolu, ancak onu anlamam için daha fazla ayrıntı vermek zorunda değil.

Polisler Liam'ın temizlik ekibiydi.

Arsa kalınlaşıyor.

Buddy, "Carla ve Diego'ya da birer güzel ikramiye verdim. Sen de kendininkini alacaksın elbette."

Şimdi gerçekten şüphelendim. "Bonus mu? Ne için?"

"Sadakat için. Tüm sıkı çalışmanız için. Ne de olsa geç vardiya zordur. Bulaşıkçı gittiğinden beri zor olduğunu biliyorum. Hepiniz fazladan iş yapıyorsunuz."

Bir an sessiz kaldım, düşündüm. "Başka bir deyişle, bu bir rüşvet."

"Ne? Hayır!"

"O gece olanlar hakkında çenemizi kapalı tutmamızı istiyorsunuz."

Alay ediyor. "Şimdi, şimdi, teatral olmayalım."

"Dostum, beni korkutmaya başlıyorsun. Bu sen değilsin. Sen 'canım' demezsin, rüşvet vermezsin ve insanlara öcü demezsin. Gerçekten neler oluyor?"

Konuşmadan önce düşüncelerini toparlamak için bir an bekler. Konuştuğunda sesi kilisedeki gibi kısık ve saygılıdır.

"Artık Liam Black'in koruması altındasın. Olan biten bu. Ve ben sadece bu kadarını söylüyorum çünkü sizin için kesinlikle açık olmalı. Daha önce söylediklerimi tekrarlamak dışında başka bir şey eklemeyeceğim: Gözlerin ve beynin var. Onları kullan."

Bağlantıyı kesiyor.

Elimdeki telefona bakarak oturuyorum, aramadan önceki halimden daha da şaşkın bir halde, ta ki kapı zilinin çaldığını duyana kadar. Sonra Ellie'nin sesi diğer odadan içeri süzüldü.

"Tru? Buraya gel." Gülüyor. "Bunu görmek isteyeceksin."

TRU

W Oturma odasına girdiğimde Ellie kollarını kavuşturmuş açık ön kapıda duruyordu. göğsünde. Sırıttıyor.

Dışarıdaki koridorda kapının etrafında toplanmış, ellerinde devasa çiçek demetleri tutan üç teslimatçı var.

"Devam edin çocuklar," diyor Ellie, daireyi işaret ederek. "Yer bulabildiğiniz her yere koyun onları."

Teslimatçılar yanından geçip gitti. Yanılmışım: Altı kişiler, üç değil.

"Bu da ne?" Şaşkınlıkla, buketleri odanın etrafına yerleştirmelerini izliyorum.

"Truvy Sullivan için teslimat." Üzerinde çiçek logosu olan bir beyzbol şapkası takan uzun boylu bir adam bir buket laleyi sehpanın üzerine bıraktıktan sonra doğruldu ve bana döndü. "Sen misin?"

"Evet."

Bir pano uzatıyor. "Beş numarayı imzalayın lütfen."

I al ve Pano, bakıyor etrafında ve oda inanamayarak. "Bunların hepsi benim için mi?"

Başparmağını kapıya doğru salladı. "Minibüste bir yükümüz daha var."

Beşinci satıra imzamı atıyorum, panoyu teslimatçıya geri veriyorum ve bir buketle hayretle bakıyorum

uzun saplı güllerden. Yapraklar o kadar koyu ve kadifemsi bir kırmızı ki neredeyse siyah. "Daha önce hiç bu renkte gül görmemiştim."

Sırıtıyor. "Müthişler, değil mi? Kara Büyü denilen melez bir tür."

Sehpanın üzerine koyduğu lale buketini işaret ediyor, muhteşem bir koyu mor, yine o kadar koyu ki neredeyse siyahlar. "Bu lalelerin adı Gecenin Kraliçesi." Siyah kalla zambaklarından oluşan bir aranjmanı işaret ediyor. "Ve bu callaların adı da Black Star."

Belli belirsiz "Bir tema seziyorum." diyorum.

"Yine de süsenler benim favorim." Yemek masasının üzerindeki bir buketi işaret ediyor. Çiçeklerin uzun, zarif sapları var ve tepelerinde gece yarısı rengine, abartılı bir şekilde harap olmuş taç yaprakları bulunuyor.

"Bunlara ne deniyor?"

"Fırtınadan Önce."

Bunu kötüye alamet olarak görmemeye çalışıyorum.

Adam, "Bir dakika içinde diğerleriyle birlikte döneceğiz," der ve ıslık çalarak uzaklaşır. Diğerleri de onu takip eder ve Ellie kapıdan döner.

Diyor ki, "Sana İrlandalı seksi kızın kaleci olduğunu söylemiştim."

"Kendini beğenmiş gibi bakmayı kes. Onun gönderdiğinden emin değiliz."

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi? Sakladığın başka bir gizli erkek arkadaşın mı var? Çünkü bunların Ty'dan olmadığı kesin. Bekle, işte kart."

Kara Büyü güllerinden oluşan buketin yanına gider ve küçük altın bir zarf çıkarır. Zarfı küçük tırnağıyla açarak beyaz bir kart çıkarır ve yüksek sesle okur.

"Seni görmem gerek. L." Burnunu kırıstırıyor, kartı ters çeviriyor ve sonra bana bakıyor. "Diğer tek şey bir telefon numarası."

"Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun."

"Hayal kırıklığına uğradım. Daha sulu bir şey isterdim."

Kartı ondan aldım ve baktım. El yazısı küçük, eğik ve kesin. Acaba Liam kendisi mi yazdı yoksa dükkândaki tezgâhtar kızlardan biri mi bu şerefe nail oldu diye düşünüyorum ama sonra burnuma hafif bir koku geliyor.

Kartı burnuma götürüp kokluyorum ve gülümsüyorum. Ellie "Ne?" diye soruyor.

"Bana ne koktuğunu söyle." Kartı burnunun altında ileri geri sallıyorum.

Gözlerini kırptırıyor, kaşlarını çatıyor ve burnunu çekiyor, sonra "Testosteron" diye telaffuz ediyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Demek benim hayal gücüm değilmiş."

"Ver şunu bana." Zarfı parmaklarımın ucundan kapıyor, burun deliklerine doğru itiyor ve derin derin içine çekiyor. Gözlerini kapatıyor. Bir süre durakladıktan sonra, "Sanırım az önce yumurtladım." diyor.

"Eğer o kartı iç çamaşırına koyarsan, seni tokatlarım."

Bir an düşündü ve kartı bana geri verdi.

"Benim daha iyi bir fikrim var."

Başka bir şey söylemeden dönüp yatak odasına giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Boğuk bir erkek kahkahası duyuyorum, hemen ardından kısık bir inilti geliyor.

Görünüşe göre Ty'ın Liam'a bir iyilik borcu var.

Çiçekçiler birkaç dakika sonra geri geliyor ve kalan çiçekleri oturma odasının etrafına ve mutfak tezgahının üzerine yerleştiriyorlar. Cüzdanım yanımda olmadığı için onlara bahşiş veremediğim için kendimi kötü hissediyorum, ta ki beyzbol şapkalı olan bana bahşişin siparişi veren müşteri tarafından zaten cömertçe karşılandığını söyleyene kadar.

Kaç çeşit siyah çiçek olduğunu merak ederek beni yalnız bırakıyorlar. Sanırım hepsini almış olmalıyım.

Elimdeki karta tekrar bakıyorum. Sonra yatak odama dönüyorum ve Ellie'nin telefonunu yatağımın üzerinde bıraktığım yerden alıp çeviriyorum.

Kaba bir "Evet" ile cevaplanmadan önce bir kez çalıyor.

"Liam? Ben Tru."

Anında sesi yumuşar. "Tru. Bu kadar erken aramanı beklemiyordum."

"Çiçekleri yeni aldım. Harikalar, teşekkürler-"

"Nasıl hissediyorsun? İyi uyudun mu? İlaçlarını alıyor musun? Yeterince su içiyor musun? Bir şey yedin mi?"

Gülüyorum, sesindeki endişe gururumu okşuyor. "İyi, evet, hayır ve henüz değil, daha yeni kalktım. Ama söz veriyorum, en kısa zamanda pahalı Fransız dağ suyundan daha fazla içeceğim."

Utandığımı hissederek usulca ekliyorum, "Ve belki fıstıklı dondurma yerim. Bunun için de teşekkür ederim. Ve diğer her şey için. Sanırım şu anda bu dairede bakkaldan daha fazla yiyecek var. Çok cömertsiniz."

Bir duraklama oluyor. Tekrar konuştuğunda sesi boğuklaştı. "Seni düşünmeden duramıyorum."

Yanaklarım kızarıyor ama sesimi sabit tutmayı başarıyorum. "Güzel. Bu çılgınlığın tek taraflı olduğunu düşünmek istemem."

Bir şey söylemeye başladı ama sözünü kestim. "Eğer 'öyle olsaydı daha iyi olurdu' gibi bir şey söyleyecekse telefonu suratına kapatırım, hiç zahmet etme."

Bir duraklama daha, bu seferki daha uzun. "Pekâlâ. Söylemeyeceğim. Yine de kelimeleri ağzımdan almış olmanızın rahatsız edici olduğunu kabul etmeliyim."

"Tahmin edilebilir olmaktan hoşlanmıyor musun?"

"Bu hoşuma gitmediğinden değil. Daha önce hiç olmamış olması."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum Wolfie, ama konu bu noktaya geldiğinde biraz bozuk plak gibisin."

Kıkırdıyor. "İyi bir şey yaptığından değil."

"Bir kez kararımı verdim mi, beni kimse kımildatamaz." "Yani öğreniyorum. Seni görmem gerek."

Sesindeki ani hırçınlık kalbimin güm güm atmasına neden oluyor. "Um...ne zaman?"

"Şimdi." Nefes verışı ağırlaştı. "Ama bu gece geç saatlere kadar gidemem. Ne zaman olur bilmiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Ne zaman istersen gel."

"Geç olabilir. Çok geç olabilir."

"Tamam. Kapıyı açık bırakacağım."

Yumuşakça inliyor.

"Sorun nedir?"

"Bana hayır demelisin."

Alnımı kırıştırıyorum ve inanmayan bir kahkaha atıyorum. "Bu sözlerin insanlık tarihi boyunca daha önce bir erkek tarafından söylendiğini sanmıyorum."

"Bu senin iyiliğin için." Sesi karardı. "Çünkü sana hayır demen gereken şeyler soracağım, Tru. Beni tokatlaman ve dairenden atman gereken şeyler. O kadar bencilce ve yanlış şeyler ki, hayır, hayır, bin kere hayır diye bağırarak kaçman gerekecek."

Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra boğazımı temizliyorum. "Gördün mü, şimdi daha çok ilgimi çekti."

"Bunu düşüneceğine söz ver." diyor.

Elimle yüzümü kapatıyorum ve gülüyorum. "Bu gerçekten de şimdiye kadar yaptığım en tuhaf konuşma."

"Şaka yapmıyorum. Sadece teklif edeceğim şeye hayır demeyi değil, aynı zamanda beni bir daha görmemeyi de ciddi olarak düşünmeni istiyorum. Bu gece beni dairene almamayı. Telefonu yüzüme kapatmayı ve tanıştığımızı unutmayı-"

"Liam."

"Evet, kızım."

"Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak."

Boğazından bir hayvanın hırlaması gibi alçak, sinirli bir ses çıkarıyor.

"Bana istediğin kadar bağırabilirsin ama saçmalıyorsun. Söyleyeceğin şeyin bencilce, yanlış ve tokatlanmaya değer olup olmadığına karar vermemin tek yolu, bunu senin söylemen. Yüzüme karşı. Tüm tehlike ışıkları yanıp sönmeden ve yangın alarmları çalmadan. Anlaştık mı?"

Sessizlik.

Sonra ağır ayak sesleri geliyor. Yarım düzine adım, bir duraklama, yarım düzine daha, bir duraklama daha. Adımlar tekrar başlar.

"Volta mı atıyorsun?"

"Seni küçümsemeye devam ediyorum."

"Teşekkür ederim. Sanırım. Bunun volta atmanla ne ilgisi var?" "Hayal kırıklığına uğradım." diye homurdanıyor.

"Çünkü..."

"Ben insanları yanlış değerlendirmem."

Yüzümü buruşturuyorum. "O zaman seni hayal kırıklığına uğrattığım için mutluyum sanırım?"

Başka bir hırıltı. Alçak, seksi, erkeksi bir hoşnutsuzluk sesi, hayatımın geri kalanında tekrar tekrar dinlemekten mutluluk duyacağım bir ses.

"Liam, bak. Beni güvende tutmaya çalıştığın için minnettarım. Benimle ilgili büyük bir kararsızlık yaşadığını ve birlikte olmamızın kötü bir fikir olduğunu düşünmeni anlıyorum. Anlamadığım şey neden olduğu. Bana sorunu söyleseydin -yararsız bir 'senin için iyi olmazdım'dan başka-tartışmayı esasına göre değerlendirmek için çok daha iyi bir konumda olurum."

"Çok iyi bir avukat olacaksın." diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim. Dediğim gibi... sadece söyle. Bana anlaşmayı anlat. Sen..." Bir ilişkiye gerçekten zarar verebilecek bir şey düşünmeye çalışıyorum. "Tanık koruma programında mı?"

Kahkahası alçak ve karanlık. "Keşke."

Bana bunun ne anlama geldiğini söylemeyeceğini biliyorum, o yüzden devam ediyorum. "Evli misin?"

"Ah. Hayır."

Sesi bu fikir karşısında gerçekten dehşete düşmüş gibi geliyor, bu yüzden ona inanıyorum. "Bir casus mu? Bir uyuşturucu baronu mu? Bir süper kahraman mı?"

"Çok canlı bir hayal gücün var, genç kız." diyor.

"Gerçeklerin yokluğunda işte böyle olur. Hayal gücü boşluğu doldurmak için devreye giriyor ve aniden boynumdaki o küçük şişlik, tüm hayati organlarıma hızla metastaz yapan ameliyat edilemez bir tümöre dönüşüyor ve yaşamak için sadece haftalarım kalıyor."

Bir süre durakladıktan sonra, "İnternette uzak durmalısın" dedi. "Biliyorum. Bir keresinde Web MD'yi okuyarak kendimi ikna etmişim. sol elimdeki küçük seğirmenin MS'in ilk evreleri olduğunu söyledi. Konuyu değiştirme. Senin derdin ne Liam Black?"

Bir an için hiçbir şey söylemiyor. Nefesimi tutuyorum, telefonu kavıyorum, çatırdayan sessizliği dikkatle dinliyorum.

"Ben... Ben çok tehlikeli bir iş yapıyorum."

Sesi o kadar kısık ki neredeyse duyulmuyor. Tek kelime etmeye cesaret edemiyorum, çünkü bu kadarını bile açıklamak için kendisiyle savaşmak zorunda kaldığını söyleyebilirim ve devam etmesini istiyorum.

Bir nefes alır. "Beni eve kadar takip edebilecek türden bir iş. Bu yüzden hayatımda harcanabilir olmayan hiçbir şey yok."

Kendime engel olamıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Harcanabilir..."

"Bir anda her şeyden uzaklaşabilmeli ve asla arkama bakmamalıyım. Ben böyle yaşıyorum. Çok uzun zamandır böyle yaşıyorum. Bağlarım olamaz, anlıyor musun? Yakın olduğum herkes..."

Devam etmeyince, "Hedef mi?" diye fısıldadım.

"Bir sorumluluk," diye düzeltti, sesi keskinleşerek. "Karşılayamayacağım bir sorumluluk."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, öyle çılgınca çarpıyor ki nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Peki senin bu tehlikeli işin... Tam olarak nedir?"

Gergin bir duraksamadan sonra karanlık bir sesle "Uygulama" dedi.

Neden kulağa bu kadar uğursuz geliyor, bilmiyorum. "Kolluk kuvvetleri gibi mi?"

"Evet. Aynen öyle. Yasaların dışında olması dışında." Tekrar duraklıyor. "En azından sizin yasalarınız."

Yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor ve ellerim titremeye başlıyor. "Tamam. Bu çok fazla. Dürüst olmak gerekirse, bana bir suçlu olduğumu söylüyormuşsun gibi geliyor."

Sesi yumuşar. "Neler yapabileceğimi biliyorsun."

"Şeytanın kendisi bile bu adamdan korkar." Kafamın içinde Buddy'nin sözlerini duyuyorum ama hayal kırıklığıyla onları bir kenara itiyorum. "Ne yaptıysan bana yardım etmek için yaptın. Suçlular başkalarının iyiliğini kendi iyiliklerinin önüne koymazlar."

"Belki de suçlunun ne olduğuna dair farklı tanımlarımız vardır."

"Bu konuşmada hangimiz ceza avukatı olacağız, sen mi ben mi?" diyorum hararetle.

Bu duraklama şimdiye kadarki en uzun duraklama. Sonra, yumuşak bir sesle, inanamayarak, Liam gülmeye başlıyor. "Ceza avukatı olmak için mi çalışıyorsun?"

"Gülme. Bana anlattıklarına bakılırsa, bir gün bana ihtiyacın olabilir."

"Sana şimdi ihtiyacım var," dedi keskin ve ani cevabı. "Mahkeme salonundaki yeteneklerin için değil. İşte bu yüzden bu bir felaketin başlangıcı ve ben seni sürekli uyarıyorum."

Bir süre gergin bir sessizlik içinde oturduk, ta ki ben "Eğer gerçekten bunun bir felaket olduğunu düşünüyorsan, o zaman uzak durması gereken kişi sensin. Tüm gerçekleri bilmiyorum. Kanıtların yarısından yoksunum. Ben eğitilmiş bir karar veremem ama sen verebilirsin."

Sesi sertleşiyor. "Evet. Ve neredeyse bir yıldır, seni her gördüğümde kendime bunun son kez olduğunu söylüyorum ama asla öyle olmuyor. Bu yüzden ikimiz için de uygulanabilir bir çözüm olabilecek bir şey düşündüm. Ama yine de hayır demelisin."

Bir an düşündüm, sonra vazgeçtim. "Tamam. Hayır."

Sessizliği şaşırmışa benziyor. Bu bana derin bir tatmin duygusu veriyor.

"Sıra sizde Bay Black."

Adımı söylüyor, tam adımı, o ateşli, sinirli, çok seksi gırtlak sesiyle, şu anda beni dizine alıp kıcıma şaplak atmaktan başka bir şey istemediğini düşündürüyor.

Dürüst olalım, bu konuşmanın çok tatmin edici bir sonucu olurdu.

"Şimdi kapatıyorum, çünkü günlük hırlama limitime ulaştım. Ama bu gece ön kapım açık olacak. Eğer gelmezsen, bir daha benimle iletişime geçme zahmetine girme. Seninle bu kedi fare oyununu oynamayacağım. Buna sabrım yok.

"Ve eğer bu gerçekten son konuşmamızsa ve seni bir daha asla göremezsem... bilmelisin ki sen tanıdığım en ilginç, en sinir bozucu ve en güzel adamsın. Her şey için teşekkür ederim. Hoşça kal."

Bitir düğmesine basıp Ellie'nin telefonunu omzuma attım. Sonra yatağa oturdum, hoşnutsuzlukla kaynıyordum.

Liam Black. Suçlu mu? Kanunsuz mu? Tetikçi mi? Savaşçı şair? Kültürlü baş belası mı?

Kötü şeyler yapan iyi bir adam mı yoksa iyi şeyler yapan kötü bir adam mı?

Sonunda kara kara düşünerek hiçbir yere varamıyorum, bu yüzden giyiniyorum ve beni işe götürmesi için bir taksi çağırıyorum.

Dizüstü bilgisayarım arabamda ve internette büyük bir araştırma yapma havasındayım.

TRU

M Arabam Buddy's'de bıraktığım yere park edilmişti. İçeri girdiğimde Lisa tezgahın arkasında bir müşteriye kahve dolduruyordu. O da

bana baktı, iki kez baktı ve cezveyi elinden kaçırdı, neredeyse düşürüyordu. Kahve tezgahın üzerine sıçradı.

"Tru!"

"Biliyorum," diyorum sertçe. "Kum torbası gibi görünüyorum. Hissettiğimden daha kötü görünüyor."

"Ne oldu?" Dağınıklıktan rahatsız olduğu her halinden belli olan müşterisini görmezden gelerek bana doğru koştu ve tek koluyla sarıldı.

Özellikle Buddy'nin Liam'a bir şeylerin geri dönmesinden korktuğu aşikârken, tüm durum hakkında ihtiyatlı olmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum, bu yüzden omuz silkip "Uzun hikâye" diyorum.

Sesini alçaltıyor. "Sana biri mi vurdu?"

"Onun gibi bir şey. Gerçekten bu konuya girmek istemiyorum. Sadece çantamı ve arabamı almaya geldim."

Beni kolumdan tutup mutfağı geçerek arka tarafa götürüyor. Diego henüz vardiyada değil, bu yüzden ızgaranın arkasında başka bir adam var, biz geçerken kafasını kaldırmayan Tony adında yaşlı bir adam.

Lisa ile sessiz bir köşe bulduğumuzda bana döndü ve sert bir şekilde, "Eğer bir erkek tarafından istismar ediliyorsan, sana yardım edeceğim. Dışarıda pek çok kaynak var."

"Eğer bir adam bana öfkeyle el kaldırırsa, elini kaybeder. Mesele o değil."

"Ne oldu peki? Düştün mü?"

"Üzerime atladılar. Tanımadığım birkaç adam tarafından."

Mavi gözleri genişler. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim, tatlım! İyi misin?"

"Evet. Şanslıydım." Bir kurt hayatımı kurtardı. "Dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim. Ben... onlardan kaçtım."

"Bu nerede oldu?"

Tereddüt ediyorum, çünkü onu korkutmak istemiyorum. "Restoranın arkasındaki ara sokakta. Çöpü dışarı çıkarıyordum."

Yüzü soluyor. "Vay anasını. Kimse bize bu konuda bir şey söylemedi! Polis adamları yakaladı mı?"

Aman Tanrım. Bunu nasıl açıklayacağım? "Onlar, um, araştırıyorlar."

Bunların hiçbirisi yalan değil, ama tam olarak gerçek de değiller. Buddy'nin Carla ve Diego'ya ne söylediğini bildiğimden, hikayemi bu doğrultuda tutmak istiyorum. Liam'dan ne kadar korktuğunu düşünersek, onun adını başkasına söyleme şansım yok.

İnternette onun hakkında ne bulabileceğimi görmek için sabırsızlanıyorum.

Lisa'nın müşterisi ön taraftan sesleniyor. "Biri şu kahveyi temizleyebilir mi lütfen? Kucağıma damlıyor!"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Lisa.

"İşinin başına dön," diyorum ona gülümseyerek. "Ve bu kadar tatlı olduğun için teşekkürler."

Bana bir kez daha sarılıyor, morluklar için Arnica krem almamı ve bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söylüyor, sonra da ön tarafa geri dönüyor.

Mola odasına gidip dolaptan çantamı hızlıca alıyorum ve Lisa ile daha fazla konuşmamak için otoparka açılan yan kapıdan çıkıyorum.

Tam da burada Diego'yla karşılaştım, o da yeni geliyordu.

Beni görünce olduğu yerde durdu. Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Elimi kaldırdım ve ona doğru yürüdüm. "Ben iyiyim. Sakın korkma."

İspanyolca bir şeyler söylüyor, bakışları yüzümde geziniyor. Kot pantolon, siyah bir bezelye ceket ve bot giymiş, siyah saçları taranmış ve yüzü yeni tıraş edilmiş.

Kollarının arasına girer girmez beni kucaklıyor.

"Chica," dedi, sesi düzensizdi. "Aman Tanrım."

Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum, çünkü ona korkmamasını söylememe rağmen, belli ki korkuyor. "O kadar korkutucu olduğumu bilmek güzel."

Geri çekildi. Omuzlarımdan tutarak bana tekrar baktı, kaşları birbirine yapışmıştı ve ifadesi perişan haldeydi. "Ben ve Carla... Ne olduğunu bilmiyorduk. Bir dakika önce oradaydın, sonra gittin. Buddy saldırıya uğradığını mı söyledi? Hastanede miydin?"

"Evet. Ama şimdi iyiyim. Gördüğünüzün dışında bir hasar yok."

Geldiğini hissettiğim sorgulamadan kaçınmayı umarak ona gülümsüyorum.

Şansım yok. Beni acımasızca sorguya çekmeye başladı.

"Peki, ne oldu? Orada kaç kişilerdi? Onları daha önce hiç görmüş müydünüz? Doktorlarınız ne dedi? Polisler yardım etmek için ne yapıyor? İşe ne zaman döneceksin?"

Duraklıyor ve sesi boğuklaşıyor. "Ve lanet çöpü kendim atmadığım için beni affedebilecek misin?"

İç çekiyorum. "Affedilecek bir şey yok. Drama kraliçesi gibi davranmayı bırak. Ben iyiyim, gerçekten. Dürüst olmak gerekirse, sadece her şeyi arkamda bırakmak istiyorum."

Dudaklarını ıslatıyor, yutkunuyor, bir şeyi inkâr ediyormuş gibi başını sallıyor. "Bu kadar geç saatte tek başına dışarı çıkmaya asla izin vermemeliydim. Asla izin vermemeliydim. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Yapmalıydım-"

"Dur."

Ağzını kapatıyor ve bana bakıyor.

"Bu senin hatan değildi Diego. Dünyada kötü şeyler yapan bazı kötü insanlar var. Bu hiçbir şekilde senin suçun değil, tamam mı?"

Beni bir kez daha kucaklıyor ama bu seferki daha farklı. Bir şekilde daha hassas. Beni bırakmak istemiyormuş gibi sarılıyor.

Beş saniye içinde rahatsız oldum.

Garip bir şekilde gülümseyerek geri çekiliyorum ve saçlarımı kulağımın arkasına itiyorum. Ellerini ön ceplerine sokuyor. "Etraftaki tüm hastaneleri aramayı denedim ama hepsi Truvy Sullivan diye birinin olmadığını söyledi." diyene kadar bir süre sessizce duruyoruz.

"Gerçekten mi? Bu çok garip." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana bakıyor. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Belki de Ruby ya da Trudie ya da onun gibi bir şey söylediğinizi düşündüler."

Başını sallıyor. "Herkes için heceledim. Kimsenin bilgisayar sisteminde yoktun."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak, delici bakışlarından kaçınmaya çalışarak başka tarafa bakıyorum. "Um, ne zaman giriş yaptığımı pek hatırlamıyorum. Onlara göbek adımı falan vermiş olabilirim."

"Uh huh." Duraksama. "Buddy'nin söylediğine göre bu 'iyiliksever' seni bulmuş ve ambulansı aramış. Ona teşekkür etmek istiyorum. Adamın adını öğrenebildin mi?"

"Muhtemelen poliste vardır. Dediğim gibi, pek bir şey hatırlamıyorum."

Bir saniye sessiz kaldı, sonra "Boktan bir yalancı olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Başımı çeviriyorum ve onun düz bakışlarıyla karşılaşırım. "Yalan söylemiyorum!"

"Sen de bana doğruyu söylemiyorsun." Sessiz kaldığımda, "Öyle mi?" diye meydan okuyor.

"Tamam, ne var biliyor musun Diego? Bu saçmalık. Bir ara sokakta burayı soymak isteyen üç haydut tarafından saldırıya uğradım. Dayak yedim. Hastaneye gittim. Ve şimdi hastaneden çıktım ve normale dönmeye çalışıyorum. Neden bu konuda bana dert yanıyorsun?"

Bir adım daha yaklaşır. Sesi alçalıyor. "Çünkü Buddy'nin bana ve Carla'ya olanları anlattığı zamanki kadar garip davrandığını hiç görmemiştim. Altına sıçacakmış ya da şehri temelli terk edecekmiş gibi görünüyordu. Ve bize karşı dürüst olmadığını söyleyebilirim, tıpkı senin de olmadığını söyleyebileceğim gibi."

Duraklıyor. "Bunun her zaman içeri girip sana bakan siyahlı vato ile bir ilgisi var, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Hayır."

Kızgınlıkla ofladığını duyuyorum. Sonra beni nazikçe çenemden tutuyor ve yüzümü kendisine doğru çeviriyor. Bakışları benimkileri delip geçiyor. Yumuşak bir sesle, "Ben senin arkadaşınım, güzelim. Neden bana yalan söylüyorsun?"

Ah, kahretsin.

Fısıldıyorum, "Özür dilerim." Nefes alıyorum ve ayakkabılarıma bakıyorum. Diego elini yüzümden omzuma doğru indiriyor. "Sadece yapamam... Nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum..."

Sert bir nefes veriyorum ve ona bakıyorum. "Karmaşık bir durum."

Bir an yüzümü inceliyor, sonra başını sallıyor. Yavaşça, "Tamam. Zorlamayacağım. Ama senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum, tamam mı? Eğer işler daha da karışırsa, benimle konuşabilirsin. Seni yargılamam."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Sözsüzce başımı sallıyorum, gözlerimde oluşan nemi geri kırıyorum.

Diego'nun sesi sertleşir. "Ama o puto pendejo'nun sana zarar verdiğini öğrenirsem, onu öldürürüm."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Diego! Bundan sonra seninle konuşmamı nasıl beklersin?"

Kahverengi gözleri öfkeyle parlıyor. "Yani sana zarar verdi. Sokakta sana saldıran yabancılar değildi, oydu."

"Hayır! Olayı çarpıtmayı bırak, o değildi!"

Bana kısık gözlerle bakıyor, çenesindeki bir kas esniyor.

"Bu konuda yalan söylemiyorum," diyorum kızgınlıkla. "Bana yardım eden oydu!"

Ağzımdan çıktığı anda kendimi tekmelemek istiyorum.

Tabii ki Diego bir tazi gibi bu ifadeye odaklanıyor.

"Yani siyahlı adam 'iyi Samiriyeli', öyle mi?" Öfkeyle başını sallıyor. "Her şeyi onun ayarlamış olabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Bu çok saçma. Bunu neden yapsın ki?"

"Böylece iyi adam gibi görünebilirdi. Güveninizi kazanmak için." "Çok fazla suç dizisi izliyorsun."

"Ve bir erkeğin istediği bir şey için ne kadar ileri gidebileceğini bilemezsiniz."

Gözlerimi kapatıyorum, burnumun kenarını iki parmağımın arasına sıkıştırıyorum ve "Buna inanamıyorum" diye mırıldanıyorum.

"Çok güzelsin, chica."

Şaşırarak gözlerimi açıyorum ve Diego'ya bakıyorum. Ağzını bozmuş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Güzel ve tatlı. Ve akıllı. Ve komik. İki yıldır buraya gelip senin için ereksiyon olan adamları izliyorum. Ama hiçbir erkeğin hiçbir kadına bu piçin sana baktığı gibi baktığını görmedim."

Sormakta tereddüt ediyorum ama merakım beni yeniyor. "Bana nasıl bakıyor?"

"Sanki yapmazsa ölecekmiş gibi."

Kalp atışlarım garip bir şey yapıyor. Çırpınıyor ve karmakarışık, göğüs kafesime çarpıyor.

Kuş. Kendimi toparlamak için bir an durdum, sonra dedim ki, "Şimdi eve gidiyorum. Birkaç gün içinde işe döneceğim."

"Tru-"

"Hayır Diego," diyorum kararlılıkla. "Benim için endişelenmeni takdir ediyorum ve sana bir arkadaş olarak değer veriyorum. Ama bu konuşma burada bitmiştir."

Başını geriye eğiyor ve kısık kirpiklerinin altından bana bakıyor. Sonra acımasızca gülümsüyor ve "Tamam, seni anlıyorum." diyor.

"Teşekkür ederim."

Daha yakına eğiliyor ve "Ama söylediklerim geçerli - eğer o pisliğin seni incittiğini öğrenirsem, onu öldürürüm" diyor.

Beni geçip lokantaya giriyor ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin veriyor.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akarken kapalı kapıya bakakalıyorum.

Daireme döndüğümde çantamı antredeki konsol masasının üzerine bırakıyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum ve bir şişe su almak için buzdolabına gidiyorum. Ellie'nin odasından ses gelmiyor, o yüzden Ty'la dışarıda olduklarını varsayıyorum.

Bu da iyi bir şey, çünkü onların yaygaralarına daha fazla katlanacak havada değilim.

Diego ile yaptığım konuşma beni üzdü. Onu tanıdığım onca zaman boyunca güler yüzlü, arkadaş canlısı ve tatlı biriydi. Neşeli. Ama bugün onun başka bir yönünü gördüm. Karanlık tarafını.

Farklı bir insan gibiydi.

Bunu düşünürken suyu ve dizüstü bilgisayarımı alıp yatak odama gidiyorum. Liam Black ismine bakıp ne bulabileceğimi görmek için sabırsızlanıyorum, ama kapıyı açar açmaz bu fikir doğrudan pencereden dışarı çıkıyor.

Çünkü adamın kendisi içeride.

Güzel siyah takım elbisesi ve kravatıyla şifonyerime yaslanmış, yanan kara gözleriyle bana bakarken sakince kaptan fıstıklı dondurma yiyordu.

Sarsılarak duruyorum ve ona bakıyorum.

Kalbim sıkışıyor. Midem bulanıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama alamıyorum.

Düşünceli bir sesle, "Telefonu yüzüme kapattın." diyor. Bir kaşık dolusu dondurmayı ağzına götürüyor ve sanki bir kadın vücuduymuş gibi kaşığı diliyle ısırarak yiyor. Sanki yüzü bir çift kalçanın arasına gömülmüş gibi.

Hiç bu kadar cinsel bir şey görmemiştim. "BEN... BEN..."

"Bunu daha önce hiç kimse yapmamıştı," diyor aynı düşünceli ses tonuyla. Bileğini büküyor ve kaşıkla beni işaret ediyor. "Sen hariç."

Yutkunarak tam bir cümle kurmayı başarıyorum. "Bunu hak ettin."

Bana bir an için çatırdayan bir şiddetle bakıyor. Sonra dondurmayı yavaşça bir kenara koyuyor, kaşığı kabın içine bırakıyor ve şifonyerin üzerine bırakıyor.

Dikkatini tekrar bana çevirdi. Sanki bir spot ışığıyla vurulmuş gibiyim.

"Buraya gel."

Sesi sakın ama gözleri vahşi ve burun delikleri açılmış, sanki bir boğa gibi yeri eşelemeye başlayacakmış gibi.

Elektrik çarpmış gibi hissediyorum, sanki biri beni prize takmış gibi. Tüm sinirlerim çılglık atıyor. Su şişesini ve dizüstü bilgisayarı tutarken ellerim titremeye başlıyor.

Beni izlerken Liam dudaklarını yalıyor.

Çok yüksek bir uçuşumun kenarında duruyormuşum gibi hissederek fısıldıyorum, "Geç saate kadar kaçamayacağını söylemiştin."

Gözleri ateşi varmış gibi parlıyor. Sesi düşüyor. "Gel. Buraya gel."

Bir sıcaklık dalgasına kapıldım.

Nefes nefese kalmamaya çalışarak su şişesini ve dizüstü bilgisayarımı yavaşça yatağımın yanındaki komodinin üzerine koyuyorum. Terli avuç içlerimi kot pantolonumun önünde düzelterek ona doğru birkaç deneme adımı atıyorum.

Elini kaldırdı.

Birkaç adım daha atıp elimi onun elinin içine kaydırıyorum. Parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor. Beni nazikçe ileri doğru iterek aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Sonra beni vücuduna doğru çekiyor, bir kolunu sırtıma doluyor ve başımı büyük eliyle kavıyor.

Kocaman, ateşli ve her yeri sert. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve ben yanıyorum.

"Bana gitmemi söyle," diye fısıldıyor, acil bir törpüyle. "Bana her şeyin bittiğini söyle. Beni bir daha asla görmek istemediğini söyle."

Titreyen ellerimi göğsünde birleştirip gözlerinin içine bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor, bir nefes alıyor ve düzensiz bir şekilde veriyor. Sonra başımı göğsüne bastırıyor ve dudaklarını alnıma değdiriyor. "Son şansın, genç kız."

"Seni henüz kovamam. Beni hiç öpmedin bile."

Kıkırdaması kulağımın dibinde alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Yani bunun bitmesini bekliyordun, öyle mi?"

"Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek."

Kolları beni sıkıca sarıyor. Nazik olmaya çalıştığını ama aynı zamanda kendini tutmakta zorlandığını hissediyorum.

Başımı geriye eğiyorum ve uzanıp yüzüne dokunuyorum. "Öp beni," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ne kadar otoriter küçük bir şey."

"Lütfen?"

Bunu duyunca gözleri karardı. Yüzündeki gülümseme kaybolur. Arka dişlerini birbirine geçiriyor, tereddüt ediyor.

Sonra başını eğiyor ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdiriyor.

Son derece yumuşak ve hassas, fısıltı gibi bir şey ama

yine de içime bir şehvet dalgası gönderiyor.

Hafifçe nefes alıp ona doğru eğildiğimde, geri çekiliyor ve sessizce bana bakıyor.

Alnımı göğsüne yaslıyorum ve hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Hâlâ yaralısın," diye mırıldanıyor.

"Burada birilerinin daha canı yanmak üzere, bak sana ne diyeceğim."

Sessiz kahkahalar göğsünü sallıyor.

Kollarımı geniş omuzlarına doluyorum ve gözlerimi kapatarak ona daha da sokuluyorum. Sonra iç çekiyorum çünkü Liam'ın vücudu kaskatı kesilmişti.

"Ben ısırmam" diye homurdanıyorum.

Başımı kavrayan eli saçlarımı yumruk yapıyor. Kolunu sırtımdan aşağı kaydırıyor, kıcımlı avuçluyor ve beni daha yakına çekiyor, böylece ereksiyonunun kalçamı kazdığını hissediyorum. Başını eğiyor ve kulağıma sertçe "Ama ben istiyorum" diyor.

Sonra boynumda atan nabzın üzerine ağzını açıyor ve beni ısırtıyor.

Sert değil, acıtacak ya da iz bırakacak kadar değil ama içime öyle bir elektrik gönderiyor ki bir porno yıldızı gibi inliyorum. Ona doğru sarkıyorum, parmaklarımı omuzlarına gömüyorum, gözlerim başımın içine doğru dönüyor.

Isırık nazik bir emişe dönüşür.

Ağzı cennet gibi. Kadife gibi yumuşak dudaklar ve açgözlü sıcak bir dil... Bunu her yerimde hissetmek istiyorum. Ağzının tenimin her santimini keşfetmesini istiyorum.

Fısıldıyorum, "Liam. Oh Tanrım."

Kalçalarını benimkilere doğru sallıyor ve daha sert emiyor.

Meme uçlarım o kadar sert ki ağrıyor. Ağzını onların üzerinde de istiyorum. Ve dişlerini, o nazik ısırığı. Sakalının en hassas tenime sürtünmesini hissetmek, o iri, sert elleriyle beni yatakta bir o yana bir bu yana sürüklerken, içime girerken kulağıma pis sözler hırlarken göğsünden geçen o alçak, erkeksi zevk gümbürtüsünü duymak istiyorum.

Bunu hayal ettiğimde, boğazımdan bir ihtiyaç iniltisi yükseliyor.

Boynumdan çekiliyor, eliyle çenemi kavlıyor ve yanan gözlerle bana bakıyor. Onu daha önce de kontrolünün sınırında görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı.

Nefes nefese, "Yirmi sekiz gün," diyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. Oda dönüyor, nefes nefese kalıyorum ve kalbim göğsümde bir çekiç gibi. Ne diyor bu adam? Takvime mi ihtiyacı var?

"Ne?"

"Yarın üç haftalığına ülke dışına çıkmam gerekiyor. Döndüğümde, tekrar gidene kadar yirmi sekiz gün buradayım."

Ona bakıyorum, ne demek istediğini anlamıyorum.

Ta ki o, "Bu yirmi sekiz gün boyunca birlikte olmamızı istiyorum. Benimle evimde kalmanı istiyorum. Her zaman benimle olmanı. Benim olmanı. Her dakika, her şekilde benim olmanı."

Duraklıyor ve ardından bu teklifin en şok edici kısmını sunuyor.

"O zaman birbirimizi bir daha asla göremeyiz."

TRU

S nefes alıyorum, "Benden istiyorsun..."
"Benim yanıma taşın."
"İçin..."

"Yirmi sekiz gün. Sonra git."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Dudaklarımdan inanmayan küçük bir kahkaha kaçıyor.

"Sana söyledim, ben ilişki kurmam." diyor.

"Ve çözümünüz bu mu? Bir ay boyunca gece gündüz birlikte yaşamak ve ardından kalıcı ayrılık mı? Sence de biraz sert değil mi?"

Bakışları ağızma düşüyor. "Bence ikimizin de kalıcı bir zarar görmeden istediğimizi elde etmemizin tek yolu bu" diye homurdanıyor.

Ona bakıyorum. Ciddi olamaz. "Liam-" "Evet ya da hayır. Karar ver."

Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı omuzlarından kaydırarak ellerimi göğsünün geniş yüzeyinde düzleştiriyorum. "Otoriter olan ben miyim?"

"Hemen şimdi bilmem gerek." "Neden? Yangın nerede?"

Dişlerini sıkarak, "Başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Seni her gördüğümde daha da kötüleşiyor. Bunun çözülmesi gerekiyor."

"O mu?"

Küstahça

söyledim. "Biz."

Bir an için onu inceledim, tüm hayal kırıklığını ve sabırsızlığını.

Ona zerre kadar acımıyorum, küstah herif.

"Bilirsiniz, normal insanlar için böyledir. Bilmemek. Belirsizlik. Çoğumuz ilişkilerimizde her zaman bununla baş etmek zorundayız."

"Ben çoğu insan değilim," diye homurdanıyor. "Ve ben yapmam-" "İlişkiler. Öyle demiştiniz."

Kızgın bir şekilde ondan uzaklaştım. Sırtımı dönerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve yatağıma bakıyorum. Neden her şeyi bu kadar gerginleştirmek zorunda?

Sesi arkamdan çok alçak geliyor. "Karar ver."

Gözlerimi tavana çeviriyorum. "Nefesimi toplamam için bana bir dakika verebilir misin?"

"Hayır. Karar ver."

Arkamı dönüp ona bakıyorum, tepesi patlamak üzere olan bir yanardağ gibi sıcaklık ve tehlikeyle kaynıyor. "Eğer şu anda bir karar vermek istiyorsan, cevabım hayır."

Kıpırdamadan duruyor ve bana bakıyor.

Boynuma bir sıcaklık yayılıyor. "Oh, anlıyorum. Evet demem kaçınılmaz bir sonuçtu, değil mi?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Şimdi daha da sinirlenmiş bir halde odanın içinde adımlamaya başlıyorum. Burası küçük bir oda, bu yüzden her dört adımda bir arkamı döndüğümde kendimi biraz gülünç hissediyorum, ama bu hayal kırıklığı ve cinsel gerilimin bir kısmını bir şekilde atmam gerekiyor.

"Benim bir hayatım var, biliyorsun. İş. Okul. Arkadaşlarım. Her şeyi bırakıp bir aylığına ortadan kaybolamam."

"Ortadan kaybolman gerektiğini söylemedim. Dış dünyayla bağlantın kesilmeyecekti."

"Her dakika benimsin' demiştin. Bunu yatağına zincirleneceğim anlamına aldım."

Gözleri ısınıyor. Bu fikir hoşuna gitti.

"Hayır," diyor, sesi boğuk. "Senden kölem olmanı istemiyorum."

"Yani gidebilir miyim?"

"Pazarlık mı yapıyoruz?"

Kısa bir süre durup ona bakıyorum. O da düşük kaşlarının altından bana bakıyor, bakışları düz ve tereddütsüz.

Hiç bu kadar ateşli, bu kadar yoğun ya da bu kadar tehlikeli görünmemiştir. Ağzım kurudu.

Fısıldıyorum, "Bilmiyorum. Belki de."

Kravatının düğümünü ayarlıyor, sonra teker teker lavabolarını ayarlıyor. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. Sanki evrenin tüm gizemleri gözlerimde keşfedilebilirmiş gibi bana bakıyor.

"Sana evet dedikten ne? Söyle."

Bunu gerçekten istiyor. O kadar çok istiyor ki, zar zor ayakta durabiliyor.

İçimde garip bir his dolaşıyor. O kadar yabancı ki, tanımlamam biraz zaman alıyor ama sonra ne olduğunu anlıyorum.

Güç.

Bu yol Liam istiyor Ben değil yapmak

Ben Kendinizi aşağılanmış, zayıf ya da korkmuş hissedebilirsiniz.

Bu beni çok güçlü hissettiriyor.

Yumuşak bir sesle, "Bir kere beni öpmek zorundasın Wolfie. Doğru düzgün öpüşebildiğinden bile emin olmadığım bir adamla yirmi sekiz gün geçirecek değilim."

Karanlık bir kaşını kaldırıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve sakince ona bakıyorum. "Tartışmaya açık değil."

Aç gözlerle beni yiyip bitirerek yavaşça aşağı yukarı bakıyor. Dudaklarını ıslattığında neredeyse yüksek sesle inleyeceğim. Sonra bana doğru ilerliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ağzını benimkine doğru indiriyor.

Adamın sadece nasıl öpüşüleceğini değil, bir kadını nasıl anlamsızca öpeceğini de bildiği hemen anlaşılıyor.

Ağzı talep ediyor.

Gerekıyor.

O bana sahip.

Ceketini yumruklarım ile kavıyorum ve dili ağzıma girip benimkini süpürürken burnumdan kısa aralıklarla hava alıyorum, beni kıvrırmaya ve kalçalarımı huzursuzca birbirine sürtmeye iten mükemmel miktarda emme ve basınçla tekrar tekrar sert uzunluğuna doğru bastırıyorum.

Alt dudağımın sızladığının belli belirsiz farkındayım ama onun tadında boğuluyorum. Bu öpücüğün zevkinde, çöküşünde, elleriyle yüzümü çerçevelemesinde ve başımı yerinde tutmasında, böylece istediğini alabilmesinde ve bana ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim şeyi verebilmesinde.

Ağzına doğru inliyorum.

Kalbim bir ampul gibi parlıyor.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu daha sert öpüyorum.

Aniden uzaklaştığında başım dönüyor, neredeyse düşüyordum.

Nefesi yanağымda sıcak, ereksiyonu kasıklarım da zonkluyorken, kabaca "Ee?" diye sorana kadar orada durup hırıltılı bir şekilde nefes alıyoruz.

Belli belirsiz "Berbat değildi." diyorum.

Ağzını kulağıma doğru indiriyor. Sesi karanlık, lezzetli bir emir gibi.

"Benimle oyun oynama."

Tanrım, tek istediğim elbiselerimi çıkarıp ona bir ağaç gibi tırmanmak. Arzudan deliriyorum. Bu normal olamaz. Durumla ilgili hiçbir şey normal değil ama menopoza girmeme çeyrek asır kala ateş basmaları yaşıyorum.

Gözlerim kapalı ve ellerim hala onun takım elbise ceketini tutarken, "Bu..." diyorum.

Bekliyor, gergin ve çatırdıyor. "Şimdiye kadar aldığım en iyi öpücüktü."

Nefes vererek kollarını bedenime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Yani evet mi?"

İnliyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum. "Bu çok garip." "Fazla düşünme. İçgüdülerinle hareket et."

İnlediğimde, ateşli bir şekilde "Siktir. İçine girdiğimde o sesi çıkardığını duymak istiyorum."

Beni öldürmeye çalışıyor. Beynimi aşırı testosteron yüklemesiyle kızartmaya çalışıyor, böylece beni omzuna atıp mağarasına götürebilecek ve benimle istediğini yapabilecek.

Böylece birbirimize sahip olabiliriz.

Önerdiği bu küçük deneyin iki yönlü bir yol olacağından hiç şüphem yok. Aldığı kadar zevk verecekti. Beni yirmi sekiz gün sonra şaşı gözler, eğik bacaklar ve yüzümde aptal bir gülümsemeyle göndereceğinden emin olacaktı.

Yirmi Sekiz Gün Sonra bir korku filminin adı. Tesadüf mü yoksa kötü bir alamet mi?

Yine de harika olabilir. Tam bir rüya olabilir. Bağlılık yok, taahhüt yok, sadece şimdiye kadar tanıştığım en ateşli adamla sürekli seks ve gerçek hayattan küçük bir tatil...

Oh, kimi kandırıyorum? Bu çılgınlık!

Kendimi geri çekiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "İnanılmaz derecede baştan çıktım. Ama bu benim için fazla uçuk. Çok kullanışsız."

"Dışarıda" yorumunu görmezden gelerek diğer nedene saldırıyor. "Nasıl pratik değil?"

"Bir ay boyunca işten uzak kalamam-"

"Evet, yapabilirsin," diye araya giriyor. "Ve patronun bunun için para ödeyecek."

Haklı olduğunu bildiğim için dudaklarımı büküyorum. Liam'dan ne kadar korktuğunu düşünürsek, Buddy istesem muhtemelen bana tam bir yıllık ücretli izin verirdi.

Tamam, sıradaki.

"Okulum var."

"Sömestr on üç gün içinde bitiyor. Temmuz sonuna kadar baro sınavına giremezsin. Yani arada iki ay boş vaktin var."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ev ödevimi yaptım. Bir sonraki tartışma, avukat bey?"

"Hayır, geri çekil. Beni araştırdınız mı yoksa?"

"Oda arkadaşınıza birkaç soru sormayı soruşturma olarak sayıyorsanız, evet."

"Oh."

"Neden kaşlarını çatıyorsun?"

"Ben merak ediyorum ne diğer kişisel
DETAYLAR boşboğaz oda arkadaşım sana verdi."

"Konumuzdan sapmayalım. Başka ne gibi endişeleriniz var?"

Gözleri şiddetle yanıyor. Bu çok dikkat dağıtıcı, bu yüzden dönüp odanın diğer tarafına geçiyorum ve aramıza güvenli bir mesafe koyuyorum. Çalıştığım küçük masaya yaslanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve ona bakıyorum.

"Tamam, sadede gelelim. Hayatınla ilgili söylediklerine bakılırsa, seninle kayda değer bir zaman geçirirsem tehlikede olacağımı düşünüyorsun."

Sabırsızlıkla bekler.

"Yani seninle, senin evinde kalırsam-" "Orada korunursun," diyor, sesi sert. "Bu bir kale."

Kaşlarımı kaldırdığımda, "Mecazi anlamda. Güvenlik önlemleri var. Teknoloji."

Sabırsız bir elini havada sallayarak uyguladığı ve bahsetmeyeceği uzun bir güvenlik önlemleri listesini işaret ediyor. "Önemli olan güvende olmanız. Burada olduğundan çok daha güvende. Tanrı aşkına, ön kapınızda sürgü bile yok."

Onu inceliyorum.

Sabrını taşıracak kadar uzun süre sustuğumda, "Anlat bana" diyor.

Yumuşak bir sesle, "Her şeyi düşünmüş gibi görünüyorsun. Ancak bu planınızda, klinik problem çözme yönteminizin gözden kaçırdığı göze çarpan bir sorun var."

"Hangisi?"

"Duygu."

Cevabı sessizlik ve azı dişlerinin yavaşça gıcırdatılması olur.

"Bir ay boyunca tamamen daldıktan sonra ayrılmak kolay olmayacak Liam. Eğer şimdi bu kadar yoğunsa ve biz daha-"

"Sorun olmayacak."

"Oldukça emin
görünüyorsun."

Bir an yüzümü inceliyor, sonra aniden arkasını dönüp pencereden dışarı bakıyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve kravatını düzeltiyor. Sesi alçalıyor.

"Aşık olmak kendime izin vermediğim bir lüks."

Profiline bakıyorum, çok yakışıklı ve sert. İfadesi okunamıyor.

Acaba bu adamın merkezine ulaşabilecek miyim? Siyah kadife perdenin arkasını görmeme izin verecek mi? Şiddet ve tutku konusunda eşit derecede yetenekli olduğunu zaten biliyorum, ama bu uç noktaların ötesinde onun karanlık kalbi, gerçekte kim olduğunun gizemi yatıyor.

Liam Black'in içinde derinlerde bir yerde, kilit altında tuttuğu tüm sırların anahtarı var ama benim bulmama izin verilecek bir anahtar olduğundan şüpheliyim.

Bu düşünce beni tarif edilemeyecek kadar üzüyor.

"Senden bahsettiğimi kim söyledi?" diye fısıldadım.

Gözleri parlıyor, bana bakmak için dönüyor. Kilitlenmiş bakışlarımız havada elektrik ileten görünmez bir devre gibi, aramızda bir döngü halinde ileri geri gidip geliyor. Kalp atışlarım altüst oluyor.

"Sana bunun bencilce olduğunu söylemiştim" dedi.

"Söyledin. Ayrıca seni tokatlayıp dışarı atmam gerektiğini söyledin ama tam tersini yapmam için beni ikna etmek için çok uğraşıyorsun. Senin hangi versiyonunu dinlemem gerektiğinden emin değilim: Aşk Tanrısı mı yoksa Dr. Doom mu?"

Liam yavaşça bana doğru ilerliyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bana ulaştığında bileklerimden tutuyor ve kollarımı omuzlarına doluyor. Beni kendine çekerek başını eğiyor ve kulağıma bir şeyler mırıldanıyor.

"Kalbinin sesini dinle. Bunun ötesinde seni ikna etmeye çalışmayacağım: Seni hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum. Bana yirmi sekiz gün ver, ben de karşılığında sana dünyada verebileceğim her şeyi vereyim.

"Size sonsuza kadar söz veremem ama hayatınız boyunca hatırlayacağınız bir ay vaat edebilirim."

Sonra bir elini saçlarıma atıp beni öpüyor.

Sert ve çaresiz, şok edici derecede tutkulu ve ihtiyacının derinliğiyle beni sarsıyor.

Bana bir önizleme veriyor. Kendine sakladığı şeylerin tadına baktırıyor. İçinde sıkıca kilitli tuttuğu dipsiz duygu okyanusuna açılan küçük bir pencere.

Beni korkutan şey, bu küçük tadın ne kadar bağımlılık yapıcı olduğu.

Bunun berbat bir fikir olduğunu ve aynı zamanda bunu kabul etme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu bilerek ona sarılıyorum ve onu öpüyorum.

Liam nefes nefese kalarak uzaklaşıyor. Sesi kısık, "Yarın sabah altıda yola çıkıyorum. Numaram sende var. Altıya kadar senden haber alamazsam, bunu hayır olarak kabul edeceğim."

Beni bırakıyor ve uzun bacakları onu şok edici bir hızla götürerek uzaklaşıyor.

Dairemin ön kapısı açılıp kapanıyor.

Sonra gürleyen kalbim ve cevaplanmamış milyonlarca soruyla baş başa kalıyorum ve bu kararı nasıl vereceğimi merak ediyorum. Ve eğer Liam'a evet dersem, kendimi tam olarak neyin içine sokmuş olacağımı.

Yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duran dizüstü bilgisayarına bakıyorum.

"Tamam, Bay Black," diye mırıldanarak ona doğru yöneldim. "Bakalım hakkınızda neler öğrenebileceğiz."

TRU

A SONRA üç saatler ve üçte iki .
a Şişe Chardonnay'in cevabı: Hiçbir
şey.

Google yardımcı olarak 174.000.000 sonuç sağladı ismini aratmak için. Oradan resimlere, sosyal ağlara ve cep telefonu numarasına kadar indim. İsmi Boston Polis Departmanı ile karşılaştırmayı denedim. Adını ve "icra" kelimesini denedim. Adının farklı yazılışlarını denedim, İrlanda soyağacı sitelerini ve ABD hükümet veri tabanlarını araştırdım, hatta sonuçları garanti ettiğini iddia eden şu geçmiş raporlarından birine otuz dolar ödedim.

Temel olarak, herhangi bir bilgi kısıtlısı bulmak için beynimi bir simit haline getirdim, ancak hiçbir şey işe yaramadı.

Liam Black ya bir hayalet ya da takma bir isim.

Kapalı yatak odamın kapısının çalındığını duydum. Ellie sesleniyor, "Yo. İyi misin?"

"Olmaya çalışıyorum. İçeri gelsene."

Kafasını kapıdan içeri sokuyor ve bana bakıyor, yatağında dizüstü bilgisayarla uzanmış, hayal kırıklığıyla kaynıyor.

"İyi misin?"

"Tamam tanımla."

Bir an düşünür. "İyi uyumuş, iyi yemek yemiş ve son sekiz saat içinde orgazm olmuş olmak."

"Senin hedeflerine talibim, dostum."

Gölümsüyor. "Basit şeyler işte. Yemekten bahsetmişken, ben ve Ty biraz turta yemek için South Creek Pizza'ya gideceğiz. Var mısın?"

"Çalışıyorum sayılır."

Komodininin üzerindeki çoğu boş şarap şişesine bakıyor, sonra bana dönüyor. "Bugün bir şey yedin mi?"

"Üzüm suyu sayılır mı?"

Yüzünü buruşturarak kapıyı aralıyor ve bir elini kalçasına dayayarak yatak odamın içinde dikiliyor. Dar siyah bir mini etek, kısa kırmızı deri bir ceket ve yüksek topuklu beyaz dantel bebek çorapları giymiş, 80'lerin müzik kliplerinden birinde oynuyormuş gibi görünüyor.

"Hayır, şarapçı. Üzüm suyu sayılmaz. Sana biraz pizza getireceğim."

"Zahmet etmeyin. Evde yaklaşık altı aylık yiyeceğimiz var. Mutfağımıza bakan herkes bizi kıyamet günü hazırlayıcısı sanır."

Çalımlarla gelip yatağımın kenarına oturdu. Bileğimi nazıkçe sıkarak, "Kız arkadaşım." dedi.

Bakışlarımı dizüstü bilgisayar ekranında tutarak "Evet" diyorum.

"Sen var o kabız bak sen olsunbir şeyler ters gittiğinde."

Ona baktığımda dudaklarını büzüyor. "İrlandalı yakışıklıyı terk ettin, değil mi?"

İç çekerek dizüstü bilgisayarı kapatıyorum ve bir yumruğumu gözüme sürüyorum. "Keşke bu kadar basit olsaydı."

"Ne oldu?"

Hevesle bana dönüyor, gözleri parlıyor. Ellie'nin dedikodudan daha çok sevdiği bir şey yok. Belki The Bachelor, ama reality TV dışında, dedikodu.

Bir an dudağımı çiğneyip ona ne söyleyeceğimi düşündüm ama varsayılan cevabımı verdim: "Hiçbir şey. Her şey yolunda."

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve bana dik dik baktı.

Gözlerimi deviriyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kollarımı onlara sarıyorum. "Tamam, her şey yolunda değil. Sadece... çok... karmaşık. Unut gitsin."

Başka bir şey eklediğimde, "Kız meselesinde tamamen berbatsın, bunu biliyor musun?" diyor.

"Ne kız şeyi?"

"Konuşmak. Açılmak. Duygularınızı paylaşmak." "Duygular" kelimesinin etrafında tırnak işareti yapıyor.

Bu, daha önce de çeşitli kişiler tarafından suçlandığım bir hata olduğu için otomatik olarak savunmaya geçiyorum.

"Elimde değil! Ben bir çiftlikte büyüdüm! Büyük bir atardamardan kan gelmedikçe ya da uzuvlarınızdan biri pamuk ipliğine bağlı olmadıkça, kimse sorunlarınızla ilgilenmezdi!"

"Artık bir çiftlikte değilsiniz," diyor kesin bir dille. "Görünürde traktör, horoz ya da inek memesi yok. Bana Liam'a neler olduğunu anlat."

Yastıklara yaslanıyorum ve tavana bakıyorum. Teslim olana kadar başımın etini yiyeceğini bildiğimden durumu bir cümleyle özetliyorum. "Bir aylığına yanına taşınmamı ve bir daha birbirimizi görmememizi istiyor."

Uzun bir duraklama oldu. "Yani evli. Bir yerlerde saklanan bir karısı var."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Daha kötüsü." "Evlilikten daha kötü ne olabilir?"

"Bunu nasıl tarif edebilirim?" diye düşünüyorum. Bir an düşünüyorum, sonra başımı yastıklara yaslıyorum. "O... duygusal olarak müsait değil."

"Ha!" diye kıkırdıyor. "Ahbap! Testislerle birlikte geliyor!"

Belli ki bu onu etkilememiş. Başka bir örnek vermeliyim. "Ayrıca çok, çok, çok... gizemli. Esrarengiz. Anlaşılmaz."

Alay ediyor. "Puh. Ne yani, özel hayatıyla ilgili tüm iğrenç detayları mı bilmek istiyorsun? Ne sıklıkla mastürbasyon yaptığını mı? Burun kıllarını mı yoluyor? Taşaklarını mı tıraş ediyor?"

İçimi çektim. "Evet, bu kız kıza paylaşım olayı harika. Neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum."

"İğneleyici olmayı bırak. Bir ilişkide biraz gizem iyi bir şeydir, sorun değil."

"Bu küçük bir gizemden daha fazlası, Ellie. Bu sanki... Koca Ayak var mı gizemi gibi. JFK'yi gerçekten kim vurdu gizemi. Bermuda Şeytan Üçgeni gizemi. Bu büyük bir şey."

"Ya da belki sadece büyük yapıyorsun."

"Ben bir şey yapmıyorum. Neyse o."

"Hmm."

Belli ki bana inanmıyor.

Bana belli belirsiz bir onaylamazlıkla baktıktan bir süre sonra, "Sen alınmadan bir şey söyleyebilir miyim?" dedi.

İnledim. "Böyle bir şey söylediğinde, söylediğin kişinin alınacağını biliyorsun, değil mi? Önce bu soruyu sormak sizi kırıcı olmaktan kurtarmaz."

Bunu görmezden gelerek devam ediyor. "Bir erkeğe ihtiyacın var. Bana öyle bakma, bu doğru. Hayatında bir tane uzun süreli ciddi ilişkin oldu."

"Sonu çok kötü bitti, unutmayalım."

"-ve o zamandan beri, nada. Bu sağlıklı değil, Tru. Vajinan muhtemelen güneşte kurutulmuş domates gibi büzüşmüştür. Bu tür bir bekarlık için çok gençsin. Herkes gibi seks yapmaktan vazgeçmek için birkaç yıl evlenmeyi bekle."

Gözlerimi tavana dikerek, "Feminist oda arkadaşşıma cinsel hayatımı savunacağım hiç aklıma gelmezdi. Kadınların birbirlerinin seçimlerini desteklemesi gerekmiyor mu?"

Ellie omuz silkti. "Hey, seni yargılamıyorum. O kadar çok cinsel partnerim oldu ki, sayı yaşıma eşit olduğunda saymayı bıraktım. Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

"Bu büyüleyici gerçeklerinizin bir amacı var mı?"

"Evet."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Hangisi?"

Gülümsüyor, kendini beğenmiş görünüyor. "Colin Farrell'dan sonra İrlanda'nın en seksi oyuncusuyla bir ay birlikte olmak piyangoyu kazanmak gibi bir şey olurdu, kızım. Hayallerin gerçek olması gibi bir şey. Ve uzun vadeli bir bağlılık olmadan kendini ilişki sularına geri bırakmanın mükemmel bir yolu. Prezervatifsiz seksin ne kadar harika olduğunu muhtemelen unutmuşsundur."

"Başım dönüyor. Piyangodan prezervatife nasıl geçtik?"

Pratik davranıyor. "Tabii ki ikinizin de cinsel yolla bulaşan hastalıklar testi yaptırması gerekecek."

"Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım yok!"

"Ve biz de onun yapmadığından emin olmak istiyoruz. Bunu yapmanın en iyi yolu, onunla birlikte yaşamayı bir koşul haline getirmektir."

Cevap vermeden sadece şaşkınlıkla ona baktığımda iç geçiriyor.

"Dostum. Ciddiyim. Adama baksana. Sokağın karşısından ona vajinalarını fırlatan kadınlar var."

Suratımı ekşiterek, "Bu çok hoş bir görsel. Çok teşekkür ederim."

"Demek istediğim şu ki, o çılgın kadınları elde eden adam. Zengin, yakışıklı, güzel... Bunların hepsi eşittir çılgın amcık. O kadar çok amı var ki, ceplerinden dökülüyor."

"Tanrım, Ellie, ne zamandan beri Snoop Dog gibi konuşmaya başladın?"

"Özür dilerim. Son zamanlarda çok fazla booty rap dinliyorum. Tyler buna bayılıyor. Beni arkadan becerirken çalmayı seviyor."

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen şimdi gidip pizzanı alabilir misin? Bu paylaşım olayı beni öldürüyor."

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor, ayağa kalkıyor ve ellerini kalçalarına dayayarak bana bakıyor.

"Bana işin özünü söyle. Bu mükemmel erkeklik örneğiyle bir ay sürecektir bir ilişki yaşamaya karşı ana argümanınız nedir?"

"Tanrım, nereden başlasam?" Düşünüyorum. Sonra, alaycılığı bırakıp: "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yaşını, nerede yaşadığını, ne iş yaptığını ve siyah Armani takım elbise dışında bir giysisi olup olmadığını bilmiyorum. Ne tür yemeklerden hoşlandığını bilmiyorum. Ne tür müzik dinlediğini. Politik görüşünün ne olduğunu. Açıkçası, adamın gerçekten Dünya gezegeninden olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Duymadın mı? Erkekler Mars'tan geliyor."

"Aman Tanrım." Ona daha fazla bakmak zorunda kalmamak için dizüstü bilgisayarını yüzüme kapattım.

"O senin evleneceğin türden bir adam değil, Tru, o yüzden bu tür şeyler için endişelenme!"

Dizüstü bilgisayarın kenarından bakıyorum ve ona dik dik bakıyorum.

Bana gülümsüyor. "Senin ateşli İrlandalı, hayatının en iyi seksini yaptıktan sonra yoluna devam eden adamdır. Onun gibi adamlar uzun süreli ilişki için yaratılmamıştır."

"Uzun mesafe için inşa edilmiş de ne demek?"

"Örnek: Noel'de onu eve getirdiğinizi hayal edebiliyor musunuz?"

Bir an için bunu düşündüm. Liam, zarif gizemli belalı, ölü Fransız romancılarının okuyucusu, çiftlikte, Armani takım elbisesi içinde.

Annem o sabah kestiği bir kazı servis ederdi. Babam, kendi vurduğu ve kulübede sakladığı kokarca ve keseli sıçanlardan oluşan tahnit koleksiyonunu gezdirmeyi önerirdi. Erkek kardeşlerim sarhoş olur ve onunla güreşmeye çalışırdı. Kız kardeşlerim flört ederdi. Boğa muhtemelen yine ağıldan kaçır ve ninem Truvy'nin Domuzunun Yıkamayı Yediği Gün'ün hikayesini anlatmaya heveslenirdi.

Dizüstü bilgisayarını göğsüme doğru kaydırdım ve yavaşça, "Bu kocaman bir hayır olurdu," dedim.

"Peki ya ev işi yapmak? Çimleri biçmek? Bez mi değiştiriyorsun?"

"Hayır, hayır ve kesinlikle hayır."

"İşte bu yüzden planı çok mükemmel!" Münazara kulübünün başkanıymış ve kazanan kupayı eve götürmüş gibi sırtıyor.

Doğrudum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve iç çektim. "Seni hipnotize etmiş olmalı. Hiç kimseden hoşlanmıyorsun."

Omuz silkiyor. "İnsanlar genel olarak berbattır. Ama o, hayatında bir kez görebileceğin, kukun düşmeye hazır olana kadar Pazar gününe kadar altı şekilde becermen gereken, son derece ateşli bir kış parçası. Sonra da eve gelip bana her şeyi anlatmalısın."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu Gerçek Ev Kadınları değil! Bu benim hayatım!"

"Hayır, bu hayatının bir ayı. Ama ilgilenmiyorsan, ona buna hazır olduğumu söyle."

"Ellie!"

Öfkeli ifadem karşısında gözlerini deviriyor. "Peki. Ben de üçlü yapmaya hazırım."

"Oh, gerçekten mi?" Sertçe söylüyorum. "Peki Ty bu plan hakkında ne düşünür?"

Homurdanıyor. "Liam'la yatakta on dakika bile geçirme şansım olsaydı, Ty benim için ölmüş olurdu, kızım."

Dönüp yatak odamın kapısına yöneliyor, kapıdan geçmeden hemen önce durup bana sert bir bakış atıyor. "Bir şeyler ye."

"Evet, anne."

Başını sallayarak oradan ayrılır.

Yatağa uzanıp uzun süre düşünüyorum, gözlerimle tavandaki çatlakları takip ediyorum ve durumu tartışıyorum.

Nihayetinde, iş hormonlara karşı mantığa geliyor.

Onu istiyorum. Bu inkar edilemez bir gerçek. Ayrıca kimyamızın patlayıcı olduğu ve onunla ilgili her şeyi merak etmekten öldüğüm de inkar edilemez. Ve sadece öpüşmemize dayanarak, seksimizin akıl almaz olacağından hiç şüphem yok.

Ama.

O tehlikeli biri. Birkaç içkiden sonra araba kullanması tehlikeli değil. Öldürücü ve onun evinde yaşarken tamamen savunmasız olurdum.

Yerini bile bilmediğim bir ev.

Ya yirmi sekiz günün sonunda gitmeme izin vermeyeceğine karar verdiyse? Köle istemediğini söyledi, ama birini köle istemediğinize ikna etmeye çalıştığınızda söyleyeceğiniz şey tam olarak bu değil mi, ama gerçekten istiyorsunuz?

Ya bodrumunda bir kafesin içinde yere zincirlenmiş olarak bulursam kendimi?

"Güvenlik önlemleri," diyorum kendi kendime. "Birileri nerede olduğumu ve ne zaman geri döneceğimi bilmeli."

Tamam. Bu yapılabilir. Bunu anlaştımamın bir şartı yapabilirim.

Artı, günlük bir kontrol araması yapabilirim. Örneğin... Ellie sabah 10'a kadar benden haber alamazsa polisi arar ve Liam'ın adresini verirdi.

İki saniyeliğine bunun harika bir fikir olduğunu düşündüm, ta ki polislerin onun maaş bordrosunda olduğunu hatırlayana kadar. Ve adresini bilmiyorum.

Yani haberleri arayabilir. Ya da kuzenim Bubba Joe'yu.

Ya da her kim olursa olsun, önemli olan Ellie'nin işlerin ters gitmesi durumunda benim güvenlik bağlantım olabileceği.

Hayır, bu yanlış.

Benim için herhangi bir şekilde tehlikeli olduğuna inanıyorsam, bunu yapmamalıyım. Hemen şimdi hayır demeliyim ve bu gizemli Bay Black'in sonu olsun.

Mesele şu ki, onun benim için tehlikeli olmadığını biliyorum.

Nasıl olduğunu bilmesem de Liam'ın beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Onun yanında kendimi hep güvende hissettim. Aslında, bana zarar gelmemesi için kendi hayatını tehlikeye atacağına inanıyorum.

Ne de olsa, bunu yapabileceğini çoktan kanıtladı.

Ama yine de. Bu normal değil. Onun bu isteği gerçek hayat değil. Ve tam tersi senaryoyu da düşünmeyi unutmayalım.

Beni bir kafeste tutmasından korkuyordum: Ya hiç telaşlanmadan gitmeme izin verirse?

Yirmi sekiz günün sonunda beni bir daha görmemek üzere mutlu bir şekilde gönderdiğinde ne hissederdim?

Büyük ihtimalle... tek kullanımlık. Unutulabilir. Kullanılmış.

Sinirli bir homurdanmayla ellerimi yüzümde gezdiriyorum, sonra da bir süre daha sorunu düşünüyorum.

Sonunda, bazı sorularımı yanıtlamanın tek yolunun doğrudan kaynağa gitmek olduğuna karar verdim. Liam'a bir mesaj göndererek fırsat bulduğunda beni aramasını istedim.

Altmış saniye geçmeden telefonum çaldı.

Daha merhaba bile diyemeden, "Bana evet olduğunu söyle." dedi.

Telefon kulağımdayken yatakta yanıma kıvrılıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum.

"Bu bir evet gibi gelmiyor."

"Bunun benim için ne kadar tuhaf olduğunu anlayabiliyor musun?" Bir süre sonra, sesi bir oktav alçalarak cevap veriyor. "Evet, lass. Yapabilirim. Bu benim için de garip."

"Senin için ne kadar garip? Bu senin rodeon."

"Çünkü hiçbir kadına sana olduğum kadar saplantılı olmamıştım." diye homurdanıyor.

Sesindeki çiğ dürüstlük beni kısa kesiyor. Fısıldadım, "Gerçekten mi?"

"Evet. Kendimi pis bir bağımlı gibi hissediyorum." Bir süre bununla oturdum, tadını çıkardım.

Diyor ki, "Endişeleniyorsun. Endişelenmene gerek yok. Sana söz veriyorum, seninle ilgileneceğim."

Arka planda sesler duyuyorum. Erkek sesleri, birkaç tane, hepsi de kızgın. Bir tartışmaya benziyor... ve Gal dilinde.

"Gitmem gerekiyor. Bir süre daha telefona cevap veremeyeceğim." Sesi sertleşiyor. "Evet de, Tru. Ve söyle

Şimdi."

Ona itaat etmek için ağzımı açıyorum ama bir şey beni durduruyor.

Arka plandaki seslerin tonundan ya da ondan çok fazla talep duyduğumdan ya da zihnimin Buddy'nin gözlerimi ve beynimi kullanmam konusundaki karanlık uyarısını hatırlamamı sağlamak için tam da bu anı seçmiş olmasından kaynaklanıyor olabilir.

Ancak bir kalp atışından diğerine kadar, bu tuhaf teklifi kabul etmenin bir hata olacağından eminim.

Asla atlatamayacağım bir şey.

"Üzgünüm Liam," diyorum sessizce. "Ama tavsiyeni dinleyeceğim ve hayır diyeceğim."

Bunu bir anlık keskin bir sessizlik izler. "Anlıyorum."

Nedenini bilmesem de kalbim çarparak bastırılmış bir nefes veriyorum.

Sonra da karanlık bir sesle ekliyor: "Umalım da bu kararı onurlandırabileyim."

Hat elimde öldü.

TRU

O Bir hafta sonra morluklarım geçti, işime geri döndüm ve hayatım normale döndü.

Liam'dan haber alamadım. Hiç haber aldım mı bilmiyorum. tekrar olacak ya da olmayacak, ama yatak odamda paylaştığımız o öpücüğün anısı zihnime kazındı.

Benimle konuştuğu son sözler bunlardı.

Kafamda binlerce kez gözden geçirdim: kabarcıklı duraklaması, karanlık tonu, kelimelerin kendileri. Tüm bunlardan ne çıkaracağımı tam olarak bilmiyorum, sadece bunu beklemiyordu... ve bunu kabul ettiğinden emin değildi.

Bunun ötesinde, düşüncelerimin dağılmasına izin vermedim. Dışarıdaki arazi çok tehlikeli.

"Mezuniyet için ne yapacaksın? Ailen geliyor mu?"

Carla'nın sorusuna güldüm. Bugün Pazar gecesi ve Buddy's'deki vardiyam bitti. Ancak eve gitmek için acelem yok, çünkü Ty ve Ellie geçen hafta o kadar çok gürültülü seks yaptılar ki kulaklarım kanıyor.

Bunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum ama tekrar ayrıldıklarında mutlu olacağım.

Bu arada, biraz uyuyabilmek için kendime kulak tıkacı almam gerekiyor.

"Tanrım hayır. Teksas'ı asla terk etmezler."

"Gerçekten mi? Neden olmasın?"

"Babamın klostrofobisi var. Uçağa binemez yoksa fil gibi böğürmeye başlar. Annem de onu evde yalnız bırakıp hiçbir yere gidemez çünkü ya kendine yemek yapmaya çalışırken evi yakar ya da Daisy'nin onunla yatakta uyumasına izin verir."

Carla bir süre bana baktı. "Lütfen bana Daisy'nin bir köpek olduğunu söyle."

"O bir eşek."

"Nereden bilebilirdim ki?" diye mırıldandı ve uzaklaştı. Arkasından sesleniyorum, "Sen sordun!"

Gülümseyerek arka tarafa geçiyorum. Diego mutfaktaki ızgaranın başında. Ben geçerken çenesini kaldırıp bana bakıyor ama bir şey söylemiyor.

İşe döndüğümünden beri pek konuşmadık. Mesafesini korudu ki bunun için minnettarım. Bana sarılmasından ve Liam'ı tehdit etmesinden sonra onun yanında hâlâ rahatsızım. Sanırım o da bunu hissediyor olmalı, çünkü her zamanki neşesi yok oldu.

Mola odasında önlüğümü dolabıma asıyorum ve ayakkabılarımı değiştiriyorum. Sonra montumu giyiyorum - saldırıya uğradığım gece giydiğim monta ne olduğunu hâlâ bilmiyorum - ve çantamı alıyorum.

Arkamı döndüğümde Diego kapı çerçevesine yaslanmış, yere bakıyordu.

Sesi kısık, "Sana bir özür borçluyum." diyor. O kadar şaşırdım ki, bir an için ona bakakaldım.

Yukarı bakıyor ve bana küçük bir gülümseme gönderiyor. "Haddimi aştım. Siyahlı vato hakkında o şeyi söyledim. Bilirsin işte."

Onu nasıl öldüreceğin hakkında mı? Evet, biliyorum. "Bu biraz beklenmedik bir şeydi."

Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Seni korkuttu."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, genel olarak korkmuştum."

İç çeker ve kapı çerçevesini iter. "Evet. Kötü bir zamanlamaydı. Ve kötü davranışlar da. Maço bir pislik olmam

uğraşman gereken son şeydi. Gerçekten çok üzgünüm."

Çok duygulandım. Çok tatlı davranıyor ve samimi olduğunu söyleyebilirim. Kurabiye çaldığı için azarlanmış küçük bir çocuğa benziyor.

"Özrün kabul edildi," diyorum içtenlikle. "Ve şimdi bu konu hakkında bir daha asla konuşmayalım."

Bir an yüzümü inceliyor, sonra içten bir gülümseme yayılıyor. "Anlaştık."

"Eve mi gidiyorsun?" diye sormadan önce bir an garip bir sessizlik oldu.

Başımı salladım. "Evet, ama ne yazık ki yatağa değil. Yarına yetiştirmem gereken bir ödevim var ve tamamen aksattım."

Alnını kırıştırıyor. "Zaten finallerin yok muydu?"

Kıkırdamam kurudu. "Evet, ama öğrencileri mutsuz olmadıkça işini yapmadığını düşünen bir profesör var. Cuma günü dersin son gününün son dakikasına kadar köpekler gibi çalışacağız."

"Bu berbat. Mezuniyet törenin ne zaman?" "Bir hafta sonra. Ama ben gitmeyeceğim."

Diego şaşırması görünüyor. "Neden olmasın? Çok çalıştın."

"Bir kere büyük kalabalıklardan nefret ederim. Bana kurdeşen döktürüyorlar. Ben de üniversite mezuniyetimi kaçırdım. Tüm o telaş ve ilgi..." Ürperiyorum. "Ve ailem de dışarı çıkmıyor, yani gerçekten bir anlamı yok."

Kaşlarını çattı. "Bu doğru değil. Başarını kutlamalıyız. Neden akşam yemeğine çıkmıyoruz? Özel bir gece olsun."

Donup kaldım. Sonra paniklemeye başlıyorum, midem bulanıyor ve ağzım kuruyor. "Diego, umarım bu seni gücendirmez ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sen ve ben-"

Yumuşak bir şekilde, "Carla ve Buddy'yi kastetmiştim. İstersen oda arkadaşınla da. Ne kadar çok o kadar iyi, değil mi?"

Tereddütle, "Kulağa hoş geliyor." diyorum.

Mükemmel beyaz dişlerini göstererek sırtıyor. "Güzel. Bana nerede ve kaç kişi olduğunu söyle, ben de rezervasyonu yapayım."

"Teşekkürler, Diego."

"Senin için her şeyi yaparım, güzelim."

Arkasını dönüp giderken, göğsümde garip bir sıkışma ve aklındaki şeyin bir grup randevusu olmadığı hissiyle arkasından bakakalıyorum.

Haklıydım: Okulun son haftası yorucu geçiyor.

Ders çalışmak, çalışmak, derslere gitmek ve biraz daha çalışmaktan başka bir şey yapacak vaktim yok. Yerel hukuk firmalarında birkaç farklı staj için başvuruyorum çünkü baroyu ilk seferde geçeceğimden% 100 emin değilim ve deneyim özgeçmişim için iyi olurdu.

Liam'la ilgili düşünceler aklımın bir köşesinde dolaşıyor ama onları çoğunlukla görmezden gelebilecek kadar meşgulüm.

Geceleri hariç.

Yatakta uzanırken tavana bakıyorum ve Ellie ile Tyler'ın çılgınca sevişmelerini dinliyorum, bir yandan da Liam ile benim seviştiğimizi hayal ediyorum.

Bu bir işkence. Acaba önceki hayatımda yaptığım korkunç bir şey için mi cezalandırılıyorum?

Ama o mutluluktan parlıyor, bu yüzden iyi bir arkadaş gibi davranıyorum ve onun muhteşem seks hayatının beni nasıl öldürdüğü konusunda çenemi kapalı tutuyorum. Nasıl olsa bana kıskanç olduğumu söyleyecekti.

Haklı olabilir.

Okulun bittiği Cumartesi günü Diego'dan daha önce hiç gitmediğim yerel bir mekanda akşam yemeği için rezervasyon yaptırmasını istedim. Mekânı Ellie önerdi. Carla ve kocası da geliyor, Ellie ve Ty da. Buddy reddetti, böylece altı kişi kaldık.

Ellie ve Ty ile restorana gidiyoruz. Oraya vardığımızda Diego, Carla ve kocası Dave'i barda bizi beklerken buluyoruz. Diego'ya bir bakıyorum ve kalbim sıkışıyor.

Takım elbise giyiyor. Beyaz bir gömlek, gri bir kravat ve beni kör edebilecek kadar parlatılmış siyah mokasen ayakkabılarla güzel bir lacivert takım elbise.

Bu "biz sadece arkadaşız" davası değil.

Beni görür görmez sandalyesinden sıçırıyor, bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve ıslık çalıyor. "Çok güzel görünüyorsun, chica. Ne elbise ama."

Söz konusu elbise kolsuz, V yakalı, önden aşağıya doğru küçük kristal düğmeleri olan, vücuda oturan kırmızı bir elbise. İstediğimden daha fazla tenimi ortaya çıkarıyor ama baskı altında giyiyorum.

"Teşekkür ederim. Ellie'den ödünç aldım. Her zamanki kıyafetimle burada benimle görülmek istemediğini söyledi..." Kaşlarımı çatarak ona dönüyorum. "Adını ne koymuştun?"

Ty'ın koluna asılan Ellie gülüyor. "Walmart şıklığı." "Bu bir oksimoron," diyor Ty, Ellie'ye sırtarak. Kelimenin anlamını bilmesine şaşırdım.

Ty sarışın, permalı ve bir odanın öbür ucundan bile fark edebileceğiniz türden bir yüzeyseldir. Tam olarak olduğu gibi görünüyor: Lisedeki zengin, popüler sporcu, beyninden çok penisi ve dürüstlük ya da empati gibi sinir bozucu karakter özelliklerini geliştirmekle asla uğraşmayacağını garanti eden büyüklükte bir güven fonu var.

Hayatın en büyük gizemlerinden biri Ellie gibi bir kadının -Zeki, çekici, kendine güvenen biri onunla her şeyi yapardı.

Çıgıllıklarının şiddetine bakılırsa, seks efsanevi.

"Hey, Tru!" Sırıtan bir Carla bana sarılıyor. Üzerine boyanmış gibi görünen leopar desenli bir mini elbise giyiyor. Göğüs dekoltesi göz kamaştırıcı. "Dave'i hatırlıyor musun?"

Yanında duran et yığını kocasına eliyle işaret ediyor.

En iyi zamanlarını birkaç yıl geride bırakmış ama sağlam, açık hava tarzında yakışıklı. Uçağınız ıssız bir adaya düşse yanınızda olmasını isteyeceğiniz birine benziyor. Barınak için kulübe yapmak üzere palmiye ağaçlarını kesen ve çıplak elleriyle balık yakalayan adam olurdu.

"Tru," diyor gürleyen bir baritonla. "Mezuniyetin için tebrikler."

"Teşekkürler Dave. Başaracağımı hiç düşünmemiştim!"

Düzgün bir bakışla bana bakıyor. "Carla senin kamu avukatı olacağını söyledi?"

"Planımız bu."

"Aferin sana. Bu kasabanın daha fazla parlak ve sivil düşünen genç insana ihtiyacı var. Görünüşe göre bugünlerde tüm gençler sadece selfie çekmeyi ve Instagram modeli olmayı önemsiyor."

Saçını savuran Ty gülüyor. "Evet, çünkü Instagram fenomenleri para kazanıyor. Tru kirasını ödeyebilmek istiyorsa kendine zengin bir koca bulmak zorunda."

Bana göz kırpmıyor. "Sivil düşünceli olmak faturaları ödemiyor, bebeğim."

Göz kırpmalar, küçümsemeler ve özellikle de "bebeğim" denmesi beni rahatsız etti. Soğukkanlılıkla, "Zengin bir kocayla ilgilenmiyorum, ama iyi bir yasal temsili karşılayamayan insanlara yardım etmekle ilgileniyorum" diyorum.

Alay ediyor. "Yani temelde zavallı suçlular mı?"

Burun deliklerim alevlendi. Isı boynuma tırmanıyor. "O 'zavallı suçluların' çoğu haksız yere suçlanıyor-"

Ty homurdanıyor. "Doğru."

"-toplumun sınırlarında yaşamak ve yoksulluk ya da bağımlılıktan muzdarip olmak-"

Gözlerini deviriyor. "Tamamen kendi kendini yaraladı."

"-Onları savunacak birine ihtiyaç duyanlar," diye yüksek sesle bitiriyorum. "Ben o kişi olmak istiyorum."

Konudan sıkılan Ty, kalabalığı taramak için başımın üzerinden bakıyor. "Al bakalım bebeğim. Sadece düzgün bir araba sahibi olmayı bekleme."

Dave Ty'a ters ters bakar, Carla elini gergin bir şekilde Dave'in kaslı koluna koyar ve Ellie konuşmanın raydan çıktığını hissederek parlak bir şekilde "Masamıza geçelim, olur mu?" der.

Ty'ı barın ön tarafındaki hostes standına doğru yönlendiriyor.

Diego onların gidişini izlerken nefesinin altından "Ne pislik herif" diye mırıldanır.

Dave homurdanıyor. "Orada seninleyim kardeşim."

İçimi çektiğimde Carla bana sempatiyle bakıyor. "Sana bir içki alalım, tatlım."

Ona gülümsüyorum. "İşte seni bu yüzden seviyorum."

Bu uğursuz başlangıçtan sonra işler yokuş aşağı gider.

Ty yüksek fiyatlı ünlü tekilasıyla sarhoş olur ve uyuşuk genç garsonla çirkin bir şekilde flört eder. Ellie'nin ağzı giderek daha fazla büzüşür, ta ki erik gibi olana kadar. Dave neredeyse hiç konuşmaz, bunun yerine Ty'a hançer gibi bakarken bira üstüne bira içmeyi tercih eder, Carla ise garip sessizliği doldurmak için gevezelik eder.

En kötüsü, Diego bana bakarak çok fazla zaman geçiriyor.

Düpedüz bakıyor, gizleme zahmetine bile girmiyor.

Dans pistinden uzakta, odanın bir köşesindeki bir masaya oturduk - mekanın dans pisti olduğunu bilseydim asla gelmezdim - bu yüzden müzik yüksek olsa da dayanılmaz değil. Ancak, gösterişli yemeklerden dans pistine kadar hemen hemen her şey dayanılmaz.

Gösterişçi kalabalıktan, şarkılar arasında "Naber, parti insanları?" diye bağırarak gösterişçi DJ'e kadar.

Yemek tabakları temizlendikten sonra Ty yüksek sesle geçiriyor ve geri çekilen garsonun kışına özlemle bakıyor. "Dans etmek isteyen var mı?"

"Sanırım gitme vaktimiz geldi." Dave, rahatsız bir şekilde gülümseyen Carla'ya bakar.

"Hayır, gitme!" Tyler Dave'in omzuna vuruyor. "Parti daha yeni başlıyor, kardeşim!"

Dave sıkılmış bir çeneyle, "Carla" der.

"Evet, gitme vakti!" diyor endişeyle ve bana özür dileyen bir bakış gönderiyor. "Gerçekten eğlenceli bir akşam yemeği için teşekkürler, Tru. Bu harika bir fikirdi. Yarın işte görüşürüz!"

O ve Dave, garson kız tatlı menüleriyle döndüğünde sandalyelerinden kalkarlar.

"Yemekten sonra bir şeyler içmek isteyen var mı..." Ty'a gülümsüyor. "Ya da tatlı bir şey?"

Ty aptal gibi sırtıırken, belli ki tiksinişmiş olan Dave cüzdanını çıkarır. "Bizim için değil, teşekkürler. Hesabı ben hallederim."

Bunun gerekli olmadığını söylemek üzereydim ki garson kız, "Zaten ödendi efendim," dedi.

Herkes birbirine bakar. Kimsenin bundan kendine pay çıkarmayacağı belli olunca Ellie mutlulukla Ty'a bağırıyor: "Tatlım! Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır."

"Ah." Çökmüş bir halde Diego'ya bakar. "Sen mi?" "Hayır."

Garson kız, "Sahibi halletti." diyor. Diego şaşkın görünüyor.

Ty, "Bedava olduğunu bilseydim buraya daha erken gelirdim" diye mırıldanıyor.

Carla tereddütle, "Ne kadar güzel" der, sanki güzel olup olmadığından emin değilmiş gibi.

Çünkü Dave bu gelişmeden hiç mutlu görünmüyor. Ve sadece mutsuz-öfkeli değil.

Bana sert bir bakış gönderdi. "Sahibi arkadaşın mı?"

Kendimi savunmaya geçmiş hissederek ellerimi havaya kaldırdım. "Buranın sahibinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Buraya ilk kez geliyorum."

Dave ve garson kız bakışırılar. Garson kız sertçe gülümseyerek tatlı menülerini masanın kenarına koyar ve "Bunları buraya bırakıyorum o zaman," der. Aceleyle gider.

Carla'nın kafası karışmış görünüyor. "Bu çok garip. Neden işletme sahibi yemeğimizi ödesin ki? Bir yarışma mı düzenliyorlar?"

Dave onun üst kolunu tutar ve kendine doğru çeker. Sanki yakındaki masaların altından silahlı adamların fırlamasını bekliyormuş gibi etrafına şüpheyile bakıyor. "Biz gidiyoruz. Şimdi."

"Tamam, tatlım, sakın ol! Neyin var senin?"

"Liam Black az önce bize yemek ısmarladı, bu da beni rahatsız ediyor," diye tersliyor.

Kalbim göğsümün içinde taş kesiliyor.

"Kim?"

Carla Dave'in kimden bahsettiğini bilmiyor ama anlaşılan Diego biliyor çünkü yüzündeki tüm kan çekiliyor. Dehşet içinde bana bakıyor.

Ty yüksek sesle "Liam Black de kim?" dediğinde Dave tek kelime etmeden Carla'yı sürükleyerek götürür. O kadar aceleleri var ki, veda bile etmiyorlar.

Diego hâlâ bana bakarken Ty'a "Buralardan değilsin, değil mi?" diye sordu.

"Ben Los Angeles'lıyım," diyor Ty gururla.

Diego ayağa kalkar ve hızla restoranı ve dans pistini tarar. "Bu çok şeyi açıklıyor." Bileğimden tutup beni ayağa kaldırıyor. "Çantanı al. Buradan gidiyoruz."

Diego Liam'ın kim olduğunu biliyor. Tüylerim diken diken oldu.

Çantamı alıyorum, Ellie'ye el sallıyorum ve Diego'nun beni yemek masalarının yanından ve kalabalık dans pistinden geçirerek restoranın diğer tarafındaki bir çift kapıya götürmesine izin veriyorum. Sallanan kapılar, göz hizasında yuvarlak pencereleri olan türden.

Neden bilmiyorum ama ön taraftan çıkmıyoruz... Mutfağa gidiyoruz.

Kapılardan birini iterek açtı ve beni içeri çekti.

Mutfak Buddy's'den çok daha büyük, yaklaşık yarım düzine şef cızırdayan tavaların üzerinde ter döküyor ve aşçılara ve koşuculara bağırarak talimatlar veriyor. Garsonlar tabakları havada tutan fareler gibi koşturuyor. Otobüs çocukları kucak dolusu kirli tabakları taşıyarak içeri girip çıkıyor.

Zar zor kontrol edilen bir kaos. Kimse bize bir bakış bile atmıyor. "Diego, yavaşla! Neden buradan gidiyoruz?"

"Ön kapıdaki fedailer bizi yolda durdurmasın diye çıkış yolu."

"Bizi neden durdursunlar ki?"

Beni görmezden gelerek elimi daha sıkı tutuyor ve çenesini sallayarak dumanı tüten altı gözlü ocağın arkasında duran genç Latin aşçıyı selamlıyor. Diego ona acele İspanyolca bir şeyler söylüyor. Şef başını sallıyor ve başını sağa doğru eğiyor.

O yöne dönüyoruz. Bir çıkış olduğunu varsayıyorum ama on adım daha atamadan kayarak duruyoruz.

Çünkü siyah takım elbiseli altı dev adam gittiğimiz kapıdan içeri giriyordu.

Kapının her iki yanında üçer kişi olmak üzere, elleri bellerinde kenetlenmiş ve bacaklarını açmış bir şekilde duruyorlar. Takım elbiselerinin altındaki çeşitli yerlerdeki çıkıntılar gizli silah cephaneliğine işaret ediyor.

Gülümsemeden bize bakıyorlar.

Mutfağın gürültüsü ve çılgınca faaliyeti anında soluksuz bir durgunluğa ve sessizliğe dönüşür.

Ta ki Liam kapıdan girene kadar.

Durur ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturur. Diego'ya baktı. O da bana baktı.

Gözleri yanıyor, usulca "İyi akşamlar" diyor.

Sonra mutfaktaki tüm aşçılar, servis elemanları ve garsonlar arkalarını dönüp kaçarlar.

TRU

M Kalbim göğüs kemiğime çarpıyor. Adrenalin kanımı ateşe çeviriyor. Sallanan kapıların ardında müzik gümbürdüyor, ama içeride

Mutfak, bir mezar kadar sessiz.

Ta ki Diego hiddetle "Sen" diye tıslayana kadar.

Diego'nun ses tonundaki saygısızlık karşısında sinirlenen Liam'ın arkasındaki silahlı adamlardan biri öne çıkar. Liam elini kaldırdığında, isteksizce yerine geri çekilir.

Liam, "Henüz tanıştırlmadık." diyor.

Sesi sakın ve duruşu rahat, ama o gözler. Aman Tanrım. Diego'nun yerinde olsaydım, korkudan çoktan bayılmıştım.

Sesi titreyen Diego, "Kim olduğunu biliyorum" der.

"Ve senin kim olduğunu biliyorum. Ama hala tanıştırlmadık."

Diego'nun omzunun arkasından, "Bu benim arkadaşım. Onun adı Diego. Ona zarar vermeyin."

Liam'ın gözleri bana kaydı. Küçük bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırıyor.

Diego, "Ondan koruma istemene gerek yok, Tru." diye tersler.

Liam tekrar Diego'ya bakar. Gülümsemesi kaybolur. "Öyle değil mi?" der.

Diego elimi bırakıp öne doğru adım attığında, Liam'ın arkasındaki her adam da öne doğru adım atıyor. Onun arkasında müthiş bir hat oluşturuyorlar, düz, duygusuz gözlerle bize bakıyorlar.

Kahretsin.

Diego'nun etrafından dolanıyorum, önünde duruyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturarak duruşumu Liam'inkine benzetiyorum. Çenemi kaldırarak gözlerinin içine bakıyorum ve sözlerimi dikkatle telaffuz ediyorum. "Dedim ki, bu benim arkadaşım."

Bir süre Liam ve ben sadece birbirimize baktık. Sessizlik gerginlikle çatırdıyor. Korumalardan birkaçı ya da kiralık katiller ya da her ne iseler, kaşlarını kaldırarak birbirlerine bakıyorlar.

Sonra Liam nazikçe, "Biliyorum. Ona zarar vermeyeceğim." "Fedailerini de. Bana söz ver."

Şimdi korumaları düpedüz şaşırmış durumda. İçlerinden biri nefesini tutuyor. Bir diğzerinin çenesi düşüyor. Geri kalanlar şaşkınlıktan inançsızlığa kadar değişen ifadeler takınıyor.

Ama Liam sadece gülümsüyor ve tekrar konuşurken aynı şefkatli, hoşgörölü tonunu koruyor.

"Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Yakıcı bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Yemek hoşuna gitti mi?"

"Gerçekten mi? Korkunçtu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Baş aşçıyla konuşmam gerekecek."

"Yangın için 'konuş' kodu mu?"

"Hayır."

"Dayak mı?"

"Hayır."

"Parçalamakla tehdit etmek mi?"

Liam'ın dudakları seğiriyor. "Hayır, genç kız."

"Güzel. Personelinize yönelik herhangi bir kargaşanın

sorumlusu olmak istemem. Yemekler iyi değildi.

ama bu onların hatası değil. Sanırım bu konuda yönetimle konuşmanız gerekecek."

Liam'ın sağındaki serseri göz kırpmıyor. Bir kere. Yavaşça. Başka bir durumda olsa komik olurdu.

Görünüşe göre, patronuna karşı küstahlığım eşi benzeri görülmemiş bir şey.

Arkamda Diego tedirgin, ağırlığını bir ayağından diğerine atıyor. Mırıldanıyor, "Sana onun kötü haber olduğunu söylemiştim, chica. Adını öğrenmeden önce bile bu vato'nun..."

İspanyolca sert bir şeyler söylüyor. Küfür gibi geliyor.

Liam sakın bir şekilde cevap veriyor. İspanyolca.

Diego tekrar İngilizceye dönene kadar kısa ve yoğun bir süre boyunca ileri geri giderler.

"Onu hak etmiyorsun!"

Bunu yüksek sesle, güç ve duyguyla söylüyor. Liam'ın arkasındaki herkes sertleşir. Ama Liam cevap verirken sakın tavrını korur.

"Dikkatli ol."

"Senden korkmuyorum."

"O zaman alışılmadık derecede aptalsın." Omzunun üzerinden, "Kieran, onu gözümün önünden çek." dedi.

En iri yarı olan öne çıktı. Diego'yu arkamdan yakaladı ve kapıya doğru sürükledi.

Liam yüz ifademi görünce ekledi: "Ve eğer çocukta en ufak bir çürük olursa, bundan seni sorumlu tutarım."

"Emredersin patron," diye homurdanıyor Kieran. Diego'yu istemeyerek de olsa serbest bırakıyor ama tedbir olsun diye kapıya doğru küçük bir itme hareketi yapıyor.

"Tru!" diye bağırır Diego. "Beni dinle! Uzak dur ondan! O tehlikeli biri! Çetenin içinde!"

Kieran, Diego'yu Liam'ın girdiği kapıdan dışarı itiyor. Kapı, ürkütücü bir şekilde bir tabutun kapağının kapanmasına benzeyen sert ve ürpertici bir gümbürtüyle arkalarından kapanır.

"O mafyanın içinde." İşte bu kadar.

Kalbim öyle bir çarpıyor ki acıyor.

Liam bana o sarsılmaz sakın duruşuyla bakıyor. Diego'nun suçlamasından hiç rahatsız olmamış ya da şaşırmamış görünüyor. Her zamanki gibi soğukkanlı ve kontrollü görünüyor.

O yakıcı gözler hariç. Tanrım, nasıl da yanıyorlar.

Bir süre sonra, "Sadece açıklık getirmek için söylüyorum, ben mafyadan değilim." diyor. Sesi bir oktav düşüyor. "Ben mafyayım."

Bana bakıyor. Adamları bana bakıyor. Dudaklarımdan küçük, yarı histerik bir kahkaha kaçıyor.

Kendimi dengesiz hissediyorum, sanki ayaklarımın altındaki zemin kayıyor ve batmaya başlıyorum. Onun tehlikeli olduğunu biliyordum elbette. Karanlık sırları olduğunu ve sıra dışı bir yaşam sürdürdüğünü biliyordum ama hiçbir şey beni bu anın gerçekliğine hazırlayamazdı.

Her şey parmakların birbirine geçmesi gibi bir araya geliyor. Kilidin içine kayan bir anahtar gibi.

Buddy's'de benim bölümümde oturduğu, vahşi bir sessizlikle bana baktığı, bir hayvanın, bir yırtıcının durgunluğu ve odaklanmasıyla geçirdiği onca ayı düşünüyorum.

Ona kurt, benim kurdum dediğim onca zamanı ve benim için üç adamı ne kadar etkili bir şekilde öldürdüğünü, onunla nasıl flört ettiğimi, ona nasıl gülümsediğimi ve ben uyurken kalması için ona nasıl yalvardığımı düşünüyorum.

Onun ne ve kim olduğunu tahmin etmeye çalışırken yaptığım tüm zihin jimnastiğini düşünüyorum ve uzak bir dehşet duygusuyla doğamın karanlık tarafının, rasyonel düşüncenin derinliklerine gömülü sezgisel kısmının, kan, kemik ve içgüdü'nün hayvani kısmının... o parçamın onu hemen tanıdığını fark ediyorum.

Onu tanıdı ve hiç tereddüt etmeden istedi.

Liam keskin bir sessizlik içinde beni izliyor. Kan yanaklarımda zonkluyor. Nefes nefese kalıp ellerimle yüzümü kapattığımda, adamlarına Galce bir emir vererek dönüp gitmelerini sağlıyor.

Onlar gittikten sonra hüzünlü bir şekilde şöyle der: "Sana normal bir hayatım olmadığını söylemiştim. Senin

için iyi olmayacağını söylemişim. I

seni korumaya çalıştım, Tru."

Başımı kaldırıyorum ve ona acıyla bakıyorum. "Eğer beni gerçekten korumak isteseydin, uzak dururdun."

Gözlerinde bir şey beliriyor. Tanımlayamadığım, hızla kabaran ama aynı hızla bastırılan bir duygu. Daha iyi bilmesem, acı olduğunu düşünürdüm.

"Yapmalıydım. Ama sen biliyordun."

Otomatik bir inkârla ağzımı açıyorum ama yavaşça tekrar kapatıyorum.

Haklı olduğunu bildiğim halde nasıl inkar edebilirim?

Yüz ifademi görünce dudaklarını yalayarak başını sallıyor. "Biliyordun, genç kız. Sana elle çizilmiş bir harita vermemiş olsam bile, beni ilk gördüğün andan itibaren ne olduğumu biliyordun. Biliyordun ve yine de bana güvendiğini söyledin."

Sesi boğuklaşıyor. "Biliyordun ve yine de beni istedin."

Titreyerek gözlerimi kapadım. Fısıldıyorum, "Bu delilik."

Sonra üzerime geliyor, ben daha gözlerimi açmadan aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Beni vücuduna doğru çekiyor ve güçlü kollarını göğsüme dolayarak beni sıkıca sarıyor.

"Evet, bu delilik," diyor ateşli bir şekilde kulağıma, beni kendisine doğru bastırarak. "Ve bu tam da ikimizin de ihtiyacı olan şey."

Elini saçlarımda dolaştırarak başımı geriye çekiyor ve beni öpüyor. Derin, sıcak ve çaresiz bir öpücük ve ben nefes nefese başımı çevirene kadar devam ediyor.

Göğsünü itiyorum ama işe yaramıyor. O çok güçlü. Gitmeme izin vermiyor.

Onun yerine beni kucağına aldı ve arka kapıya yöneldi.

"Liam, indir beni!"

"Benimle kavga etmeye zahmet etme. Bunun için artık çok geç."

Zihnim bir panik zili çalıyor. Nabzım iki katına çıkıyor.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye bağıriyorum.

Homurdanıyor, "Eve, yatağa."

Restoranın arkasındaki karanlık sokakta siyah ciplerden oluşan bir filo bekliyor, egzozlarından buhar çıkıyor. Liam onlardan birinin arka kapısını açıyor, beni içeri sokuyor ve kemerimi bağlıyor.

"Kal," diye emretti. Sonra yanıma tırmanıyor ve uzaklaşıyoruz.

Hastaneden çıktığım gece bana dikkatli olmamı söyleyen buz mavisi gözlü koruma direksiyonda. Dikiz aynasından bana bakıyor. Yüz ifadesi geçen seferkinden daha az düşmanca. Aslında, neredeyse benim için endişelenmiş görünüyor.

Bu küçük bir rahatlık.

Geceye doğru hızla ilerliyoruz. Nefesimi tutamıyorum. Her yerim titriyor. Yoldaki bir tümsekten geçtiğimizde nefesim kesiliyor, Liam uzanıp bileğimi kavırıyor. Sanki kırmızı ışıktaki durduğumuz anda arabadan atlamamı bekliyormuş gibi sıkıca tutuyor.

Söyleyecek bir şey bulmak için binlerce kaotik düşünce arasından seçim yapmaya çalışıyorum ama bu rüzgârı yakalamaya çalışmak gibi bir şey.

Pencereden dışarı bakıp, "Bir hafta erken döndün." diye fısıldadım.

Sesi alçak ve sert. "Daha fazla uzak kalamadım."

Aman Tanrım. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" "Bu kasaba benim."

Bu kadarla bırakıyor ama bu basit ifadeden anlıyorum ki istediği zaman istediği kişiyi bulabilir ve biz ölümlülerin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

Panikleyerek nefesimi tutmaya çalışıyorum. Derin nefesler almak işe yaramıyor. Liam'ın bileğimi tutuşu da işe yaramıyor ve bu tutuş yolculuk boyunca sabit kalıyor. Dümdüz önüme bakıyorum, nabzım hızla atıyor, yüzümde onun yakıcı bakışlarını hissediyorum.

Şehrin kalbine vardığımızda, şoför modern, siyah camdan bir gökdelenin yeraltı otoparkına giriyor. Gökyüzüne doğru o kadar uzanıyor ki tepesini göremiyorum. Siyah takım elbiseli iki adamın çevrelediği özel asansörlerin önüne park ediyoruz ve Liam arabadan iniyor.

O yanıma gelip kapıyı açana ve emniyet kemerini çözene kadar kıpırdamadan oturuyor, hırıltılı bir şekilde nefes alıyorum.

Üst kolumu kavırıyor, çıkmama yardım ediyor ve parmakları etimde sahiplenici bir şekilde kıvrılmış halde asansörlere doğru ilerliyor. Biz içeri girdiğimizde takım elbiselilerden biri çağrı düğmesine bastı, bu yüzden asansör kapıları biz yukarı çıkarken açılıyor.

Asansörün içinde yalnız kaldığımızda ve kapılar arkamızdan kapandığında, Liam bana dönüyor ve beni sert bir şekilde kucaklıyor. Sonra ağzını benimkine yapıştırdı.

Hayatı buna bağlıymış gibi beni öpüyor. Diego'nun bana baktığını söylediği şekilde: öpmezse ölecekmiş gibi. Ağzı sıcak ve talepkâr, karşı koymak için çaresizim.

Hayır, çaresiz değilim.

Gerçeği söylemek gerekirse, şimdi şokun etkisi geçtiğine göre, çıldırmak üzereyim.

Ben solan bir çiçek, zayıf ya da zor durumdaki bir genç kız değilim. Ben, kızdığında yetişkin erkekleri korkmuş çocuklara çeviren demir iradeli Güneyli bir kadının kızıyım. Damarlarımda onun ateşi, gururu ve özsaygısı var ve öpüşme şeklini ne kadar seversem seveyim, otoriter İrlandalı bir gangster tarafından bir poşet yiyecek gibi taşınarak akılsız bir lapaya dönüştürülmeyeceğim.

Liam'ı ittim ve yüzüne bir tokat attım.

Geri çekiliyor, zor nefes alıyor ve vahşi, ısıltılı gözlerle bana bakıyor.

"Kutlama yemeğimi bastıktan, arkadaşımı tartakladıktan, bir tür mafya babası olmakla övündükten ve beni bir bagaj gibi arabana attıktan sonra gerçekten seninle yatacağımı mı sanıyorsun?" diyorum.

"Planımız bu."

"Benim planım değil."

Bana ters ters bakıyor. Asansör durdu. Kapılar kayarak açıldı. Karanlık bir şekilde, "Göreceğiz." dedi.

Sonra beni tekrar kollarına aldı ve evine götürdü.

Çatı katı, devasa, tavandan tabana pencereleri olan, aşağıda ısıltılı Boston silüetini gözler önüne seren bir daire. Liam tek kelime etmeden beni dairenin içine taşıyor. Otomatik ışıklar yanıp sönerek mekânı sessiz bir parıltıyla aydınlatıyor. Omuzlarına yapıştığımda ayak sesleri mermer zeminde yankılanıyor, nabzım hızla atıyor.

"Beni yere bırak,
Liam." "Bir dakika
içinde."

Tüm dairemden daha büyük bir yatak odasına giriyoruz. Daha fazla ışık yanıyor. Oda çok büyük, bir ucunda şömine, diğer ucunda da büyük boy bir yatak var. Pencerelerden birinin yanındaki oturma alanında bir kanepe ve sandalyeler kümelenmiş. Islak bir bar, camın arkasında çeşitli kesme kristal şişeler sergiliyor. Erkeksi ve sofistike bir havaya sahip olan bu alan tamamen gri ve siyah tonlarında dekore edilmiş.

Liam doğruca yatağa yöneliyor.

"Liam, ben-"

"Sessiz ol."

Bizi siyah ipek yorganın altına götürüyor ve kurt gibi aç bir hırıltıyla iri, ağır bedenini benimkinin üzerine yerleştiriyor. Bileklerimi başımın üzerinde tutuyor ve tek kelime etmeden ağzımı tekrar alıyor, kalçalarını benimkilere doğru esnetiyor, böylece onun uyarılmışlığının her santimini hissediyorum.

Elbisem kalçalarımın etrafında toplanıyor. Tüylerim diken diken oldu. Nabzım çok hızlı atıyor, nefes nefese kalıyorum ve aniden aklıma kaçırmış gibi hissediyorum. Sanki her an histerik çığlıklar atabilirmişim gibi... ya da kahkahalar atabilirmişim gibi.

Aynı anda hem coşkulu, hem öfkeli, hem de tahrik olmuş durumdayım. Vücudum o kadar çok duyguyla dolu ki derim sanki dikiş yerlerinden patlayacakmış gibi gergin hissediyorum.

Nefes alıyorum, kıvranıyorum. "Ben senin oyuncağın değilim, lanet olsun!" Liam benimle Galce konuşmaya başladı.

Sözleri gırtlaktan geliyor, ağzıma, boynuma, göğsüme açgözlü öpücükler konduruyor.

Ne söylediğini bilmesem de, hayatımda duyduğum en seksi şeydi.

Bir eli bileklerimi sıkarken diğer eli vücudumda aşağı yukarı dolaşıyor, belimin kıvrımlarını, göğüs kafesimin yükselişini, göğsümün kabarıklığını sıkıyor ve keşfediyor.

Sert meme ucumu çimdiklediğinde inliyorum, ona doğru eğiliyorum, şehvet ve öfkeyle aklımı kaçıyorum, ölebileceğimi düşünüyorum.

"Hayır, sen benim oyuncağım değilsin," diyor boynuma karşı, sesi boğuk. "Sen benim kraliçe arımsın. Sağlıksız saplantımsın. Lanet olası bir yıldır uyuyamamamın sebebi."

Dişleri köprücük kemiğimi sıyrıyor. Dudakları ve dili göğsümden göğüs dekolteme doğru sıcak bir yol öpüyor. Burnunu göğüslerime dayıyor, tenime karşı derin bir nefes alıyor ve meme ucumu tekrar sıkıyor, elbisemin kumaşının arasından tırtıklı tepeyi yokluyor.

İnledim. "Liam. Lütfen."

Kulağıma sertçe, "Şimdi seni becereceğim. Hızlı ve sert olacak çünkü bunun için çok uzun süre bekledim, ama hemen sonra tekrar yapacağız ve sonra yavaşlayacağım."

Bana bakıyor, gözlerimin içine bakarken zor nefes alıyor. "Hazır mısın?"

Gergin, nefessiz bir an boyunca kendimle tartışıyorum, anında güçlü bir hayır demediğim için kendimden nefret ediyorum. Ama vücudumun hissettiği hayır değil. Bu büyük, şişman, kesin bir evet.

Lanet olsun. Buna pişman olacağım.

Fısıldıyorum, "Evet. Ama sonra sana yine kızgın olacağım."

Dizlerinin üzerine çöküyor, bacakları benimkilerin üzerine biniyor ve elbisemin yakasını kavırıyor. Sert bir çekişle,

onu yırtıp açıyor.

Nefesim kesildi. Düğmeler patlıyor ve uçuşuyor, yatağın üzerine dağılıyor, yere çarpıyor.

Altında cırılçıplak ve titreyen bana çılgınca bakıyor. Sütyenim dışında belime kadar çıplaktım.

Liam tekrar çekiştiriyor ve elbise etek ucuna kadar yırtılıyor. Kumaşın yırtılma ve düğmelerin kopma sesleri ve benim nefes nefese kalmış şok çığlıklarım odayı dolduruyor.

Bir bacağını üzerime atıp külotumu yırtmadan önce kendime gelmem için bana zaman tanımıyor. Sonra kendini kalçalarımın arasına yerleştiriyor, yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor ve dilini içime sokuyor.

Parmaklarımı battaniyeye sıkıştırarak eğiliyor ve haykırıyorum. İçimde yankılanan uğultuya benzer alçak bir ses çıkarıyor.

Parmaklarını kıcıma sokarak diliyle beni beceriyor, ben inleyip kalçalarımı yüzüne doğru sallarken o da dilini sokup çıkarıyor.

Hâlâ tamamen giyinik.

Hâlâ topuklu ayakkabılarımı, sütyenimi ve Ellie'nin güzel kırmızı elbisesinin kalıntılarını giyiyorum.

Uzanıp şişmiş klitorisimi çimdikliyor, sonra okşamaya başlıyor, parmakları diliyle aynı anda hareket ediyor. Beni açlıkla yerken, verdiğim tepkiye yumuşak onay sesleri çıkarırken, zevk içimden dalgalar halinde yayılıyor. Sonra ağzını klitorisime götürüyor ve sertçe emiyor, dilinin yerini alması için kalın bir parmağını içime kaydırıyor. Diğer eliyle yukarı uzanıyor ve sütyenimin üzerinden meme uçlarımdan birini kabaca çimdikliyor.

Dişleri klitorisimi sıyrıyor.

Sakalları kalçalarımı çiziyor.

Boşaldığımda, bir hayvan gibi boğazımı tırmalayan bir çığlık atıyorum.

Kasılmalar çok şiddetli. Bir bombanın patlaması gibi içimi parçalıyorlar. Yatağa doğru kıvranıyorum.

içimden kontrol edemediğim zevk sesleri çıkıyor.

Parmaklarımı saçlarına daldırıp çekiyorum, kafa derisini kaşıyorum, ta ki zonklama yavaşlayana ve rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar.

Liam ağzını uyluğuma çeviriyor ve beni oradan ısıırıyor, sanki yumuşak etimden bir lokma alıp yutmak istiyormuş gibi.

Dizlerinin üzerine yükselir ve pantolonunun fermuarını açar. Dudaklarını yalayarak, çıkık ereksiyonunu avucunun içine alıyor ve tabandan tepeye ve tekrar geriye doğru okşuyor.

Hâlâ takım elbiseli ve kravatlı olması, vücudunun açıkta kalan tek kısmının içime gömülmek için çok istekli olduğu belli olan sert bir horoz olması delicesine ateşli.

Bacaklarımı daha geniş açıyorum.

Gözleri ateşle parlıyor. Bir elini başımın yanındaki şiltenin üzerine koyarak üzerime doğru eğiliyor, sertleşmiş sikini kalçalarımın arasına yerleştiriyor ve tepesini sıırılsıklam kıvrımlarımın arasından aşağı yukarı okşayarak ileri doğru itiyor.

"Bekle, korunuyor musun?"

"Temizim."

"Ben de, ama doğum kontrolünde değilim-"

Güçlü bir hamleyle sikini içime soktu.

Sıcak, sert ve istilacı, beni geriyor, sırtımı kamburlaştırıyor ve bedenimi ona açıyor. Nefesim kesildi, şok oldum ama nasıl hissettirdiğini seviyorum.

Ağırlığını dirseklerinin üzerinde dengeleyerek başımı tutuyor, ellerini saçlarıma geçiriyor ve "O zaman ağzına boşalacağım" diye hırlıyor.

Beni sikmeye başlıyor, sert ve acımasızca, derinlere iniyor, kalçaları pistonluyor, zevk homurtuları kulaklarımda cınlıyor. Her yerimde, her yanımda, ağırlığı, kokusu ve baskın erkekliği, hepsi üzerimde hak iddia ediyor

Bana kaldırılmış bir kılıç, bir savaş çığlığı ve kuma çizilmiş bir çizgi gibi geliyor - bu benim.

Çılgınca inlediğimde, ağzımı tekrar alıyor ve sesi yutuyor. Ben her nefes verdiğimde, o nefesimi içine çekiyor. Beni o kadar sert sikiyor ki sanki içimde sürünmek istiyor. Sanki beni parçalamak istiyor.

Sanki parçalanıyormuş ve onu kurtarabilecek tek şey teslim olmakmış gibi.

Ayak bileklerimi arkasına bağlayıp beni istediği gibi almasına izin veriyorum, bizi içimizi sızlatan sona, uzun zaman önce Buddy's Diner'ın kapısından içeri adım attığı anda ilk ayak bastığımız o dağın zirvesine doğru götürürken yüzümü boynuna gömüyorum.

"Tru." İnliyor, titriyor. O yakın, ama ben daha yakınlım.

Küçük bir çığlık atarak tekrar kendimden geçiyorum, onun etrafında sarsılıyorum, zevk beni tüketirken çılgınca çırpınıyorum. Ağzımı açıyorum ve boynunun yan tarafındaki nabızı sertçe emiyorum, dişlerimi derisine sürüyorum ve o inlerken sırtını tırmalıyorum.

Kalçalarının ritmi duraksıyor. "Siktir. Geliyorsun. Geldiğini hissedebiliyorum-"

Alçak, kırık bir iniltiyle kesiliyor ve kendini hareketsiz ve sert bir şekilde üzerimde tutuyor.

Altında kıvranmaya devam ediyorum, kalçalarımı sallıyorum, kendimi onun güzel sert sikine bırakıyorum, kendimi şimdiye kadar hissettiğim en yoğun zevke bırakıyorum. O kendini tutmaya çalışırken, kolları titrerken, boğazından düşük inilti çıkarırken vücudunu utanmazca kullanıyorum.

Orgazmım devam edip gidiyor, sonsuzluğa dönüşüyor. İçinde kayboluyorum, çarpan her dalganın altında yuvarlanıyorum, onun içinde boğuluyorum ve her saniyesini seviyorum.

Sarsıntılar yavaşlayıp durduğu ve ben onun altında gevşediğim anda Liam, "Ağzını bana ver. Şimdi."

İçimden kayarak çıkıyor, sırt üstü dönüyor ve sertleşmiş sikini eline alıyor. Hızla üzerine tırmandım ve onu içime aldım.

Ağızma. Dudaklarım ıslak, şişkin tepenin üzerinde kayar kaymaz sert bir nefes alıp küfrediyor.

Boğazımı açıyorum ve onu aşağıya doğru kaydırıyorum. İniltisi ismimin şeklini alıyor.

Sonra kendini ağzımın içine boşaltıyor, dilime karşı zonkluyor, tüm vücudu sarsılıyor.

"Hepsini al bebeğim," diye hırıldıyor. Sıcak, titreyen eliyle boğazımı sıkıyor. "Son damlasına kadar al." Bozuk bir Galceyle konuşmaya başladı.

Yutkunuyorum, sonra tekrar yapıyorum, ağzımın içine doğru iterken dudaklarım onun çevresini sıkıca sarıyor.

Son bir titremeye, bitkin bir halde yere yığılır. Göğsü hırıltılı nefesiyle inip kalkıyor.

Onu yavaşça ağzımdan çıkarıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Bir süre sonra nefes veriyor. Başını kaldırıp bana bakıyor, hâlâ çıkık sikini avucumun içinde tutuyorum.

Tek kelime etmeden üstünden inip yatak odasının zemininden Ellie'nin parçalanmış elbisesini alıyorum ve çıplak vücuduma sarıyorum. Başımı dik tutarak arkamı döndüm ve dışarı çıktım.

Ben giderken Liam'ın kısık kahkahasının sesi beni takip ediyor.

LIAM

I Onu misafir sitlerinden birinde, karanlıkta cenin pozisyonunda yatağın üstüne kıvrılmış halde bulur.

Krkle sarılmış.

şöminenin yanındaki sandalyeye oturdu. Yorganın altına girmek istemediğini biliyordum, çünkü bu kalmaya söz vermek anlamına gelirdi. Uykuya dalmaya ve savunmasız olmaya.

Sanki benimleyken hiç savunmasız olmayacakmış gibi. Sanki ona yanlış bir bakış atmaya cüret eden birini ldrmeyecekmişim gibi.

Onu kucağıma almak için kollarıma almaya çalışıyorum ama benden kaçarak diğer tarafına yuvarlanıyor.

Kararlı bir şekilde, "Bu çatının altındaysan, benim yatağımda uyuyacaksın." diyorum.

"O zaman belki de bu çatı altında olmamalıyım."

Sesi sessiz ve sabit. Göğsümün içinde kızgınlık alevleniyor. Daha fazla konuşmaya zahmet etmiyorum çünkü bunun sadece bir tartışma olacağını biliyorum. Onu yatağın kenarına geri çekip kucağıma alıyorum.

"Bu çok saçma" diye mırıldanıyor.

Ama karşı koymuyor. Yüzünü boynumun kıvrımına saklıyor ve onu yatak odama geri götürmeme izin veriyor, sessiz ve uykulu, vücudu gr ve göğsüme karşı sıcak.

Onu yatağa yatırdığımda yine top gibi kıvrılıyor ve kürklü örtünün altından bana bakıyor. Kızgın görünmeye çalıştığını biliyorum ama bir kadının gözleri asla kendisini az önce boşaltan adama baktığı zamanki kadar yumuşak olmaz.

Dudaklarım kıvrılıyor. Belli belirsiz bir şaşkınlıkla gülümsediğimi fark ediyorum.

Ona bakarken kravatımı gevşeterek, "Adımı haykırdın," diyorum.

Gözlerini deviriyor, sonra sıkıp kapatıyor. "Ego senin üzerinde." diye mırıldanıyor.

"Her iki seferde de."

"Ne zaman konuşmayı kesmek istersen, harika olur."

Kravatımı başımın üzerinden çekip yere bırakıyorum. Sonra takım elbise ceketimi omuz silkerek çıkarıp bir kenara atıyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp kemerimi atıyorum. Gömleğimin düğmelerini çözerken Tru gözlerini tekrar açıyor. Gömleğimi çıkarışımı ve parmak uçlarımdan ceketin üstüne düşmesini izliyor.

Sonra dudağını ısırır ve gözleri büyür.

Kıpırdamadan duruyorum ve çıplak göğsüme bakmasına izin veriyorum. Odada ışık az ama her şeyi görmesine yetecek kadar var.

Dövmeler. Kaslar. Yara izleri.

Aniden doğruluyor. Kürk omuzlarından kayıyor ve beline dolanıyor, göğüslerini ortaya çıkarıyor ama fark etmiyor. Bakmakla çok meşgul.

Bir süre sonra uzanıp bana dokunuyor.

Bir parmağının ucuyla, göğüs kafesimin şeklini takip eden bir yara izini hafifçe çiziyor. Şimdi beyaza dönmüş olsa da, yapıldığı günkü kadar kalın ve acımasız.

"Bu acıtmış olmalı." diyor.

"Evet."

Bana bakıyor, bir an yüz ifademi inceliyor, sonra bakışlarını tekrar göğsüme indiriyor. Kayıyor

Parmağını kaburgalarımın aşıya, karnımın üzerinden belime yakın bir yara dokusu düğümüne doğru uzattı. "Peki ya bu?"

"Gıdıklanmadı."

Gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor. "Şaka yapma." diye fısıldıyor.

Ciddi ve durgun, gözleri cildimdeki izlerle hiçbir ilgisi olmayan kötü bir anıyla gölgelenmiş.

Çenesini kavıyor ve başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum, gözlerindeki o acı dolu bakışı yok etmek istiyorum, onu yatağa geri itmek ve tekrar içine sokmak ve sesi kısılana kadar adımı haykırmasını sağlamak istiyorum.

Onu sonsuza dek benim yapmak istiyorum, ki bu asla gerçekleşemez.

Çaba sarf ederek, birbiriyle yarışan tüm bu duyguları bir kenara bıraktım. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Sesi çok kısık geliyor. "Evet." "Bu yara izi tahta bir kazıktan."

Sanki yanmış gibi elini geri çekiyor. Belli belirsiz tekrarlıyor, "Kazık mı?"

O kadar dehşete düşmüş görünüyor ki, keşke yalan söyleseydim diyorum. "Takılıp üzerine düşmedim diyelim. Bunu böyle bırakalım."

Yara izine dehşet içinde bakmaya devam edince dizlerinin arasına diz çöküp yüzünü iki elimin arasına alıyorum. "Çok uzun zaman önceydi. Ben bir cocuktum."

"Bir oğlan." Yüzündeki kan çekiliyor.

"Özür dilerim. Seni üzmemiştım."

Bana tam bir aptalmışım gibi bakıyor.

Kafamı karıştırıyor, ta ki o "Liam. Üzgün değilim. Kızgınlım. Ne tür bir hayvan bir çocuğun karnına kazık saplar?" Öfkelendi. "Ve lütfen bana hayatının geri kalanını hapiste geçirdiğini söyle."

Düşünmeden cevap veriyorum. "Hayır. Onu ben öldürdüm. Ama daha sonra, ben büyüdükten sonra."

Gözlerimin içine bakıyor. Kendi gözleri çok sert. Sessiz ve sinirli bir anın ardından sessizce "Güzel" diyor.

Aynı anda birkaç şey kafama dank etti. Birincisi, onu hafife almaya devam ettiğim. İkincisi Declan haklıydı: görüldüğünden çok daha sert.

Üçüncüsü, ona aşık olmanın kendime izin vermediğim bir lüks olduğunu söylediğimde yalan söyledim, çünkü o kaygan yokuştan aşağı o kadar hızlı kayıyorum ki durdurmak için çok geç olabilir.

Konuştuğumda sesim kalın çıkıyor. "Bu seni neden mutlu ediyor?"

"Bilmiyorum." Duraklıyor, düşünüyor. "Belki de adalet çok nadiren yerini bulduğu için, sonunda gerçekleştiğinde gerçekten memnuniyet verici oluyor."

"Sence benim ona yaptığım, onun bana yaptığına karşılık adalet mi?"

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. "Bence bir çocuğa bunu yapabilecek bir kişi, kimsenin bilmediği çok daha kötü şeyler yapmıştır."

Bu konuda haklı. O kazığı vücuduma saplayan adam bugüne kadar tanıdığım en kötü insanlardan biriydi.

Sonra aniden, "Yani bu 'ben mafyayım' olayı. Bunun hakkında konuşalım."

Ayağa kalkıyorum, onu yatağa doğru itiyorum ve diz çökerek dirseklerimi başının iki yanına dayıyorum. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi bebeğim."

Burun burunayız, bu yüzden ona 'bebeğim' dememin onu ne kadar etkilediğini tam olarak görebiliyorum. Buna bayılıyor ama aynı zamanda rahatsız da ediyor. Bu tepki öyle klasik bir Tru ki kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Diyor ki, "Benim mafya babasından anladığım, düşmanlarıyla anlaşmalar yapmaları, uyuşturucu, silah ve fuhuş çetelerini yönetmeleri. Sen de böyle mi yapıyorsun?"

Bakışları korkusuz.

İçimde sıcak bir gurur titreşimi hissediyorum. Gerçekten mükemmel bir avukat olacak.

"Hayır."

Bana bakıyor, cevabımın doğruluğunu tartıyor. "Bunun bir anlambilim sorunu olabileceğini hissediyorum. Başka şekilde ifade edeyim. Başkalarına senin için yaptırdığın şey bu mu?"

Lanet olsun. Harika bir avukat olacak. Bu neden sikimi sertleştirsin ki, bilmiyorum.

"Artık ellerimi kirletmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Tek kaşını kaldırarak bir açıklama bekliyor.

Başımı eğip boynuna doğru nefes alıyorum ve teninin kokusunu burnuma çekiyorum. Köprücük kemiğine yumuşak bir öpücük kondurduğumda titriyor. Aletim sertleşiyor.

"Bir CEO büyük resimle ilgilenir. Büyüme. Pazar payı. Kârlılığı en üst düzeye çıkarmak için operasyonları düzene sokar. Rafları doldurmaz ya da teslimat yapmaz."

"Kulağa çok kurumsal geliyor."

"Öyle."

Başımı kaldırıp ona baktığımda kollarını omuzlarıma doluyor ve gözlerimin içine bakıyor. Sessizce, "Hepsi bu kadar değil, değil mi?" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Başını eğiyor ve cevap vermeden önce bakışlarının yüzümde gezinmesine izin veriyor. Cevap verdiğinde sesi düşünceli. "Bana söylemediğin başka bir şey var. Sakladığın daha büyük sırlar var."

Donup kaldım. Kalbim durdu. Kanım damarlarımda buza dönüşüyor.

Gözleri keskinleşiyor. "Haklıyım, değil mi?"

Sakin ol. O hiçbir şey bilmiyor. "Sana söyledim, ne kadar az bilersen o kadar iyi. Konuşma bitmiştir."

"Bunun konuşmanın sonu olduğunu düşünüyorsanız, beni hiç tanıımıyorsunuz demektir."

Lanet olsun. şunlar piercing yeşil Gözler. Bu kadın her şeyi görür.

Onu bırakıp yatağın kenarına oturuyorum.

O da oturuyor ama artık yüzüme bakmıyor. Çıplak sırtıma bakıyor.

"Liam," diye fısıldıyor. "Tanrım. Ne oldu sana?"

Hayat beni öldürmeye çalıştı ama

ben ölmedim. Keşke ölseydim.

Merakını gidermek için bir tür açıklamaya ihtiyaç duyacaktır, ancak A noktasından B noktasına nasıl geldiğime dair tüm çirkin hikayelerimi paylaşırsam lanetleneneceğim. Ve zaten çok uzun sürer. Ve gerçekten önemli değil.

Ben neysem oyum, bu hale nasıl geldiğim önemli değil.

Sesim düz çıkıyor. "Benim için üzülme."

"İnan bana, şu anda sana karşı hissettiğim şey acıma değil."

Sesinde bir keskinlik var. Ona baktığımda, bana bir bakış fırlatıyor.

Diyor ki, "Sen sadece içimdeydin. Bu da benim soru sorabileceğim ve senin de cevap verebileceğin anlamına geliyor. Yapamayacağın şey beni dışlamak ve endişelerimle seni rahatsız ediyormuşum gibi davranmak."

Hiç bu kadar tuzlu ve tatlı bir kadınla tanışmamıştım.

Bir kurt ve aslanın eş olarak mutlu olup olamayacağını merak ederek kısa bir an geçiriyorum, ancak bu saçma düşünceyi geldiği gibi hızla bastırıyorum.

"Eğer bir sorunuza cevap vermiyorsam, bunun nedeni cevabı bilmemin sizi daha az güvende hissettirecek olmasıdır. Buna bir de kendinizi daha iyi hissetmeniz için size yalan söylemeyeceğim gerçeğini eklerseniz, hoşunuza gideceğinden daha fazla sessiz kaldığımı görürsünüz."

Birbirimize bakıyoruz. Bu açıklamadan memnun olmadığını söyleyebilirim, ama kabul edecek. İsteksizce.

Eğer ereksiyonum biraz daha sertleşirse, pantolonumdaki dikişi yaracak.

Bakışlarını tutarak usulca, "Şimdi uzan ve bacaklarını aç" diyorum.

Emrime itaat edip etmeyeceğine karar verirken uzun, çatırdayan bir an var. Bakışlarımız fitil gibi yanıyor. Sabırsızlık beni pençeliyor.

"Eğer dediğimi yapmazsan, seni dizime yatırır ve kışına kıpkırmızı olana kadar şaplak atarım."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Buna cesaret edemezsin." "Dene bakalım."

Şimdi daha da kızgın ama aynı zamanda tahrik de oldu. Bu fikir hoşuna gitti.

Bunu önerdiğim için benden nefret ettiği kadar hoşuna da gidiyor.

Dudaklarını yaladığında, neredeyse sinirlenip ona saldıracaktım. Ama kendimi kontrol altında tutuyorum ve dürtüye karşı dişlerimi sıkarak bekliyorum.

Tek bir akıcı hareketle yatağa yaslanıp kollarını başının üzerine doğru uzattığında kendimi kontrol etmenin sınırındayım.

Ona bakıyorum, sık nefes alıyor ve dikkatli gözlerle beni izliyor, dizlerini yukarı çekmiş ve birbirine kenetlemiş, saçları ipek nevresimin üzerine dökülmüş, çıplak teni pürüzsüz ve pırıl pırıl ve daha önce ona karşı hissettiğim her şeyden çok daha karanlık ve güçlü bir sahiplenme sarsıntısı hissediyorum.

O benim eşim.

Yin'imın Yang'ı. Karanlığımın ışığı.

O, bunca yıldır özlediğimi bilmediğim şeydi: düşmek için yumuşak bir yer.

"Çok güzelsin."

Sesim sessiz odada sert bir törpü gibi çıkıyor. Kanım damarlarımda bir yangın gibi dolaşiyor. Isı cildimden duman gibi kıvrılıyor olmalı.

Yüzüme bakıyor ve her zaman olduğu gibi her şeyi görüyor. Yumuşak, alaycı bir sesle, "Ben de senden hoşlanıyorum kurtçuk. Pantolonunu çıkar."

Ayağa kalktım ve yatağın kenarında durup ona baktım. "Burada yetkili sen değilsin."

"Hayır mı? Hmm." Bakışları fermuarımın arkasındaki şişkinliğe kaydı. "Beni kandırabilirdin."

Bir sırtışı bastırarak, pantolonumun kumaşından sertleşmiş aletimi kavıyorum. "Bir oyun oynamak ister misin? Adı 'Önce Kim Kırılacak Görelim'. Spoiler uyarısı: Kaybedeceksin."

Sesi sakın ama gözlerindeki heyecanı görebiliyorum. "Kendine çok güveniyorsun. Aşırı özgüvenli, sanırım."

Dizlerini ayırıyor, bacaklarını açıyor, böylece açıkta, pembe, ıslak ve hazır.

Ona bakıyorum. Şehvet bir okyanus dalgası gibi üzerime çöküyor. Boğazımın arkasında muhtaç bir hırıltı oluşuyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." diye fısıldıyor.

O daha üçe kadar sayamadan üzerimdeki diğer giysileri çıkarıp, açılmış kalçalarının arasına yerleşiyorum. Yine de içine girmiyorum. Sadece vücutlarımızı birbirine bastırıyorum, ağırlığımı dirseklerimin üzerinde dengeliyorum ve başını ellerimin arasına alıyorum.

"Burada kendine aşırı güvenen tek kişi ben değilim," diye mırıldanıyorum boğazını okşayarak. Vücudundan istemsiz bir ürperti geçtiğinde sırtışıma boynuna saklıyorum.

Ellerini sırtımdan aşağı kaydırıyor, nazıkçe keşfediyor, sonra tekrar yukarı kaydırıyor ve parmaklarını saçlarıma batırıyor. Sıcak gözlerle ve yarım bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Kalçasını hafifçe sallayarak, "Sizin şu oyununuz. Bakalım ilk kim kırılacak. Nasıl işliyor?"

Sıcaklığı ve ıslaklığı sert sikimin üzerinde kayarak zonklamasına neden oluyor. Ondan etkilenerek başımı sallıyorum. "Sanırım zaten biliyorsun."

Sert meme uçları göğsümü sıyracak şekilde vücudunun üst kısmını kaydırırken masum numarası yapıyor. "Bilmiyorum. Gerçekten hiçbir fikrim yok."

Gülümsüyor.

Dudaklarındaki o gülümsemeyi açıklıkla öpüyorum, dilimle dudaklarını ayırıyorum ve derinlere iniyorum.

Onu her öptüğümde yaptığı erime hareketini yapıyor, ağzımın içine doğru iç çekiyor, uzuvları otomatik olarak gevşiyor. Parmakları saçlarımda sıklaşıyor.

Kalçalarımı esnetiyorum, böylece sert sikim klitorisinin şişmiş küçük yumrularına sürtünüyor. Nefes nefese kalıyor ama bastırmaya çalışıyor.

Başımı göğsüne eğerek fısıldıyorum, "Hayır mı? Hiç fikrin yok mu?"

Meme ucunu ağzıma alıyorum, inleyip içime doğru eğildiğinde vahşi bir tatmin duygusu hissediyorum. Meme ucunu dişlerimle test ettiğimde, titreyerek nefes veriyor ve pelvisini benimkine doğru sallıyor.

"Çok mükemmel," diye fısıldıyorum, meme ucunu okşarken göğsünün dolgunluğunu sıkıyorum. "O kadar mükemmelsin ki bebeğim. Bana verdiğin tepkiye bayılıyorum."

Adımı söylüyor, ihtiyacının en çıplak fısıltısıyla. İçimden bir Tarzan çığlığı atmak ve yumruklarımı göğsüme vurmak geliyor.

Sonra oynamaya başlarız.

Parmaklar tembelce okşuyor. Dillerin hafifçe alıştırması. Acele kalp atışlarının ve hızlanan nefeslerin sesi. İhtiyaç ve açlık arttıkça tenim terle buğulanıyor, ama kendimi tutuyorum, kalçalarının benimkine karşı her alaycı yuvarlanışında daha yüksek ve daha ısrarcı hale gelen kanımdaki davul atışına direniyorum.

Altımda sıcak ve pelüş, sert olduğum her yerde yumuşak. Kalçalarının belime sarılması ve çıplak göğüslerinin göğsüme bastırılması beni akılsız bir hayvan gibi hissettiriyor.

Aletimi onun ıslak sıcaklığının derinliklerine sokmak ve vurmaya başlamak istiyorum, ama bunun yerine parmaklarımı kıcına sokuyorum ve onunla konuşmaya başlıyorum, hissettiğim her şeyi fısıldıyorum.

Onu ne kadar
arzuladığımı. Beni ne
kadar delirttiğini.

Onu görmemenin nasıl bir işkence olduğunu ve onu bırakma düşüncesi karşısında nasıl çaresiz kaldığımı.

Sadece hepsini Galce söylüyorum, o yüzden anlayamıyor.

Bedenlerimizin arasına uzanıyor ve parmaklarını sikimin etrafına doluyor. Islak kıvrımlarının arasından tepesini aşağı yukarı ovuşturarak kulağıma fısıldıyor: "Nasılsın kurtçuk?"

"Bunu bütün gün yapabilirim." Kalçalarımı esnetiyorum. Aletimin şişkin başı içine girdiğinde duruyorum ve ona derin, uzun bir öpücük veriyorum.

Hava almaya çıktığımızda nefes nefese kalmıştı. "Ben de."

Biraz sersemlemiş görünüyor, yanakları kızarmış ve gözleri puslu. Titremeye başladı.

Ağırlığımı bir dirseğime veriyorum ve meme ucunu emmek için eğiliyorum, etinden bir lokma alırken kıkına nazikçe masaj yapıyorum.

İniltisi yumuşak ve kırık. Ayak bileklerini omuzlarıma atmamak ve adım haykırana kadar onu sikmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Sonra aşağı uzanıp sikimin zonklayan gövdesini okşayarak oyun alanını eşitliyor. Taşaklarımı nazikçe okşadığında, düzensiz bir nefes veriyorum.

Aşağı uzanıp başparmağımı şişmiş klitorisine bastırıyorum.

Nefesini içine çekiyor, sarsılıyor. Hareket beni onun içine bir santim daha sokuyor ve ikimiz de zevkle inliyoruz.

"Wolfie." İnliyor, kalçalarını sallıyor, beni içinde daha derine sokmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Oh Tanrım. Yapacak mısın...oh..."

"Ne var bebeğim?" Lütfen sik beni de. Lütfen. Bu biraz daha devam ederse, kalp krizi geçireceğim.

Nefes veriyor. Hıçkırığa yakın bir ses. "Daha sonra Carla'ya mesaj atıp yemeğe geldikleri için ona ve Dave'e teşekkür etmemi hatırlatır mısın?"

Elimde değil: Gülüyorum.

"Kesinlikle." "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Çok dikkatli bir şekilde kalçalarımı öne doğru itiyorum ve sikimi sıırıslıklam amının içine bir santim daha sokuyorum. Saçımı çekiyor ve alt dudağını ısıırıyor ama kırılıp yalvarmıyor.

Ben de başparmağımı onun o hassas küçük yumrusunun etrafında aşağı yukarı gezdiriyorum ve parçalanmaya başlamasını izliyorum.

Titreyerek bana doğru eğiliyor ve çaresiz bir iniltiyle başını geriye atıyor. Kalçaları başparmağımın hareketiyle aynı anda sallanıyor. Kalçaları titriyor.

"Hepsini mi istiyorsun bebeğim, yoksa sadece birazcıkla mı geleceksin?"

Dişlerini sıkarak, "Gelmeyeceğim. Oh-tanrım -Ben değilim."

Sen değilsin.

Kulağına sertçe, "Tatlı amını tekrar yalamamı ister misin? Onun yerine dilimi ve parmaklarımı içinde mi istiyorsun?"

İniltisi zayıftı. Bana karşı kıvranıyor, kıpırdanmaya başlıyor.

"Hayır, hayır. Bana ne istediğini söylemelisin. İstemek zorundasın."

Aletimin tabanını sıkıyor, shaftın zaten içinde olmayan kısmını daha hızlı okşuyor.

Parmakları kendi ıslaklığıyla kaplanmıştı. Taşaklarımı tekrar okşuyor, tüm o lezzetli ıslaklığı etrafa yayıyor, böylece her şey kaygan ve sıcak oluyor.

Tek yapmam gereken sert bir hamleyle onu içine gömmek olacaktı.

O kadar çok istiyorum ki kendimi tutmak için homurdanıyorum.

"Çok sertleşmişsin," diye fısıldıyor, gözleri kapalı. "Çok büyük ve sert ve Tanrım, nasıl hissettiğini seviyorum. Liam. Liam, bunu çok seviyorum..."

Nefes nefese kaldı.

Ona verdiğim hazzın içinde kaybolmuş, uçurumun kenarına gelmek üzere olduğunu izlerken, göğsümün ortasında bir şeyin kilidinin açıldığını hissediyorum. Sonsuza dek sürgülenmiş siyah bir kapı, paslı menteşeleri üzerinde inleyerek açılıyor ve bir parça ışığın içeri girmesine izin veriyor.

Hemen ardından, artık hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şey hissettim. Uzun zaman önce her şeyimi kaybettiğimden beri hissetmediğim bir şey.

Korku.

Hayır. Siktir. Hayır. Yapamazsın, kendine izin verme.

"Tru."

Ben durduramadan adı dudaklarımdan kayıp gidiyor. Bu bir yalvarış, ham ve umutsuz.

Bunu duyunca gözlerini açıyor ve yüzüme hülyalı hülyalı bakıyor. "Bir fikrim var," diye mırıldanıyor. "Bu oyunun adını Birlikte Kırılım koyalım, böylece her iki taraf da kazanmış olur."

Sonra beni öpüyor, kalçalarını esnetiyor, ben de yolun geri kalanını içine sokuyorum. Kıçımı kavrayıp beni derinlere çekiyor.

Sanki son nefesimi veriyormuşum gibi ezici bir rahatlama hissiyle mücadeleyi bırakıyorum.

Vücutlarımız birlikte sallanıp bir ritim bulurken derin derin öpüşüyoruz. Kalçaları belimin etrafında sıkılaşıyor. Göğüsleri göğsümde zıplıyor. Boğazının derinliklerinden yumuşak sesler çıkarıyor, ben yavaşça onun sıkı sıcaklığına girip çıkarken küçük zevk miyavlamaları. Zevk, omurgamın dibinde beyaz sıcak bir topa dönüşüyor.

Tüm vücudu esniyor, benimkine doğru eğiliyor. Adımı haykırıyor.

Sonra boşalıyor, sarsılıyor ve inliyor, sikimin etrafında kenetleniyor. Kasılmalar o kadar sert ki sanki bir yumruk beni sağıyormuş gibi hissediyorum.

Kendimi kaybediyorum.

Boğazımdan çaresiz iniltieler yükselirken ben de ona sertçe vurmaya başladım.

Parmaklarını kıçıma sokuyor, ben onu sikerken evet evet evet diye inliyor. Leğen kemiğimde yayılan bir sıcaklık hissediyorum. Uyluk kaslarım geriliyor. Nefesimi tutamıyorum. Vücudum yanıyor.

Ani ve şiddetli bir sarsıntıyla patladım.

İnliyorum ve kendimi onun karnına bırakarak içinden çıkıyorum. Aletim neredeyse acı verecek kadar yoğun bir zevkle zonkluyor.

Altımda, Tru titriyor ve nefes nefese. Göğsü kızarmış, benim terimle parlıyor.

Yanağımı göğüslerine bırakıyorum ve ağırlığımı ona veriyorum, kollarım artık beni destekleyemiyor.

Kolları omuzlarıma dolanıp beni sıktığında, onu da yanıma alarak sırt üstü dönüyorum.

Şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor ama kısa süre sonra üstüme yerleşiyor. Sıkım aramızda sıkışmış, hâlâ seğiriyor.

Uzun bir süre sessizlik içinde öylece yatıyoruz, nefesimiz yavaşlayıp nabzımız normale dönerken, terimiz tenimizde soğurken şehrin uzaklardan gelen seslerini dinliyoruz.

Sonunda kıpırdanıyor. Yanağını göğsüme yaslayarak uykulu bir sesle, "Neşemi kaçırmak istemem ama şoförünüz beni eve bırakacak mı yoksa taksi mi çağırayım?" dedi.

Yüzünü daha iyi görebilmek için bir kolumu başımın altına koyuyorum. "Zaten evdesin."

Dudakları ayrılır. Gözleri açılıyor. Ne dediğimi anladığını görüyorum ama bir hata olmadığından emin olmak için açıklıyorum.

"En azından önümüzdeki yirmi sekiz gün boyunca."

TRU

I onun yakışıklı, ciddi yüzüne inanamayarak baktı. "Sen... sen bana... sen bana beni burada tutacağını düşündüğünü söylemiyorsun."

"Evet. Ben de size tam olarak bunu söylüyorum."

Ondan uzaklaşmaya, kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Kollarını bana daha sıkı sarıyor.

"Liam! Hayır!"

"Evet, benim güzel kraliçe arım. Hoşuna gitse de gitmese de önümüzdeki bir ay boyunca tamamen benimsin."

"Beni isteğim dışında burada tutamazsınız. Bu adam kaçırmaktır!"

Gözleri bazen o uzaklara bakar. Sanki karanlık anılar okyanusunda uzun bir yüzüğe çıkıyormuş gibi.

"Adam kaçırmak günahlarımın en küçüğüdür. Ve seni rızanla ya da rızan olmadan burada tutabilirim. Beni durdurabilecek kimse yok."

Koyu renk gözleriyle beni dikkatle izleyerek son kısmın aklına yerleşmesine izin veriyor.

Parmaklarımı gözbebeklerine sokma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine ona ters ters bakıyorum.

"Beni hemen daireme geri götürmeni istiyorum."

"Hayır."

Kalbim göğsümün içinde dörtnala koşan bir yarış atı gibi. "Liam. Şaka yapmıyorum."

Başparmağıyla elmacık kemiğimin yükselişini izliyor ve nazikçe, "Biliyorum, genç kız. Ama bu sana bağlı değil."

Hayatımda hiç bu kadar öfkeli ya da çaresiz hissettiğimi hatırlamıyorum.

Ona ulaşmak için umutsuzca farklı bir taktik deniyorum. Belki mantık işe yarar. "Eşyalarımın hiçbiri burada değil."

Bakışları tembelce yüzümde geziniyor. "Bir şeyler mi?"

"Giysiler. Tuvalet malzemeleri. Baroya hazırlanmak için ihtiyacım olan tüm kitaplar ve çalışma materyalleri."

"Burada olmadıklarını düşündüren nedir?"

Bir saniyeden diğerine nefes almak imkansız hale gelir.

Yüzümdeki dehşet ifadesini gören Liam sakince, "Benim hakkımda bilmen gereken iki şey var: Bir, ben her zaman istediğimi elde ederim. Ve ikincisi, onu elde etmek için her zaman on adım sonrasını planlarım."

Zihnim, çığlık çığlığa esen rüzgârlar ve uçuşan enkazlarla kontrolden çıkmış bir şekilde çılgınca dönen bir kasırganın girdabı gibi.

Eşyalarımı buraya taşıdı. Kıyafetlerimi...

kitaplarımı... Ne zaman? Ben yemekten mi?

Ne zaman olduğu önemli değil, aptal! Önemli olan seni kaçırmış olması!

Tanrım, az önce beni kaçıran kişiyle seks

yaptım. Kaçıran kişi beni az önce

boşalttı.

Histerinin sınırlarında gezinirken fısıldıyorum, "Bırakın beni. Hemen gitmeme izin

ver." "Tabii ki."

Kollarını açıyor ve ellerini başının arkasına koyuyor, ben üzerinden kalkıp yataktan uzaklaşırken bana bakmak için başını kaldırıyor.

Odanın içinde üzerimi örtecek bir şeyler arıyorum. Sokağa çıplak çıkamam.

"Dolap." Liam rahatça odanın diğer tarafındaki kapalı bir kapıyı işaret ediyor.

Dönüp ona doğru koşuyorum ve kocaman bir gömme dolabın içine dalıyorum. Otomatik ışıklar yanıp sönüyor ama keşke yanmasaydı.

Çünkü giysilerim -hepsi- kocaman odanın bir tarafında sıra sıra asılı duruyor, ayakkabılarım da alt katta düzgünce dizilmiş.

Odanın diğer tarafında sıra sıra birbirinin aynısı siyah takım elbiseler ve beyaz gömlekler asılı.

Hayal kırıklığı içinde çığlık attığımda, yatak odasından alçak bir kıkırdama duyuyorum.

Dolabın ortasında çırılçıplak ve titreyerek duruyorum, öfkeyle yanıp tutuşuyorum.

O piç bana gülüyor.

Gülüşmeler.

Dolabın onun tarafına doğru ilerliyorum, beyaz gömleklerinden birini askısından koparıyorum ve onunla karnımı siliyorum, işim bittiğinde onu acımasız bir memnuniyetle bir köşeye fırlatıyorum. Sonra ayakkabılarımın olduğu sıraya gidip bir çift alıyorum ve dolaptan çıkıp yatak odasına doğru ilerliyorum. Liam hâlâ yatakta, onu bıraktığım yerde, çıplak ve sakın bir şekilde yatıyor.

Ayakkabımı odanın öbür ucuna fırlattım.

Havada uçuyor ve yatağın ayakucundan üç adım ötedeki halının üzerine güçsüz bir gümbürtüyle iniyor.

Liam kaşlarını kaldırması dışında kıpırdamıyor. "Pek iyi bir atış değil, genç kız. Büyük liglerde asla başarılı olamayacaksın."

Kan yanaklarımı yakıyor. Burun deliklerimden ateş fışkırıyor. Yatağa birkaç adım daha yaklaşıyorum, sonra tekrar nişan alıp fırlatıyorum.

Bu sefer hedefim daha isabetli. Liam en sevdiğim topuklu ayakkabımın topuğuna saplanmamak için kenara yuvarlanmak zorunda kaldı.

"Daha iyi," diyor, şaşırmadan, eski pozisyonuna geri dönerek. "Ama gerçekten kan dökmek istiyorsan, şu komodinin çekmecesinde bir silah var."

Yatağın karşı tarafında duran komodine bir göz atıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

"Silahlardan nefret ettiğini söylemiştin."

"Var. Bu onlara sahip olmadığım anlamına gelmez."

Komodine gidip gitmeme konusunda kendi kendimle güreşmemi izlerken gülümsüyor.

"Seni kendini beğenmiş orospu çocuğu," diyorum öfkeyle. "Seni vurmayacağımı sanma, çünkü vurabilirim."

"Belki önce sana birkaç orgazm daha yaşatmama izin verebilirsin. Sadece bir düşünce."

Tekrar bağırmak istiyorum ama bunun onu sadece eğlendireceğinden şüpheleniyorum. Bu yüzden ellerimi yumruk yapıp gözlerimle ona bir terör tehdidi iletiyorum. "Bu hiç komik değil Liam. Bu bir şaka değil."

Omuz silkiyor. "Kim şaka yapıyor? Ben değil."

Komodine özlem dolu bir bakış gönderiyorum, mermim alnına isabet ettiğinde kafatasının patladığını hayal ediyorum.

Öfkeli bir şekilde mırıldanıyor, "Tanrım, lanet olsun, kızginken muhteşem oluyorsun."

"Öyle mi? Bu gece bittiğinde, benim bir süper model olduğumu düşüneceksin."

Dönüp dolaba doğru ilerliyorum. Askıdan bir gömlek çıkarıp üzerime geçiriyorum, ardından bir kot pantolon giyiyorum, iç çamaşırı giymekle uğraşmıyorum. Sonra ayaklarımı bir çift spor ayakkabıya sokuyorum, bir ceket alıyorum ve kalbim küt küt atarak dışarı çıkıyorum.

Yatak odasından hışımla çıkarken Liam arkamdan seslendi, "Kahvaltıda ne istersin?"

"Kellen tepside!"

Yükselen paniğimi kontrol altında tutmaya çalışarak geniş, yankılı apartman dairesinde koşuyorum. Oturma odasına geldiğimde, saksıdaki palmiyelerin arkasındaki bir oyuğa gizlenmiş asansör kapılarına yöneliyorum. Parmağımı arama düğmesine basıp sabırsızca tekrar basıyorum.

Düğme yanıyor. Asansör kapıları açılana kadar volta atarak bekliyorum, sonra Liam'ın beni takip etmesini bekleyerek içeri koşuyorum.

O yapmıyor. "Lobi" anlamına geldiğini tahmin ettiğim L düğmesine basıyorum ve yolculuk sırasında zihinsel bir çöküşün tadını çıkarırken küçük tırnağımı çiğniyorum.

Asansörün kapıları açıldığında, siyah takım elbiseli dört iri yarı korumanın sıra halinde durup bana baktığı görüldü. Yüz ifadelerine bakılırsa geldiğimi biliyorlardı.

Arkalarında Liam ve benim daha önce geldiğimiz otopark var.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve konsolda üzerinde bir rakamı yazan başka bir düğmeye basıyorum. Asansörün kapıları birinci katta açıldığında, kendimi boş bir alanda bulmak için dışarı fırlıyorum.

İnsan yok, mobilya yok, hiçliği bölen bir ev bitkisi bile yok. Sadece bitmemiş, açık bir alan, binlerce metre kare. Etrafta, tavandan tabana pencereler gecenin ilerisinde şehri sergiliyor, ama içerisi tamamen boş.

Çıplak beton zeminde halı bile yok.

Sinirle tekrar asansöre bindim ve ikinci katın düğmesine bastım.

Her şey aynı. Boş. Yankılanıyor. Tek bir yaşam belirtisi yok.

Beşinci katı ziyaret ettiğimde, altıncı, yedinci ve sekizinci katlarda ne bulacağımı biliyorum. Ve ondan sonraki her katta.

Çatı katı hariç, tüm bina boş. Liam'ın sadece kendine ait bir gökdeleni var.

İşe yaramaz düğmelerle dolu konsola bakarak mırıldanıyorum: "Kendini beğenmiş. Kibirli. Çileden çıkarıcı. Gösterişçi-"

"Sakin ol, şimdi." Tavandaki hoparlörden bir ses çatırdıyor. "Gösterişçi biraz fazla ileri gitmiyor mu sence de?"

O kadar kızgınım ki öfkemi ifade etmek için gülünçlüklere başvuruyorum ve ayağımı yere vuruyorum. Tavana bakarak bağıyorum, "Beni de mi gözetliyorsun? Adam kaçırmak yetmedi, şimdi de casusluk mu yapıyorsun?"

Liam'ın sesi ısınıyor. "Sana bakmayı seviyorum, genç kız. Kendime engel olamıyorum."

Ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sıkılmış dişlerimin arasından öfkeli bir nefes çekiyorum.

"Eğer stresinizi atmak için güzel bir masaja ihtiyacınız varsa, size memnuniyetle masaj yaparım."

"Ve burnuna yumruk atmaktan mutluluk duyacağım!"

"Çok vahşi." Kıkırdıyor. "İyi bir eş olduğumuzu biliyordum."

Hayal kırıklığının ötesinde, asansör kapılarını tekmeliyorum. Başardığım tek şey ayak başparmağımı zedelemek oldu. Zıplayarak ve küfrederek geri sıçırıyorum ve tavandan aşağı atlıyorum.

Kamera nereye gizlenmiş olursa olsun, Liam'ın bu hareketi gördüğünü biliyorum çünkü yine kıkırdıyor.

"Bir noktada uyumak zorundasın, seni ukala piç! Ve uyuduğunda ben orada olacağım, elinde bir buz kıracağıyla uyuyan bedeninin üzerinde gezineceğim!"

Tehdidimi görmezden gelerek, "Ukala mı? Onu bilemiyorum. Kendine güvenen demek daha uygun olur, sence de öyle değil mi?"

"Bu binayı ateşe verip yerle bir edeceğim," diye mırıldanıyorum içimden, parmağımı konsolda P1 yazan bir düğmeye götürüyorum. L'nin bir düğme altında, yani belki orada bir çıkış yolu vardır.

Liam hâlâ hoparlörden konuşuyor. "Peki bir buz kıracağı gerçekten işe yarar mı? Bence mükemmel bir nişan almanız gerekir ki sizde bu yok gibi görünüyor." Duraklıyor. "Ya da bunu saf hacimle telafi edebilirsin."

"Benim planım da tam olarak bu Bay Black. Tüm o büyük kaslarınız yakında İsviçre peynirinden daha delik deşik olacak."

Bir süre sessizce yolculuk ettim, asansör gıcırdıyordu, ta ki Liam "Tüm o büyük kaslar mı? Vücudumdan etkilendiğini mi söylüyorsun?"

Pes ediyorum. Asansörün kapısına yığılıyorum ve alnımı hafifçe kapıya vuruyorum.

"Çünkü itiraf etmeliyim ki bana iltifat etmene bayılıyorum. Hastanede bana çok güzel olduğumu söylediğin zamanki gibi. Hatırlıyor musun?" Hüzünle iç geçiriyor. "Gerçekten çok dokunaklıydı. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti."

Alnımı metal kapıdan kaldırmadan düz bir şekilde "Uyuşturucu kullanıyordum" dedim.

Hoparlörden sesi yumuşak bir şekilde geliyor. "Bayıldım. Bunu bana tekrar söylemeni istiyorum. Senin içindeyken."

"Ha! Sanki! Bir daha asla içimde olamayacaksın, dostum!" Sesi bir oktav düşüyor. "Bahse var mısınız?"

Öfkeden titremeye başlıyorum. Ellerimi yumruk yapıp kapıdan uzaklaşıyorum ve yakıcı bakışlarımı kapıya yöneltiyorum. Eğer kamera başımın üzerindeyse, ona yüzümü görme zevkini tattırmayacağım.

"Artık seninle konuşmuyorum."

"Nasıl istersen öyle olsun."

Bir çıtırtı daha ve o gitti.

P1'de kapılar kayarak açılıyor, ama ben daha önce olduğum yerdeyim, Liam ve benim ilk geldiğimiz katta, dört haydut boş ifadelerle bana bakıyor.

İnanılır gibi değil.

Kapanmasını engellemek için elimi kapıya doğru itiyorum. "Declan nerede?"

Fedailer birbirlerine bakar. Kimse konuşmaz. İçlerinden biri omuz silkiyor, ha?

"İngilizce bildiğini biliyorum. Declan'ı ara ve hemen buraya gelmesini söyle."

Fedailerden üçü, yetkili olması gereken dördüncüye bakıyor. Kaşlarını çatarak bana bakıyor ama korktuğum yüzümden okunuyor olmalı. Dudaklarını büzüyor, takım elbisesinin cebinden bir cep telefonu çıkarıyor ve bir düğmeye basıyor. Telefonu kulağına götürüyor, bir süre dinliyor, sonra diğer uçtaki kişiye Galce bir şeyler söylüyor.

Başını sallıyor ve kapatıyor.

Sonra telefonu cebine geri koyuyor ve bana bakıyor.

"Ee? Geliyor mu?"

Gözünü bile kırpmıyor. Bir tuğla duvarla konuşmak gibi.

Ama Declan gölgelerin arasından çıkıp Escalade'lerin park ettiği köşeyi döndüğünde sorum birkaç dakika içinde cevaplanıyor.

Bir sigara içiyor. Telaşsızca yürüyor. O kutup mavisi gözleriyle bana bakıyor.

O yaklaşırken serseri takımı ayrılıyor ve ona yol açıyor. Önümde durdu, sigarasından bir nefes çekti ve yüzüme doğru bir duman üfledi. "Çaldınız mı?"

Ses tonu kupkuru. Bunun komik olduğunu mu düşünüyor yoksa öfkeden deliye mi dönmek üzere anlayamıyorum çünkü yüzü de buz gibi gözleri gibi okunmuyor.

Elimi yüzümün önünde sallayarak, "Beni eve götürmeni istiyorum," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."

"Nesin sen, onun kölesi mi?"

Korumalar arasında bir gerginlik dalgası yayılıyor ama Declan kıpırdamadan duruyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerken sakince sigara içiyor.

"Daha çok kardeşi gibi. Ağzından çıkana dikkat et. Liam senin o ekşi dilinden hoşlanıyor olabilir ama ben kadınlarımın daha saygılı olmasını isterim."

"O zaman senin olmamam iyi bir şey, değil mi?"

Başını eğiyor ve elini düşünceli bir şekilde çenesinde gezdiriyor. Sonra beklenmedik bir şekilde gülüyor. "Evet. Kıçın elimle okşadığım için o kadar ağrır ki yürüyemezsin."

Fedailer kıkırdarken, yanaklarımdaki kan yükseliyor. "Bunun komik olduğunu düşünmene sevindim. Kaçırılan birçok

"Onun için kadın arıyorsun, değil mi?"

Declan'ın gülümsemesi kaybolur. Gerginlik omuzlarını kavırıyor. Çenesini serserilere doğru salladı ve onlar da başka bir şey söylemeden otoparkın içinde eriyip gittiler.

Yalnız kaldığımızda, bana bir adım daha yaklaşıyor.

"Hayır," diyor, gözlerimin içine sabit bir şekilde bakarak. "Daha önce onun için hiç kadın kaçırmadım. Aslında, onu daha önce hiçbir kadın için böyle görmemiştim ve onu yirmi yıldan fazla bir süredir tanıyorum."

Yutkunuyorum, buna şaşıyorum ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

Declan sigarasından bir nefes daha çeker. "Ne, zekice bir geri dönüş yok mu?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı sallıyorum. "Dilini nasıl ısıracağını biliyor."

Etrafımda yavaş bir daire çiziyor, sakince sigara içerken beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Tekrar önümde durduğunda sigarasını savuruyor ve bir parça tütün tükürüyor.

"Adımı nereden biliyorsun? Liam mı söyledi?" "Hayır. Tahmin ettim."

Kaşları havaya kalktı.

"Ben hastanedeyken seninle yaptığım bir telefon görüşmesine kulak misafiri oldum. Sonra bizi evime ve bu gece buraya getirdin. Sadece sen olduğunu düşündüm."

Bakışları keskin ve değerlendirci. "Ne sıçramaydı ama." "Ama ben haklıydım."

Gözlerini bana dikeyyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Evet. Öyleydin." Bundan rahatsız olmuş gibi görünüyor.

Siyah deri ceketinin içine uzanıyor, bir paket Marlboro çıkarıyor ve bir tanesini dudaklarının arasına sıkıştırarak sallıyor. Sonra paketi bana uzattı.

"Sigara içmiyorum."

Sigaraları bir kenara koyar, kot pantolonunun ön cebinden bir Zippo çıkarır, sigarasını yakar ve çakmağı bir çırpıda kapatır. Uzun bir nefes çeker, sonra nefesini verir ve

"Pekala. Sorularınız var. Sor. Yapabilirsem cevaplarım."

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, bir an şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Eliyle sabırsız bir hareket yapıyor. "Tanrı aşkına, genç kız. Devam et."

Önemli şeyleri düşünmek için çabalıyorum. "Yani Liam Boston'ın mafya babası mı?"

Declan h o m u r d a n ı r . "Yanlış. Liam İrlanda mafyasının başı. Nokta."

Ben anlamadan ona bakınca iç geçiriyor. "Tamam. The Godfather'ı izledin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Güzel. Pacino'nun New York'taki tüm İtalyan ailelerin patronu olduğunu biliyor musun?"

Filmin sonunda, babası öldükten sonra mafya babalığına getirilen Pacino'nun yüzüğünü öpmek için eğilen takım elbiseli bir grup gangster hayal ediyorum. "Evet."

"Brando'nun Pacino'nun babası ve hem New York hem de İtalya'daki tüm Corleone ailesinin başı olduğunu biliyor musun?"

"Evet?"

"Bunu yüz çentik yukarı çıkarırsanız Liam'ı elde edersiniz."

Yutkunuyorum. "Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his oluşmaya başladı."

Declan başını sallıyor. "Liam herkesi denetler, genç kız. Tüm aileleri. Tüm operasyonları. Göletin her iki tarafında ve dünyanın her yerinde. Şöyle düşün: Katolik kilisesinde on binlerce kilise, binlerce rahip ve piskopos, birkaç düzine başpiskopos, bunların üstünde kardinaller var, merdivenden yukarı çıktıkça daha da önem kazanıyor. Ve bu hiyerarşinin en tepesinde, altın tahtında oturan Papa yer alır."

Anlamlı bir şekilde duraklıyor.

"Liam'ın papa olduğunu mu söylüyorsun?" "Evet. Komik şapkalar hariç."

Mafya papası tarafından kaçırıldım. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

Bir süre sonra ben bir şey söylemeyince Declan gücenmiş görünüyor. "Endişelendiğin buysa, sana zarar vermez."

"Endişelendiğim tek şey eve dönmek ve hayatıma geri dönmek."

Onu sigara içerken izliyorum ve bu alışkanlığı edinmenin iyi olabileceğini düşünüyorum. Garip konuşmalar sırasında zaman kazanmak için harika bir yol sunuyor.

"Geri dönmek için bu kadar önemli olan şey nedir, genç kız? Buddy's Diner'daki işin mi?"

Ses tonundaki alaycı ifadeye sinirleniyorum. "Garsonluk dürüst bir iştir, bu da senin ve Liam'ın yaptığınız iş hakkında söyleyebileceğinizden daha fazlasıdır."

Geri çekildi, sesi kesildi. "Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım dürüst kelimesinin farklı tanımları var."

Uzun, gergin bir an bana baktı, sonra usulca "Düşündüğünden daha yakınlar" dedi.

Burada gizli bir anlam olduğunu ve söylediklerinden hemen pişmanlık duyduğunu anlayınca, "Bunu açıklayacak mısın?" diye sordum.

Başını sallıyor.

"Tamam o zaman. Sadede geleyim: Buradan nasıl çıkabilirim?"

"Seni bırakmaya karar vermediği sürece bırakamazsın."

Sigarasından uzun, son bir nefes çeker, sonra onu betona bırakır ve topuğunun altında öğütür. "Ama bu arada sana yardımcı olacak bazı tavsiyelerim var. Ona yalan söyleme, çünkü söylersen anlar. Ona ihanet etme, çünkü edersen ben anlarım." Gözleri parlıyor. "Ve sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Gözümü kırpmamak ya da yutkunmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu kadar mı?"

Beni geçip asansöre doğru yürüyor ve ağrı düğmesine basıyor. Bir an sessiz kalıp gelmesini bekliyor, sonra dönüp dğnceli dğnceli bana bakıyor.

"Herkesin yaptığı gibi ona bir kral gibi davranmayın. Ona verdiğin o dudaklara, o dürüstlüğe ihtiyaı var. Sen gereksin. Onun gibi bir adam için bu paha biçilemez."

Asansör zili çalıyor. Kapılar kayarak açıldı. Declan geri çekildi, girmem için eliyle iğaret etti.

Yavağa asansöre doğru yürüyorum ve içeri giriyorum. atı katı için düğmeye basıyor, sonra açık kapıların dığında kollarını göğsünde kavuğturmuğ, bana bakıyor.

Diyorum ki, "Peki ya ben? Benim ihtiyaım ne olacak? Neden her şey onunla ilgili?"

"nk iyi olacaksın, genç kız. Sen tanıdığım tüm mafya babaları kadar glsn. Tüm bunlar sona erdiğinde, uzun ve mutlu bir hayatın olacak."

Tenimde bir ürperti dolağıyor. "yle değilmiğ gibi söylüyorsun."

Gözleri kararıyor. "Akıllıca bir söz m? Fazla bağlanma. Hayatını bir ayağı çukurda yağayan insanlar er ya da geç çukura dğerler."

Asansörün kapıları kapanır ve Declan gider.

TRU

W Asansörün kapıları çatı katında açıldığında Liam orada durmuş beni bekliyordu, gömleksiz ve yalınayak, sadece bir çift siyah boxer külot giyiyor.

Vücudu çok güzel. Erkeksi mimarının en iyisi, zarif ve güçlü. Omuzları geniş, beli sivridir ve melekleri bile ağlatacak karın kaslarına sahiptir. Dövmelerini de eklersek, muhteşem.

Piç kurusu.

"Beni hemen eve götürmeni istiyorum." "Öyle demiştin."

Uzun adımlarıyla aramızdaki birkaç adımı kapatıyor ve beni kucağına alıyor.

As o dönüyor etrafında için Kafa Dışarı, I Çabuk, "Mükemmel bir şekilde yürüyebiliyorum."

"Evet, ama seni taşımak benim için bir ayrıcalık."

Böyle bir zamanda bu kadar sakin ve kibar olabilmesine öfkelenerek profiline bakıyorum.

"Devam et ve kavga çıkar," diyor. "Benimle kavga etmen hoşuma gidiyor."

"Sadece herkesin sana yalakalık yapmasından sıkıldığın için."

"Sıkıcı olduğunu kabul ediyorum."

"Eğer beni yatak odana geri götürüyorsan, hiç zahmet etme. Seninle yatmayacağım."

"Çok tatlısın."

Gülümsemesi hoşgörülü. Kafasına vurmak isterdim.

"Cidden, Liam-"

"Sus," diyor sertçe. "Bir şey fark etmeyecek. Fikrimi değiştiremeyeceksin."

Yatak odasına giriyoruz. Beni yatağa taşıyor ve kenarına oturtuyor. Ayağa kalktığımda, beni tekrar aşağı itiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve o, "Soyun," diyene kadar orada öylece oturuyorum, kaskatı kesiliyorum, burnumdan derin nefesler alıyorum.

Gözlerimi açıyorum ve öfkeyle ona bakıyorum. "Şaka yapıyorsun." "Uyumaya ihtiyacın var."

"Bir baltaya ihtiyacım var ve ben onu kafana savururken kıpırdamadan durmanı istiyorum."

Çenemi avucunun içine alıyor ve bana bakıyor, gözleri karanlık, güzel ve hüzünlü. "Öyle demek istemedin." diye mırıldandı.

Bir suçluluk duygusu hissediyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. İç çekerek gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Hayır, istemiyorum."

Yatağa sürünüyor ve beni üstüne çekiyor, uzuvlarımı düzenleyerek vücudunu kendi yatağım gibi kullanıyorum. Kabul ediyorum, çok rahat bir yatak. Rahat ve güzel kokulu. Geniş göğsüne sokulma isteğime bilinçli olarak direnmek zorundayım.

İnledim. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü istiyorum. Ve yapabilirim. Ve sen de istiyorsun, ama çok inatçısın ve bana bunu itiraf etme zevkini tattırmıyorsun."

"Senin çılgınca birlikte yaşama teklifine hayır dedim." "Bunu düşündün."

"Ama ben hayır dedim."

Bir eliyle saçlarımı okşuyor. Ağır nefes verişiyse göğsü yükselip alçalıyor. "Tru. Bitti artık. Sen artık benimsin."

yirmi sekiz gün. İstersen bundan sonra hayatının geri kalanında benden nefret edebilirsin ama şimdilik tadını çıkaralım."

"Sanki ben mantıksız davranıyormuşum gibi konuşuyorsun!"

Sesi sertleşir. "İstediğin kadar ciyakla, bitti."

Meme ucunu ısırp koparıırken acı içinde inleyişinin görüntüsünün tadını çıkarmak için bir an duruyorum. Bir esneme beni onun şeklini bozma dürtüsünden uzaklaştırıyor.

Liam alnımı öpüyor ve kollarını sırtıma doluyor. Avuç içiyle omurgamın üzerinde nazik bir daire çizmeye başlıyor. "En sevdiğin renk ne?"

"Özür dilerim, şu anda konuştuğum yeni bir kişilik mi?"

"En sevdiğin değerli taşı da bilmem gerekiyor."

Dişlerimi sıkarak parmaklarımı sabırsızca göğsüne vuruyorum.

"Ve yüzük ölçünüz."

Yüzük ölçüsü? Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum. Donup kaldım. Yutkunamıyorum bile.

Göğsünden memnun bir kıkırdama yükseliyor. "Bu onun dikkatini çekti."

Bir süre sonra dikkatlice, "Bir delikten başka bir boyuta düşmüş gibi hissediyorum," diyorum.

Beni sırtüstü yatırıyor ve ağırlığını üzerime yerleştiriyor. Bana bakarken gözleri alev alev yanıyor, şiddetle yoğunlaşıyor.

"Eğer düşündüğün buysa, seni benimle evlenmeye zorlamayacağım" diye homurdanıyor.

Boğazımdaki kaslar gevşeyip nefesimi kesik kesik vermemi sağlıyor. Ta ki düşünceli bir şekilde "Yapabilsem de" diyene kadar ve tekrar donup kalıyorlar.

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldığında, benimle dalga geçtiğini anlıyorum.

Dehşet içinde nefes alıyorum, "Seni... seni... psikopat."

Etkilenmemiş görünüyor. "Bana daha kötülerini de söylendi." Göğsünü itiyorum. "Bırak beni."

İç çeker ve mırıldanır, "İşte başlıyoruz."

"Çekil-"

Beni bir öpücükle susturdu.

Elimden geldiğince çabuk ayrılıyorum. Yeterince çabuk değil, çünkü öpüşü kadar tadını da seviyorum ve beni öptüğünde vücudumda yarattığı etkiyi de.

Bu iş bittiğinde çok fazla terapiye ihtiyacım olacak.

Diyor ki, "Şimdi uyuyacağız. Uykum hafiftir,

Bu yüzden gizlice kaçmaya çalışmayı unut."

Yuvarlanıyor, yatağın bir tarafındaki örtüleri kaldırıyor ve beni tutup kolumdan çekerek vücudunun üzerinde yuvarlanmamı sağlıyor. Sırt üstü yatarken beni yanına yatırıyor ve yorganı tekrar üzerimize örtüyor, sonra memnun bir iç çekişle yatağa yerleşiyor.

"Liam."

"Evet, bebeğim?"

"Ayakkabılarım hâlâ ayağымda."

"Soyunmak istemeyen sendin."

"Yani şimdi ne istediğimi mi dinliyorsun? Bu güzel bir değişiklik."

Saçlarım kıpırdıyor ve onun sessizce saçlarıma güldüğünü fark ediyorum. "Seni eğlendirdiğime sevindim."

"Hiçbir fikrin yok." diye fısıldıyor.

İnançsızlıkla tavana bakıyorum. Bu gerçekten oluyor olamaz. Bu benim hayatım olamaz.

"Sabah bana biraz daha bağırabilirsin," diyor sesi rahatlamış bir şekilde. "Şimdilik sadece uyu."

"Başka seçeneğim yok ki."

Sesine bir sıcaklık karışıyor. "Tüm kararlarının senin yerine verilmesinden hoşlandığını fark edebilirsin."

"Üzgünüm ama Orta Çağ'da değiliz. Kadınların artık oy kullanma hakkı var, duydunuz mu?"

"Ben yaptım. Bana sorarsanız korkunç bir gelişme. O zamandan beri her şey yokuş aşağı gitti."

Yine benimle alay ediyor. Kim bu neşeli yeni Liam, benim öfkeli, için için yanan kurdumun bu gülümseyen, şakacı versiyonu? Beni kaçırdığı için o kadar mutlu olamaz.

önümüzdeki bir ayı tam zamanlı olarak birlikte geçireceğiz...yapabilir mi?

Ve eğer öyleyse, daha önceki hayatı ne kadar kötüydü ki onu gülümsetmek için böyle bir şey gerekiyor?

Sakin onunla empati kurmaya kalkma! O bir mafya kralı! O bir adam kaçıran! Üzüleceğin adam bu değil!

Liam kulağıma sokulup uykulu bir şekilde mırıldanana kadar birkaç dakika boyunca zihinsel olarak kendime bağırıyorum, "Hemen uyu yoksa tüm kıyafetlerini yırtıp seni gevşeyene kadar becermemi beklediğini düşüneceğim."

Bıkkınlıkla yan döndüm ve yüzümü yastığa gömdüm.

Beni takip ediyor, bir kolunu ve bir bacağını bedenime atıyor ve beni kendine çekiyor. Enseme bir öpücük konduruyor. Kıpırdamadan durduğumuz birkaç dakikanın ardından ışıklar kararıyor, sonra da karanlığa gömülüyor.

Liam uykuya daldıktan sonra bile beni sıkıca tutarken, düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Bir süre sonra nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadan uyandım.

Bir an için zihnim bomboş. Yan yatarak bakışlarımın tanımadığım odanın içinde gezinmesine izin veriyorum. Sessiz ve hareketsiz. Bir duvar boyunca uzanan ağır gri perdelerin kenarlarından ışık sızıyor, bu yüzden sabah olduğunu biliyorum.

Sonra arkamdan gelen yavaş, ağır bir nefes sesi duyuyorum, belime sarılmış büyük bir erkek kolunun ağırlığını hissediyorum ve her şey bir anda geri geliyor.

Ben bir tutsağım.

Öfke ve kızgınlığın devreye girmesini bekliyorum ama tek hissettiğim soluk bir kızgınlık, hemen ardından da arkamı dönüp kıcımı ısıtan o lezzetli sıcaklığa gömülme isteği geliyor.

Görünüşe göre Stockholm Sendromu çok hızlı yayılıyor. "Günaydın."

Liam'ın sesi uykudan kalınlaşmış. Bacaklarını uzatıyor, enseme doğru derin derin nefes alıyor, sonra beni bedenine daha sıkı çekiyor.

Kıçıma bastırıldığı ereksiyonunu hissedince yüzüm ısınıyor. Günaydın Wood demek istiyorsun. Boğazımı temizliyorum. "Merhaba."

"Sen kaçmadın."

"Eğer denersem beni yatağa bağlayacağını düşündüm."

"Doğru anladın." Kalçamı kavrayarak pelvisini popoma doğru sallıyor ve nefes veriyor. "Neden giyindiğini bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü sana kızgıyım. Adam kaçırma, hatırladın mı? Kaçırılma mı? Bunlardan herhangi biri bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Hmm. Doğru." Diğer kolunu bedenimin altından geçirip beni sıkıyor ve boynumu okşuyor. Mırıldanıyor, "Benim güzel esirim. İçine boşalmam lazım. Anal seks hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kalbim küt küt atmaya başlıyor. "Ben buna çok karşıyım. Özellikle de beni kutlama yemeğimden kaçırıp gökdelenine kapatan mafya papasıyla."

Düşünceli bir duraklama oldu. "Mafya papası mı?" "Boş ver. Yine sinirlenmeye başladım."

Elini göğsüme doğru kaydırıyor ve sıkıyor. Boğuk bir fısıltıyla, "Seni boşaltmama izin ver. Daha iyi hissedeceksin."

Hücrelerimin yaklaşık yüzde doksani bu fikre katılıp sevinç çılgınlıkları atarken, diğer yüzde onluk kısım onları sopayla susturmaya çalışıyor.

O aptal yüzde doksanın canı cehenneme. Burada yetkili benim, çılgın hormonlarım değil.

Kasıtlı olarak, yanlış anlaşılma olmasın diye, "Hayır" diyorum.

"Tamam. Patron sensin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Ne zamandan beri?"
Kıkırdıyor. "Asla. Sadece seni yatıştırmaya çalışıyordum."

"Anladım. Sadece meraktan soruyorum, yatağın bu tarafındaki komodinin üzerinde de bir silah var mı?"

Kıkırdaması tam bir kahkahaya dönüşüyor. Beni ters çeviriyor, böylece onun diğer tarafında sırtüstü yatıyorum, sonra - yapmayı sevdiği gibi - bacağını üzerime atıyor ve beni yere sabitliyor.

Yumuşak gözleri ve uykulu gülümsemesiyle bana bakarak, "İşte buradasın," diyor.

Tanrım. Neden bu kadar güzel olmak zorunda? Her şeyi çok daha kötü yapıyor.

"Masum bir kurbanı kaçırdıktan sonra hep bu kadar mutlu musun?"

"Hayır," diyor usulca. "Mutluyum çünkü sana uyanıyorum."

Kahretsin. Büyüleyici modda. Temkinli bir şekilde gözlerimi ona diktim.

"Bu kadar şüpheli bakmayın, bu doğru."

"Eve gelmediğim zaman, Ellie polisi arayacak."

Burnunu çene çizgimde gezdiriyor, sakalıyla tenimi gıdıklıyor. "Ellie benimle kalacağını biliyor. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor."

Hain!

"Patronun da bir süre gelmeyeceğini biliyor. Sana selam söylememi istedi."

Ona ters ters baktım. "Bunu ne zamandır planlıyordun?"

"Tüm bu gereksiz öfkeyle zaman kaybediyorsun.

Daha önemli bir şeye geçelim: Bana daha ne kadar kızgın olacaksın? Sikim senin için ağrıyor ve adımı tekrar haykırmanı duymam gerek. Mesela önümüzdeki beş dakika içinde."

"Hayal kırıklığına alış."

Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın. Dokunmama izin vermesen bile

Önümüzdeki ay yine sen olursan, yine de hayatımın en güzel ayı olacak, çünkü birlikte geçireceğiz."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Hadi ama!"

Bakışlarını ağızma indiriyor. Gözleri ısınıyor. Dudaklarını yalıyor.

"Hayır, Liam. Bu işler böyle yürümez. İsteklerimi görmezden gelip özgür irademi ayaklar altına alamazsın ve sonra da senin için mutlu bir şekilde bacaklarımı açmamı bekleyemezsin."

"Tanrım," diyor ateşli bir şekilde, "konuşmaya devam et."

Bacaklarını açtın mı?

Devam et."

İşe yaramaz, hepsi. Bir çimento bloğuyla tartışıyor olmamın bana sağlayacağı faydayı düşünemiyorum bile. "Unut gitsin."

Elimi tutuyor ve devasa ereksiyonunun etrafında kıvırıyor.

Kulağıma fısıldıyor, "Seni istiyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum, ama artık boşaldığında nasıl ses çıkardığını bildiğim için seni daha da çok istiyorum. Artık o güzel ağzının sikimin etrafında nasıl hissettirdiğini biliyorum. Seni sikerken sırtımı tırmalayışını ve adımı haykırışını. Hiçbir şeyi saklamayışını.

"Ama tüm bunlardan daha da önemlisi, benim yanımdayken kendini güvende hissetmeni, bana güvenmeni ve seni mutlu etmek için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını bilmeni istiyorum, buna birinin kafasına kurşun sıkmak da dahil."

Durakladığında gözlerimi açıp ona bakıyorum. Sesi kararıyor.

"Ve eğer o lezzetli ıslak amcığı kendine saklamak seni mutlu edecekse, öyle olsun. Seni benimle kalmaya zorlayabilirim ama beni becermeye asla zorlamam. Bir daha istemeyeceğim."

Beni aniden bırakıyor, yatağın kenarında durmak ve ellerini saçlarında gezdirmek için uzaklaşıyor. Sonra banyoya doğru yürüyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Duş devam ediyor.

Bekle, bana kızgın mı?

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde bir süre suyun akışını dinliyorum, ta ki su kesilene kadar. Birkaç dakika sonra Liam banyodan çırlçıplak çıkıyor. Bana bir bakış bile atmadan dolaba gidiyor.

Birkaç dakika sonra tamamen giyinmiş olarak ortaya çıkar. Siyah takım elbise, siyah kravat, beyaz elbise gömleği, siyah deri ayakkabılar. O yine kurt, karanlık ve tehlikeli, ifadesi kapalı ve gözleri okunamaz.

Yatak odasının kapısından çıkarken omzunun üzerinden, "Kitapların kütüphanede. İyi çalışmalar."
Arkasına bile bakmadan gidiyor.

TRU

I Benim de duş almam, temiz kıyafetler giymem ve yiyecek bir şeyler bulmam gerektiğine karar vermek için aklımı toplamam biraz zaman alıyor.

Her şey sırayla. Daha büyük sorunlar üzerinde daha sonra çalışacağım.

Ebeveyn banyosundaki duş muhteşem. Tavanın ortasında, bir yaz fırtınası sırasında tropik bir adada açık havada banyo yapıyormuşsunuz hissi veren yağmur duş başlıklarından birinin yanı sıra duvarlara stratejik olarak yerleştirilmiş yarım düzine jet, vücudunuza her yönden titreşimli su püskürtüyor.

Banyo malzemelerim iki mermer lavabodan birinin arkasındaki tezgâh boyunca düzgünce sıralanmıştı. Islak saçlarımı tarıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve evimden aşırđığım kendi eşyalarımı kullanarak deodorant sürüyorum.

Bir yanım Liam'ın beni buraya getirmek için çektiği zahmete hayret ediyor, diğer yanım ise onun ön dişlerini tekmelemek istiyor.

Başka bir parçam - aktif olarak görmezden geldiğim küçük, gizli bir parçam - bana bu çılgın planı sevdiğimi ve sızlanmayı bırakıp ona katılmam gerektiğini söylüyor.

Ne de olsa haftalarca Ellie ve Tyler'ın evlilik coşkusunu içinde çığlık atmalarını dinlemek zorunda kalmayacağım. Baro için huzur ve sessizlik içinde çalışabilirim. Ve içine kapanık biri olduğumu düşünürsek

Mükemmel bir randevu fikri, bir kanepenin iki ucunda oturup sessizce kitap okumaktır, fazla konuşmayan seks bombası bir adamla haftalarca kapalı bir yerde mahsur kalmak nirvana olabilir.

Cehennem hayatı da olabilir.

Ne yazık ki, bir şekilde dışarı çıkmayı başarsam bile saatler içinde buraya geri döneceğimden şüpheleniyorum. Liam Black'in elinden kaçmak için birinin bavulunda kendimi ülke dışına kaçırmam gerekecek.

Temiz bir kot pantolon ve tişört giyiyorum, sonra yalınayak dairenin içinde dolaşıyorum, odadan odaya geziniyorum.

Ana yaşam alanları açık bir formatta tasarlanmıştır. Mutfak paslanmaz çelik ve siyah granitle ısıldıyor. Oturma odası ve yemek odası tavandan sarkan kalın bir renkli camla ayrılmıştır. Bir medya odasında dev bir düz ekran TV ve bir tiyatro gibi üç sıra rahat şezlong bulunuyor. Kütüphane, dairenin ana süitin karşı ucunda yer alıyor ve neredeyse onun kadar büyük.

Kütüphanenin yanında bir ofis var. Liam'ın ofisi.

Elim kapı kolunda, kalbim çarpmaya başlamış bir halde açık kapının önünde durup masasına bakıyorum.

Büyük ve siyah, çünkü tabii ki öyle olacak. Bir iş masasında olması gereken her şey var: kurutma kağıdı, bir fincan kalem, büyük ekranlı bir bilgisayar. Görmediğim tek şey bir telefon. Dairenin diğer odalarında da yoktu.

O bilgisayara gidip açıp açmama konusunda kendimle birkaç dakika tartışıyorum ama sonunda Liam'ın şüphesiz bir şifresi olacağına karar veriyorum.

Asansörde kamera varsa, muhtemelen burada da vardır. Ben de etrafa bakmak için kütüphaneye geri döndüm.

Tüm çalışma materyallerim, okul kitaplarım ve sınava hazırlık yardımcılarım odanın bir ucundaki yanmayan mermer şöminenin yanındaki büyük ahşap masanın üzerine düzgün bir şekilde yığılmış durumda. Dizüstü bilgisayarım da orada. Burada televizyon yok ama kitaplıklarda tavana kadar sıralanmış sıra sıra kitaplar var. Sandıklardan birine dayalı, birinin tırmanmasını bekleyen bir merdiven var.

Yavaşça içeri giriyorum, parmaklarımı kömür renginde büyük bir deri kanepenin arkasında gezdiriyorum, abartısız lüks atmosfere hayret ediyorum ve eski kitapların kokusundan keyif alıyorum.

Oda bir bibliyofilin rüyası.

Bir süre kitaplıklara göz gezdiriyorum ve giderek daha fazla etkileniyorum. Proust'un ilk baskıları Liam'ın zayıf noktası gibi görünüyor, ama beni en çok felsefe koleksiyonu etkiliyor. Aristo'dan Nietzsche'ye, Descartes'tan Kant'a kadar her şey var onda. Raflardan birinden, antik Roma imparatoru Marcus Aurelius'un Meditasyonlar'ının yıpranmış bir kopyasını seçiyorum, köhne bir sayfayı açıyorum ve vurgulanmış bir bölümü yüksek sesle okuyorum.

"Sanki on bin yıl yaşayacakmışsınız gibi davranmayın. Ölüm seni bekliyor. Yaşadığınız sürece, gücünüz yettiğince iyilik yapın."

Şaşkınlıkla kelimelere bakıyorum. Uluslararası bir suç imparatorluğunun başındaki bir adam iyilik yapmakla ilgili alıntıların altını mı çiziyor? Belki de bu kitap aslında başka birine aitti.

Ön sayfayı çeviriyorum. Başlık sayfasında kadınsı bir el yazısıyla yazılmış bir yazı var.

Benim aşkım,

Bilge bir adamdan bazı bilgelik sözleri, çünkü bu tür şeylerden hoşlanıyorsunuz.

Doğum günün

kutlu olsun. Julia

On sekiz yıl öncesinin, on Ağustos'unun tarihi.

Ağzım kuruyarak ve ensemdeki ince tüyler diken diken olarak nota bakıyorum. Sonra kapağını kapatıp kitaplıktaki yerine geri koyuyorum, sanki görmemem gereken bir şey görmüşüm gibi ürkek, sinirli ve belli belirsiz suçlu hissediyorum.

Sanki anahtar deliğinden kilitli bir odaya bakmışım ve bir hayalet görmüşüm gibi.

Kendime aptallık ettiğimi söyleyerek duygularımdan sıyrılıyorum.

Julia her kimse, o kitabın Liam'a hediye edildiğine dair bir kanıt yok. Ne de olsa onun adını yazmamış, sadece spesifik olmayan bir "aşkım" yazmış. Liam Meditasyonlar'ı kullanılmış bir kitapçıdan almış olabilir. Onun eline geçmeden önce pek çok kişiye ait olabilir.

Ayrıca, on sekiz yıl önce çok gençti. Şu an olduğumdan daha gençti. Aramızdaki yaş farkını tam olarak bilmiyorum, çünkü bana söylemeyi reddetti, ama Julia adında bir kadın tarafından "aşkım" diye çağrılan biri muhtemelen Liam'ın o zaman olduğundan daha yaşlı olurdu. Kulağa çok sofistike geliyordu.

Belki de babasının kitabıydı? Belki Julia Liam'ın annesiydi?

Listeye eklenecek bir gizem daha.

Uzun ahşap masaya geri dönüp bir sandalye çekiyorum. Çalışma programımı ve dizüstü bilgisayarımı toplayarak yerleşiyorum ve iki aylık maaşımı ödediğim baro sınavına hazırlık sitesine girmeye çalışıyorum. Zaten haftalardır okul ve iş arasında sınavın çoktan seçmeli soru kısmına çalışıyordum, ama şimdi mideme batan bir hisle artık internetten hiç çalışamayabileceğimi fark ediyorum.

Liam'ın Wi-Fi şifresini bilmiyorum.

Kahretsin.

Uzaktan eğitim almak mümkündür, ancak çevrimiçi kursta isteğe bağlı ve canlı akışlı derslerin yanı sıra profesyonel avukatlarla soru-cevaplar, örnek test soruları ve deneme cevaplarından oluşan bir veritabanına erişim ve bir dizi başka harika özellik vardır.

Eski yöntemle, yani kitaplardan çalışsaydım kaçıracağım araçlar.

Bu çok da kötü bir gelişme değil. Yalnız çalışmakta iyiyim ve kendi kendimi motive etmekte sorun yaşamıyorum. Çalışma ekibimin arkadaşlığını özlemeyeceğim, çünkü zaten onları çoğunlukla görmezden geldim. Ancak o dersleri ve veritabanını özleyeceğim, ki en başta bunun için para ödedim.

Bu da Liam'dan şifreyi isteyeceğim anlamına geliyor.

Bu da onunla konuşmam gerektiği anlamına geliyor.

Bilgisayar ekranına, "Hayır diyeceğine dair ne kadarına bahse girmek istersin? Wi-Fi şifresini alırsam e-postalarım da erişebilirim. Bu da Boston polis departmanına kaçırıldığımı bildiren bir mesaj gönderebileceğim anlamına gelir." Bir an düşündüm. "Yoksa adam kaçırma olaylarına FBI mı bakıyor?"

Bilgisayar ekranı ilgisiz bir şekilde bana bakıyor.

"Haklısın. Kimi kandırıyorum ki? FBI muhtemelen onun da maaş bordrosu. Şimdi siz söyleyin, muhtemelen Başkan'ı hızlı aramada tutuyordur. Politikacıların bir avuç dolandırıcı olduğunu herkes bilir."

Bir an kendime acımama izin veriyorum, sonra çalışma kılavuzumu açıp çalışmaya başlıyorum.

Eğer bir ay boyunca bu gökyüzü malikânesinde sıkışıp kalacaksam, en iyi şekilde değerlendirebilirim. Pratik değilsem bir hiçim.

Dört saat sonra öğle yemeği için mola verdim.

Saatın kaç olduğunu biliyorum çünkü şöminenin üzerinde bir saat var. Çantam yanımda değil, dolayısıyla telefonum da yok ve bu da bir uzvum eksikmiş gibi hissettiriyor. Malikanenin lordundan istemem gereken bir şey daha.

Mutfaktaki devasa paslanmaz çelik buzdolabında, raflara dizilmiş her boyutta zarif siyah cam kaplardan oluşan ilginç bir seçki buluyorum. Birini açıyorum ve sarımsaklı patates püresi ile fileminyon buluyorum. Bir diğerinde miso var.

tereyağlı kuşkonmazlı somon balığı. Bir diğesinde ise siyah truffle parçalarıyla süslenmiş çökmekte olan görünümlü et lazanya yer alıyor.

Ağzım sulanarak lazanyayı seçiyorum ve kabı mikrodalgaya atıyorum. Lazanya pişerken ben de çekmeceleri karıştırıp çatal bıçak takımı arıyorum. Çatal bıçak takımından salata maşasına kadar her şey titizlikle yerleştirilmiş. Dairemdekinin aksine, çekmecelerde yumuşak kapanan menteşeler var, bu yüzden ne kadar sert kapatırsanız kapatın, bir hava fısıltısıyla kayarak kapanıyor.

Bana sorarsanız, mutfakta tartıştığınız ve bir noktaya değinmek istediğiniz zamanlar için çok uygunsuz. Birbirimize sinirlendiğimizde, Ellie ve ben dolap ve çekmece çarpmayı bir sanata dönüştürebiliriz.

Granit mutfak adasında lazanyayı mideye indirdikten sonra kabı ve çatalı durulayıp çift bulaşık makinesinden birine koyuyorum. Sonra Liam'ın nereye gittiğini merak etmemeye çalışarak kütüphaneye geri dönüyorum.

Dışarıda hava kararana ve şehrin ışıkları cam duvarın ardından bana göz kırpana kadar çalışıyorum. Ayağa kalkıp gerinmek üzereyken bir el uzanıyor ve yanımdaki masaya bir bardak kırmızı şarap koyuyor.

Liam'ın bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. İçeri girdiğini duymadım.

Hâlâ takım elbiseli ve kravatlı. Sağ elinde bir kadeh konyak tutuyor.

Tek kelime etmeden döner ve odanın diğer tarafındaki büyük siyah kanepeye geçer. Konyağını kanepenin önündeki cam sehpanın üzerine koyar, kravatını gevşetir, sonra oturur ve başını kanepenin arkasına yaslar. Derin bir nefes vererek gözlerini kapatır.

Kucağına oturup ona sarılma dürtüsü çıldırtıcı derecede güçlüdür.

Şaraptan bir yudum alıyorum. Mükemmel, koyu ve sek, biraz baharat ve çikolata içeriyor. Bir süre sonra

Liam'ın benimle konuşmayacağı belli olunca ilk ben gitmeye karar verdim.

"Günün nasıl geçti canım?"

Kıpırdamıyor ya da gözlerini açmıyor ama alaycılığım dudaklarının kenarlarında bir gülümseme hayaletinin belirmesine neden oluyor. "Tamamen boktan." Bir süre durakladıktan sonra sesi alçalıyor. "Ama şimdi daha iyi."

Ellerimin titremesinin durmasını dileyerek şaraptan bir yudum daha alıyorum.

"Sen mi?"

"O..." O günkü deneyimimi özetleyecek doğru kelimeyi arıyorum ve sonunda beni şaşırtan bir kelimede karar kılıyorum. "Üretken."

Başını kaldırıyor ve dudaklarını ıslatıyor. Sehpanın üzerindeki konyak bardağına bakarken, gevşemiş kravatını başının üzerinden çekip yanındaki kanepeye atıyor ve gömleğinin yakasındaki birkaç düğmeyi açıyor. Sonra öne doğru eğilir ve konyağı alır. Dirseklerini dizlerine dayayarak düşünceli bir sessizlik içinde bardağı bir süre burnunun altında çevirir.

Profilden çok yakışıklı. Yakışıklı, gizemli ve çok uzakta.

"Liam?"

"Evet, kızım?"

"Kaç yaşındasın sen?"

Tereddüt etmeden cevap veriyor, bakışları elindeki bardakta. "Otuz dokuz."

Benden on beş yaş büyük. On sekiz yıl önce yirmi bir yaşında olacaktı.

Yirmi bir yaş, Julia adında bir kadının sana "aşkım" demesi için yeterli mi?

Kendime bu soruyu sormayı bitirmeden önce bile cevabın evet olduğunu biliyorum.

Başka bir şey söylemediğimde, "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye mırıldandı.

Düşünmeden cevap veriyorum. "Hayır. Hoşuma gitti."

Başını çevirip bana bakıyor. Bakışları son derece yoğun. Telaşla elimdeki şarap bardağına bakıyorum. "Wi-Fi şifresini almam lazım."

"Tabii ki. İstedğin her şeyi benden isteyebilirsin."

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. Hâlâ gözlerindeki o karanlık ateşle bana bakıyor. "Sakıncası yok mu?"

"Neden umursayayım ki?"

"Çünkü, yani... ya birine e-posta göndermeye çalışsaydım?"

Kaşları şaşkın bir ifadeyle çatıldığında, "SOS gibi" diye ekliyorum.

Beni gözlerine hapsetti. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum.

Sesi alçak ve bakışları benimkilere kilitlenmiş bir halde, "Bunu yapmayacağını biliyorum," diyor.

Kalbim çılgın bir kuş, kanatları göğsümün kafesine çarpıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü benimle kalmak istiyorsun. Çünkü bana güvendiğini söylediğin zamandan beri hiçbir şey değişmedi." Sesi daha da alçalıyor. "Çünkü yirmi sekiz günün sonunda hayatına geri dönmene izin vereceğime dair verdiğim sözü tutacağımı biliyorsun, her ne kadar ikimiz de bunun olmasını istemesek de."

Bir sıcaklık dalgası üzerimde parlıyor, tenimi kızartıyor. Sinir uçlarımin her birini hissedebiliyor gibiyim.

Bakışlarımı ondan ayırıyorum ve sandalyemde kıpırdanıyorum. Yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için, Liam'ın bakışlarını üzerimde hissederek şaraptan bir yudum daha alıyorum.

"Yemek yedin mi?"

"Saat bir civarında öğle yemeği yedim, buzdolabından bir şeyler aldım.

Lazanya. Güzeldi."

Sakin olun. Kendine gel. Neden bu kadar duygusalsın? Sana sadece yemekle ilgili sorular soruyor.

"Yemeğe gitmek ister misin?"

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Yani... yemeğe çıkalım mı?"

Yavaşça nefes alıyor. Çenesinde bir kas esniyor. Konuştuğunda sesi sanki dişlerini gıcırdatıyormuş gibi çıkıyor. "Evet."

Bir an sonra onu aşağıladığımı fark ettim.

Bu beni o kadar şaşırtıyor ki bir süre sessizce oturup zihinsel pusulamı yeniden ayarlamam gerekiyor. "Seni kırmak istememiştim. Sadece kuralların ne olduğundan emin değilim. Daha önce hiç kaçırılmadım."

Bir an için yüz ifademi inceliyor. Kendisinininki gergin ve karanlık. Sonra dikkatini elindeki konyak bardağına çeviriyor. Kadehi dudaklarına götürüyor ve kehribar rengi sıvı bitene kadar içiyor.

"Kural yok," diyor, sesi boğuk. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada benimle yaşamaman dışında."

Neden bu kadar melankolik? Ve ben neden umursuyorum? Daha da önemlisi, neyi kaçırıyorum?

"Merak ettiğim bir şey var."

Elindeki boş bardağa bakarak sessizce bekler.

"Benimle ilgili ihtiyacın olduğunu düşündüğün şey nedir?"

Dışarıdan hiçbir tepki vermese de şaşkınlığını hissediyorum. Bir santim bile hareket etmiyor. Ama artık ona, ruh haline, sesindeki ve ifadesindeki küçük titreşimlere uyum sağladım. Yeterince yakından izlerseniz, tüm sessiz işaretleri alırsanız, çok şey anlatma biçimine.

Uzun bir süre sonra kalbimi kırabilecek kadar üzgün bir sesle cevap veriyor.

"Beni insan gibi hissettiriyorsun."

İçimdeki duygular kabarıyor, göğsümü sıkıyor ve boğazımda bir yumru oluşturuyor. Aptalca, hatta delice olabilir ama bu tehlikeli, esrarengiz adama duyduğum empati o kadar güçlü ki nefesim kesiliyor.

Çoğu insanın katlanabileceğinden ve yaşamaya devam edebileceğinden çok daha fazla acı çekti, bundan eminim.

Dürtüyle, "Sevindim" diye fısıldadım.

Karanlık, boş gözlerle bana bakıyor.

Kahretsin. Bu çok yanlış. Sakın söyleme. Sakın söyleme.

"Akşam yemeğinde İtalyan yemeğine ne dersin?" deme.

Bir süre bana bakıyor, sonra mırıldanıyor: "Öğle yemeğinde İtalyan yemeği yedin."

"En sevdiğim şeylerden asla bıkmam."

"Ben de."

İçimde yemekten bahsetmediğine dair bir his var ama bunu düşünecek vaktim yok çünkü ayağa kalkıyor, yanıma geliyor ve odadan çıkmadan önce bana nazik bir öpücük veriyor.

TRU

A Bir elbise ve ona fırlattığım ayakkabıları giydikten sonra Liam beni yemeğe götürdü.

Burası eski bir İtalyan evi gibi tasarlanmış büyüleyici bir Toskana villası, merkezi bir avluyu çevreleyen iki katlıdır. Yapı, asılı sarmaşıklarla örtülü pişmiş toprak tuğlalardan yapılmıştır. Avlu ve avludaki zeytin ağaçlarının arasında ve çatının kenarında binlerce beyaz ışık parıldıyor.

Büyülü, romantik ve tamamen beklenmedik.

Aynı zamanda boş. Bizi oturtan garson dışında görünürde başka kimse yok.

Liam şaşkınlıkla etrafıma baktığımı gördü. "Burası bana ait." Beyaz keten bir peçeteyi açıp kucığına örtüyor.

"Halka açık değil mi?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bu gece değil, değil."

Sanırım bu, özel olarak yemek yiyebilmemiz için mekanı kapattığı anlamına geliyor. Bunun romantik mi yoksa kontrolcü mü olduğuna karar veremiyorum. Sonra buzdolabındaki tüm cam yiyecek kaplarını hatırlıyorum ve aklıma başka bir düşünce geliyor: belki de bunu güvenlik için yapmıştır.

Belki de mafya papası halk içinde yemek yiyemiyordur çünkü bu onun için çok tehlikelidir.

Ya da benim için.

Ya da kalabalıkta yardım için ılık atacağımı düşünüyor.

Liam, "Yabancıların yanında çok utangaç ve beceriksiz olduğunu düşünürsek, yalnız olursak kendini daha rahat hissedeceğini düşündüm" dediğinde, pırıl pırıl parlayan bir salata kaşığıyla oynayarak bunu düşünmekle meşguldüm.

Parmaklarım hareketsiz kaldı. Ona bakıyorum. Gülümsemesini bastırmaya alışıyor.

"Yani o konuşmayı hatırlıyorsun."

"Her şeyi hatırlıyorum."

Onun yanına taşınmayacağımı söylediğim kısmı çok rahat unuttu.

Peetemi kucağıma koyuyorum ve zaman kazanmak için su bardağımdan bir yudum alıyorum, buraya gelmeden önce bana verdiği öpücüğü düşünüyorum. Nazik ve hızlıydı, her zamanki açgözlü yağmacılığına hiç benzemiyordu. Sanki kasıtlı olarak kendini dizginliyor gibiydi. Sanki beni ürkütmek istemiyordu.

Bir an çok düşünceli ve centilmen davranırken, işine geldiğinde arkasını dönüp tüm nezaketini kapı dışarı etmesinden gerçekten nefret ediyorum.

"Ne?" diye soruyor.

Ayrıca lanet aklımı okuyabilmesinden de nefret ediyorum.

"Sadece çok karmaşık bir insan olduğunu düşünüyordum." "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, ama ben en az karmaşık tanışacağınız kişi."

Dudaklarımı bükerek ona baktığımda usulca ekliyor:

"Beni yeterince tanıımıyorsun."

Ses tonundaki bir şey kanımı hızlandırıyor. "Seni tanıyabilecek miyim? Tüm sırlarını ğrenebilecek miyim?"

Bakışları benimkiler üzerinde sabit, hiçbir şey belli etmiyor. "Eğer yaparsan, bir şeyler çok yanlış gitmiş olacak."

"Keşke senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilseydim."

İkimizi de şaşırttım. enesinde bir kas kayıyor. Yutkunurken adem elması sallanıyor. Onu tartışırken görüyorum

Merakına yenik düşene kadar bu konuşmayı sürdürüp sürdürmeme konusunda kararsız kalır.

"Neden?"

Korunaklı gözlerine bakarken ona cevap verecek cesaretim yok, bu yüzden onun yerine masa örtüsüne bakıyorum. Dudağımın içini çiğnedim, sonra bir nefes aldım ve itiraf ettim.

"Çünkü beni büyülüyorsun. Daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. Çizen keskin kenarların var ve belli ki şiddete alışkınsın, ama aynı zamanda... şefkatlisin. Bu korkutucu yüzeyin altında, hassassın. Ve bence çok üzgünsün. Bu zorlayıcı bir kombinasyon."

Bunu takip eden sessizlik kabarcıklıdır. Ona bakmaya cesaret edemiyorum.

"Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

Telaşla nefesimi verdim. "Öyleyim. Hem de çok. Ama aynı zamanda yaşadığım tüm bu gidip gelmeler yüzünden kendime de kırbaç etkisi yapıyorum." Sesim düşüyor. "Seni hâlâ istiyorum."

Bir çatırdama sessizliği daha, sonra Liam mırıldanıyor, "Bana bak."

Ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Bana parlayan gözlerle ve tarifsiz bir acı ifadesiyle bakıyor.

"Teşekkür ederim." diyor.

"Ne için?"

"Dürüst olmak. Kendin olmak."

"Rica ederim." Birbirimize bakıyoruz. Kalbim göğsümün dışında atıyor gibi hissediyorum.

Garson masamıza geldi. "Buonasera signore." Liam'a selam verdi. Bana da saygıyla başını sallıyor. "Sinyorina."

"Buonasera," diye cevaplıyor Liam. "La lista dei vini, per favore."

İnanamayarak güldüğümde, garson bana şaşkın bir bakış gönderiyor.

"Özür dilerim. Bana aldırmayın, kan şekerim düşük. Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim."

Liam garsona İtalyanca bir şeyler daha söylüyor, o da gülümsüyor. Işık çalarak geri çekilir ve bir köşede kaybolur.

"Demek İtalyanca da konuşuyorsun." Liam omuz silkiyor.

"Galce, İspanyolca ve Fransızca ile birlikte. Başka var mı?" "Birkaç tane."

"Okulda dil eğitimi aldınız mı?" "Daha çok iş başında eğitim gibiydi."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve yüzündeki Mona Lisa gülümsemesine bakıyorum. "Oh, bak, yine belirsiz ve anlaşılmaz davranıyoruz. Bu da eğitiminin bir parçası mıydı?"

"Aslına bakarsanız, öyleydi. Biraz ekmek al."

Masanın ortasındaki ekmek sepetini bana uzatıyor. Beyaz keten bir kumaşla örtülü. Örtüyü çekiyorum ve ortaya zeytinyağı, tuz ve biberiye ile pişirilmiş taze ciabatta ekmeklerinden oluşan güzel bir seçki çıkıyor. Cennet gibi kokuyorlar.

Bir tane alıp ekmek tabağıma koyuyorum, sepeti Liam'a geri veriyorum, sonra su bardağımın yanındaki küçük yuvarlak tereyağı tabağından ekmeğin üzerine tereyağı sürüyorum. Sonra bir parça koparıp ağzıma atıyorum ve tadı dilimde patladığında inliyorum.

"Düşük karbonhidrat kervanına katılmadığını gördüğüme sevindim." "Karbonhidratlar Sophia Loren için yeterince iyiye benim için yeterince iyi."

Bu bana bir kahkaha kazandırdı. "O senin zamanından biraz önce, değil mi?"

"Bir keresinde bikinili bir fotoğrafını görmüştüm, yanında da fiziğini spagettiye borçlu olduğuna dair bir alıntı vardı. Çok şirin olduğunu düşünmüştüm. Yemeği sevmeyen kadınlar için üzülüyorum. Neredeyse seksten daha iyi."

Liam'ın gözleri kızarıyor ve sesi boğuklaşıyor. "Yakın bir saniye bile değil."

"Henüz ekmeği denemedin."

Kıkırdıyor, başını sallıyor.

Garson elinde kolum kadar kalın bir şarap listesiyle döndü. Liam sayfaları çevirerek göz gezdiriyor, sonra İtalyanca bir şeyler söylüyor. Garson tekrar eğiliyor, sonra geri çekiliyor.

Bir süre sessiz kaldık, sonra Liam aniden "Dünyanın herhangi bir yerine gidebilseydin, neresi olurdu?" diye sordu.

Konuşmada garip bir dönüş oldu ama dikkate alıyorum. Ciabatta ekmeğinden biraz daha koparıyorum ve düşünürken çiğniyorum. "Muhtemelen Arjantin."

"İlginç bir seçim. Hiç gittin mi?"

"Hiçbir yere gitmedim. Ama büyüdüğüm kasabada yaşayan Valentina adında Buenos Aires'li bir kadın vardı. En az yetmiş yaşında olmalıydı ama bazı yaşlı kadınların olduğu gibi güzeldi. Seksi de. Yarı yaşında sevgilileri vardı. Bazen onu yelesine kırmızı kurdeleler örülmüş büyük siyah atıyla kasabanın içinden geçerken görürdüm. Her zaman kendi kendine şarkı söylerdi. Şarkı söyler ve gülümserdi, sanki düşündüğü lezzetli bir sırrı varmış gibi.

"Annem onun deli olduğunu düşünürdü, ama ben onun çok çekici olduğunu düşünürdüm. Sadece ona bakarak bile ilginç bir yaşam sürdüğünü söyleyebilirdiniz. Büyük bir hayat. Benim de istediğim buydu."

Beni o kadar yoğun bir şekilde inceliyor ki, kendimi bilinçli hissetmeye başlıyorum.

"Boston'a bu yüzden mi taşındınız? Büyük bir hayat yaşamak için mi?"

Gülüşüm küçük ve kuru. "Buraya taşındım çünkü o sırada erkek arkadaşım BUSM'de tıp fakültesine başlıyordu."

Liam'ın bakışları daha da keskinleşiyor. Daha fazlasını sormak istediğini ama sormadığını söyleyebilirim. Merak etmediği için de ona anlatıyorum.

"Buraya geldikten birkaç ay sonra beni aldattı. İnanabiliyor musunuz, üniversitenin dekanıyla. Hırslı biri olduğunu hep biliyordum ama bu gerçekten bardağı taşırdı."

"O lanet bir aptal."

"Teşekkür ederim."

"Bacaklarını kırmamı ister misin?"

Ciddi görünüyor. Bir an düşündükten sonra başımı sallıyorum. "Bu zahmete değmez. Ayrıca, ben çoktan intikamımı aldım."

Liam sandalyesinde öne doğru oturuyor, kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor ve keskin bakışlarıyla beni kısıtıyor. "Nasıl?"

"Bütün kıyafetlerini sokağa attım ve ateşe verdim." Bu itiraftan biraz utanarak ekliyorum, "Önemsiz olabilir ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

Liam bana bakıyor. Yumuşak bir sesle, "Biliyorum. İntikam iyi bir ilaçtır."

O yine benim kurdum, parlayan gözleri ve vahşi enerjisiyle. İçimden bir ürperti geçiyor ama bu korku değil.

"Ona aşık mıydın?" "Aşık olduğumu sanıyordum."

"Bu bir hayır gibi geliyor."

"Gerçek aşk olamayacak kadar kolay ilerledim. Egom kalbimden daha fazla zedelendi."

Garson o anda elinde bir şişe şarap ve iki bardakla geri dönüyor. Liam ve ben onun şişenin tıpasını açıp kadehlere küçük bir miktar doldurmasını izlerken sessiziz ama onun ilgisinin her zerresini hissediyorum. Yaz güneşinin altında oturmak gibi parlak ve yakıcı.

Şarabın tadına bakıyor. Döndürüyor, kokluyor, yudumluyor, dilinin üzerinde yuvarlıyor. Sonra inanılmaz derecede rahatlamış görünen garsona başıyla selam veriyor.

Bana bir bardak dolduruyor, Liam'inkini de dolduruyor, sonra tekrar geri çekiliyor. Liam kendi bardağını kaldırıp uzatıyor. "Kadeh kaldıralım."

Onun hareketine uyararak kendi bardağımı kaldırıyorum. "Kime?"

Dudaklarını yalıyor, aç gözlerle bana bakıyor. "Bir şeyleri ateşe vermeye."

Bardaklara dokunuruz, bakışlarımız kilitlenir. İçip kadehlerimizi geri koyduğumuzda, sanki bir şeye karar verilmiş gibi son bir his oluyor.

Belki de benim deli olduğuma karar verilmiştir. Beni kaçırana mı kadeh kaldırıyorum? Sonra da büyükbabamın hayaletiyle içten bir konuşma yapacağım.

"Yani."

"Yani."

"Senin bir gökdelenin var."

"Teknik olarak, şirketlerimden biri aracılığıyla

kiralıyorum." "Bir senin
Şirketler. Zorunlu olmak güzel için
olmak a

bazilyoner."

"Çoğunlukla, sadece yorucu."

Bu itiraf beni şaşırttı. Yüzümden anladı. "Belli bir miktardan sonra para bir yüküdür."

"Şüpheliyim."

"Bu konuda bana güvenmek zorundasınız."

"Yani büyüdüğün gibi fakir olmaya geri dönmeyi mi tercih ediyorsun?"

Yine şaşırdı. "Bunu söylediğimi hatırlıyorsun."

"Her şeyi hatırlıyorum."

Gözleri keskinleştğinde bakışlarımı kaçırıyorum ve şarabımdan biraz daha yudumluyorum.

Parmaklarını masanın üzerine vurarak bir süre beni dikkatle izliyor, başını bir yana eğiyor. Sonra konuyu değiştirdi. "Neden bir ceza savunma avukatı?"

Kalbim küt küt atıyor.

Bu tartışmak istediğim bir konu değil. Çok fazla duygusal mayın tarlası var. Bakışlarımı ekmek sepetine indiriyorum ve şarap kadehimi dikkatlice yere bırakıyorum.

"Bu uzun bir hikâye."

"Duymak isterim."

Ben bir şey söylemeyince, "Ünlüleri temsil etmeyi düşünüyor musun?" diye soruyor.

Bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor. Bir anlık kızgınlık midemi sıkıştırıyor. "Sana bunu söyleten ne?"

"Hukuk fakültesi pahalıdır. En az altı haneli rakamlar."

Bakışları meydan okuyor. Haklı, bu yüzden gözümü kaçırıyorum, öncekinden daha da sinirli.

"Müvekkilleriniz çok zengin olmadığı sürece ceza savunmasında para yoktur" diyor.

"Para umurumda değil."

"O zaman sen de bunu yapmayan birkaç kişiden birisin."

"Az önce paranın bir yük olduğunu kendiniz söylediniz." "Sorudan kaçma."

Şimdi sinirlenmiş bir halde başka tarafa bakıyorum ve nefes alıyorum. "Peki, tamam. Ceza savunmasını seçtim çünkü iyi bir avukat tutamayan insanlar için adalet sisteminin ne kadar boktan olduğunu ilk elden biliyorum. Eğer fakirseniz ve bir suçla itham ediliyorsanız, suçlu ya da masum olmanıza bakılmaksızın boku yemişsiniz demektir. Fakir insanlar için şehir kulübü hapishaneleri yok, sadece politikacılar, serbest fon yöneticileri ve milyonerler var."

Bir süre duraksadıktan sonra Liam mırıldanıyor: "Kurtlar için özgürlük çoğu zaman koyunlar için ölüm anlamına gelmiştir."

Ona şüpheyile baktığımda, "Isaiah Berlin'den bir alıntı" dedi.

"Bu hastalıklı."

"Gerçek bu. Dünyada sadece iki tür insan vardır: avcı ya da av. Yoksullar her zaman avdır. Yoksulluk çaresizliktir. Görünüşe göre sen de bunu biliyorsun."

Gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyoruz.

Görünüşe göre kusursuz bir zamanlaması olan garson -Elinde iki tabakla geri döndü. Onları bir güzel önümüze koyuyor ve ne servis ettiğini açıklıyor. İtalyanca, bu yüzden afalladım.

Ayrılırken Liam şöyle diyor: "Şeften bizim için bir tadım menüsü hazırlamasını istedim. Bu şekilde menüdeki en iyi ürünlerden küçük ısırmalar deneyebilirsiniz. Umarım sorun olmaz."

Bir an için kızgınlığımla boğuştuğundan sonra, "Bu harika. Teşekkür ederim."

Liam, "Yine bana kızgınsın." diyene kadar çatal bıçak şakırtıları ve kaş çatmalarla yemeğimi izliyor.

İç çekerek sandalyemin arkasına yaslanıyorum. "Mezarlıklarda kazı yapmak tehlikelidir. Er ya da geç kötü bir şey ortaya çıkaracaksınız."

Bana dünyadaki en ilginç yaratıkmışım gibi bakıyor. "Aynı fikirdeyim."

Bu duyduğum en yüklü ifadelerden biri. Ama içeri girmeden önce bana bunun üzerinde durma şansı vermiyor.

Rastgele Soru Sorgulaması ile başka bir yön. "Annene mi yoksa babana mı çekmişsin?"

"Annem, kesinlikle. Babam çaresiz. Onu on dakika yalnız bıraksanız ya bir şeyler yanar, ya patlar ya da sel basar. O yürüyen bir tehlike bölgesi. Annem ona göz kulak olmasaydı, yıllar önce kazara kendini öldürmüş olurdu."

Onu düşününce gülümsemeden edemiyorum. "Yine de böyle bir babayla büyümek çok eğlenceliydi. O da çocuklardan biri gibiydi, oynamamız için sürekli yeni oyunlar icat ederdi. Çok iyi bir hayal gücü var. Ve tanıdığım insanlar arasında tamamen anı yaşayan tek kişi. Bir saniye bile geriye bakmaz. O bir tür büyük, şapşal, kovboy Zen ustası, etrafta dolaşıp sorun çıkarıyor ve aynı zamanda hayatı iki eliyle yemekten mutluluk duyuyor."

Gevezelik ettiğimi fark edince aniden konuşmayı kesiyorum ve şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

Liam beni biraz daha yakından incelerse, kemiklerimi oluşturan atomların içine bakacak.

"Yanakların kırmızı."

"Bu sadece içlerinde dolaşan kandan kaynaklanıyor. Bana öyle bakmayı kesersen geçer."

"Gitmesini istemiyorum. Benim için kızarmana bayılıyorum." Sandalyemde huzursuzca hareket ettiğimde sesi kısılıyor. "Ve kıvrandığında."

Bir dirseğimi masaya dayıyorum ve bir elimle gözlerimi kapatıyorum. "Keşke beni bu kadar net görmeseydin."

Masanın öbür ucuna uzanıp bileğimi tutuyor, elimi yüzümden uzaklaştırıyor, böylece yüz ifadesini görebiliyorum, parlayan gözler ve ihtiyaç.

"Hayır, sevmiyorsun. Onu seviyorsun."

Parmakları bileğimdeki nabız noktasının üzerinde, bu yüzden kalp atışlarımın nasıl hızlandığını hissedebildiğini biliyorum. Gözlerindeki bakış, sesindeki ton ve aramızdaki havayı kavuran sıcaklıkla ne kadar çılgınca atmaya başladığını.

"Haklısın. Gerçekten seviyorum." Nefes alıyorum. "Ve sen de benim seni görmemi seviyorsun."

Parmakları bileğimi sıkıca kavıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama gözleri alev alev yanıyor.

Garson elinde daha fazla tabakla geri gelir. Liam ona tehditkâr bir bakış atar ve o da arkasını dönüp geldiği yere geri gider.

O gittiğinde Liam, "Söylediklerimde ciddiydim. Benimle yatman için sana baskı yapmayacağım."

Yanaklarımdaki sıcaklık daha da artıyor.

"Ama benimle uyuyacaksın. Benim yatağında. Anlaşıldı mı?"

Titrek bir nefes veriyorum. "Neden?"

"Çünkü sana ihtiyacım var," diye sert bir yanıt gelir. "Ve eğer sana bir şekilde sahip olamıyorsam, diğer şekilde sahip olacağımdan eminim."

"Peki ya benim ihtiyacım olan şey?"

"Neye ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun?"

"Bir kere benim seçim özgürlüğüm."

Bir süre bana bakıyor, sonra bileğimi bırakıyor. Koltuğuna geri yaslanıyor ve ellerini kucağında birleştiriyor. "Neden kadınlar tuvaletine gitmiyorsun? Hemen şu köşede."

Şaşkınlıkla işaret ettiği yöne bakıyorum. Ona geri döndüğümde, sanki önerisi mantıklıymış gibi sakince bana bakıyor.

"Tuvaleti kullanmama gerek yok."

"Senin yok mu?"

Ne. Ne. Cehennem. "Hayır, Liam, bilmiyorum." "Bence biliyorsun."

Gözleri parlıyor. Gözlerinin ardında anlamadığım bir şey var ama tuvalete gitmemi istemesinin bir nedeni olduğunu biliyorum.

Bir süre kendimle tartıştıktan sonra sandalyemi geriye itiyorum.

Avluyu geçip işaret ettiği yöne dönüyorum. Onun görüş alanından çıkar çıkamaz bir an duraksıyorum, kalbime kendine gelme şansı vermek için elimi kaba tuğla duvara dayıyorum. Kalbim daha normal bir şekilde atmaya başladığında, erkekler tuvaletinin önünden geçerek yürüyüş yoluna devam ediyorum. Duvarda, kadınlar tuvaletinin başka bir köşede sağda olduğunu gösteren bir ok var.

Köşeyi dönüyorum ve durup bakıyorum.

Kadınlar tuvaletinin kapısı, tabelada da belirtildiği gibi orada. Ancak kapının on metre ötesinde, binada duvar ya da kapının olmadığı, sadece dışarıdaki caddeye açılan açık bir kemerin bulunduğu bir aralık var.

Kalbim çarpmaya başladı.

O kemerdan çıkıp gidebilirim. Belli ki o da bunu biliyor.

Bana bir seçenek sunuyor.

Orada durup uzun bir süre gibi görünen ama sadece saniyeler olabilecek bir süre boyunca düşünüyorum.

Sonra tuttuğum nefesi dışarı veriyorum, kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açıyorum ve içeri giriyorum.

TRU

When I dönüş için ve Masa, yeni Yemek ortaya çıktı ve eski plakalar temizlendi. Liam şarabını bitiriyor.

Ben oturuyorum. Yemeğimizi sessizce yiyoruz, sadece garsonun tabakları temizlemek ve yeni tabaklar getirmek için yeniden ortaya çıkmasıyla bölünüyor. İki kadeh şarabı peş peşe içiyorum, kaçmamış olmamın ne anlama geldiğini anlamaya çalışmıyorum.

Merak etmeme gerek yok. Zaten biliyorum. Bu tam bir felaketin başlangıcı.

Tüm yemek tabakları toplandığında ve kapuçinolarımızı yudumlarken Liam, "Dün gece el çantasını arabada unutmuşsun. Declan'dan onu kütüphaneye getirmesini istedim."

İçinde telefonum olan el çantasını kastediyor. Beni kurtarması için polisi ya da başka birini acil durum çağrısı yapmak için kullanmayacağım telefon.

"Neden başını sallıyorsun?" "Çünkü kendimi şaşırtmaya devam ediyorum." "Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Bakışlarımı elimdeki cappuccino bardağının kremesi köpüğünden kaldırıp ona bakıyorum. "Her zaman tam olarak ne yapacağımı biliyor gibisin."

Esrarengiz gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor. "Öyle mi?"
Ne zaman I Yapma. dönüş ve Gülümse, o
kaybolur. Hayal kırıklığına uğramış görünerek
daha yakına eğiliyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Bilmediğine inanamıyorum."

"Söylediğini duymak isterdim."

"Yani ne düşündüğümü biliyorsun."

"Bundan rahatsız olmuş görünüyorsun."

"Beni suçlayabilir misin?"

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bunu
sana karşı asla kullanmam."

Fincanı bıraktım ve iç çekerek alnımı ovuşturdum.

"Başını mı ağrıtıyorum?"

"Hayır. Ben sadece... bu çok..."

Sesi boğuklaşıyor. "Hiç de karmaşık değil, Tru."

"Aklımı okumayı bırakırsan çok yardımcı olursun"
diyorum.

"Elimde değil. Sen açık bir kitapsın."

"En azından rol yapamaz mısınız?"

"Kendini daha iyi hissetmen için sana asla yalan
söylemeyeceğimi söylemiştim."

"Bekle, benim tahmin edilemez olduğumu
söylediğini sanıyordum?" "Hayır, seni sürekli
hafife aldığımı söyledim."

Bir dakika düşündüm. "Aradaki farkı anladığımdan emin değilim."

Gözleri alev alev yanarken homurdanıyor: "Geldiğinde
ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydin?"

Gülüyorum. "Oha! Kendime gelmem için bana bir dakika
ver. İhtiyacın olduğunda boyunluk nerede?"

"Çünkü öylesin. Bunu düşündüğümde sikim kalkıyor."

Kızgınlıkla ona bakıyorum. "Bana baskı yapmayacağını
söylemiştin."

Hararetli gözlerle beni süzüyor, sonra anlaşılan beni
fazla zorladığına karar veriyor, çünkü sandalyesinde
arkasına yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerinden rahatça
geçiriyor. "Yeterince adil. Yiyecek başka bir şey ister
misin?"

Tanrım, bu adam Rahibe Teresa'nın sabrını test edebilir.
"Hayır," dedim soğukkanlılıkla. "Yemek için teşekkür

ederim. Çok güzeldi.

güzel."

"Bir şey değil."

Hissettiği eğlenceyi belli etmemek için çok çabaladığını hissediyorum. Bu beni daha da sinirlendiriyor. "Liam?"

"Evet, kızım?"

"Tansiyonuma iyi gelmiyorsun."

Kara gözleri neşeyle dans ediyor. Ayağa kalkıyor, peçetesini masanın üzerine bırakıyor ve bana elini uzatıyor. "Hadi gel. Eve gittiğimizde bana daha fazla ayakkabı fırlatabilirsin."

Eline bakıyorum, bir kaplumbağa gibi parmaklarını saklatmak istiyorum.

Ama sonunda elini tuttum ve beni arabaya götürmesine ve gökdelenine geri götürmesine izin verdim.

Zaten olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Eve döndüğümüzde Liam'ın yaptığı ilk şey müziği açmak oluyor.

"O da ne?" Onu oturma odasına kadar takip ettim, orada bir uzaktan kumandayla oynuyordu.

"Gotan Project. Paris'te yerleşikler ama müzikleri Arjantin elektrotangosu."

"Elektrotango mu? Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Elektronik dans müziği ile geleneksel dans müziğinin bir karışımı.

Tango." Uzaktan kumandayı sehpanın üzerine bırakıyor ve ben dinlerken beni izliyor, boğucu, gümbür gümbür vuran ritim ilgisini çekiyor.

"Seksi," diye telaffuz ediyorum, bu da onu gülümsetiyor.

"Öyle. Ve Arjantin'in tek seksi yanı müziği değil."

Dudaklarımı büküyorum. "Kadınlardan bahsediyorsun."

"Ben atmosferden bahsediyorum. Kültürden. Hava durumundan. Arjantinlilerin hayatlarını yaşama biçimlerinden. Çok tutkulu insanlar."

"Orada zaman geçirdin mi?"

Bakışlarının yüzümden kalçalarımın doğru süzülerek üzerimde oyalanmasına izin veriyor. "Evet. Ve gitmek istemekte haklısın. Kendini kaybedebileceğin ve kaybolduğuna şükredebileceğin türden bir yer."

Kirpiklerini kaldırıyor. Bakışlarımız kilitlendi. Kaybolmak hakkında bir şeyler bildiğini söyleyebilirim.

Gözlerine baktığımda, benim de öyle olduğumu düşünmeye başlıyorum.

Duygular bedenime akan bir dalga gibi hücum ediyor. Önce sıcak, sonra soğuk, sonra da paniklemiş hissediyorum, hareketsiz mi durmalıyım yoksa kaçmalı mıyım emin değilim.

"Sanırım gidip bir süre daha çalışacağım."

Başını salladı ve gözlerini kapatarak arkasını döndü. Sonra koridordan ana yatak odasına doğru ilerliyor, köşeyi dönerken kravatını gevşetiyor ve gözden kayboluyor.

O gittiğinde, titrek bir nefes veriyorum. Sızdıran bir teknede denizin çok açığındayım ve fırtına yaklaşıyor ve ben bunu biliyorum.

Aslında fırtına çoktan geldi. Şimdi tek mesele batacak mıyım yoksa yüzecek miyim görmek.

Kütüphanede, el çantamı dizüstü bilgisayarımın yanındaki masanın üzerinde buluyorum. Çantadan telefonumu çıkarıp kilidini açıyorum ve Diego'dan gelen on beş cevapsız arama ile birkaç panik mesajını görünce iç geçiriyorum. Sonuncusu büyük harflerle yazılmış.

LÜTFEN BANA İYİ OLDUĞUNU SÖYLE!

Numarasını çeviriyorum, benden haber alamazsa aptalca bir şey yapacağından endişeleniyorum.

"Tru!" diye bağılıyor telefonu açar açmaz. "Tanrıya şükür! İyi misin?"

"Ben iyiyim, söz veriyorum. Her şey yolunda."

Bir duraksama olur, sonra derin bir nefes verir. "Tanrım. Tamamen çıldırmış durumdayım."

"Dün gece için özür dilerim. Onun için özür dileme!"

Ses tonundaki hırçınlıktan irkilerek sustuğumda, utangaç bir ifadeye büründü. "Kahretsin. Özür dilerim. Sana bağırarak istememiştim.

Çok endişelendim. Sonra bu gece işe gelmedin ve ben de düşündüm ki..." Bir an sessiz kaldı, sonra sesi düştü. "Sana zarar vermiş olabileceğini düşündüm."

İnanarak söylüyorum, "O bana asla zarar vermez."

"Tru," diye yumuşakça cevap veriyor, "saf olma. Düzinelerce düşmanın idamını emretmiş bir adamdan bahsediyoruz. İnsanlara zarar veriyor çünkü bundan hoşlanıyor."

Ya da belki hak ettikleri için.

Bu düşünce beni o kadar şaşırttı ki sessiz kaldım. Ağzımdan çıkmasına izin vermek şöyle dursun, bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum.

"Dinle, onun hakkında fazla bir şey bilmediğini biliyorum-" "Yeterince biliyorum."

Şaşırp sessiz kalma sırası Diego'da. Bir süre sonra, "Yani onun İrlanda mafyasının başı olduğunu biliyorsun?" der.

"Artık biliyorum."

"Ama dün gecedен önce yapmadınız mı?" "Hayır."

"Yani temelde kim olduğu konusunda size yalan söylüyordu." "Beni korumaya çalışıyordu."

Diego'nun gülüşü sert ve inanmazcaydı. "Buna inanmayacak kadar zekisin."

Öfke, sarmalları olan bir yılan gibi midemde yavaşça açılıyor. "Seni incitti mi?"

İsteksiz bir duraklama, sonra:

"Hayır." "Nedenini biliyor musun?"

Dişlerini sıkarak: "Çünkü sen ondan yapmamasını istedin." "Doğru. Ve eğer burada çaresiz bir kurban olduğumu düşünüyorsanız,

Yanılıyorsun."

"Çaresiz olmayabilirsin ama hâlâ onun kurbanısın."

Isı boynuma tırmanıyor, kulaklarımı parlatıyor, yüzümü ateşe veriyor. "Hayatım boyunca hiç kurban olmadım, şimdi de kesinlikle değilim."

Uzun, gergin bir sessizlik olur. "Dinliyor, değil mi? Orada kafana silah dayamış duruyor ve

ne söylemen gerektiğini."

Yavaşça, net bir şekilde, "Hayır. Dinlemiyor. Silah falan yok. Ve asla bana ne söyleyeceğimi söylemeye cüret etmez. Bana böyle davranmaz."

"Sana inanmıyorum."

"Elimde değil ama gerçek bu."

Sesi yükselir. "Kendini duyuyor musun? Onu savunuyorsun! O bir gangster, Tru! O bir haydut!"

Ellerim titriyor ve midem düğümleniyor olsa da sesimi eşit tutuyorum. "Hatırladığım kadarıyla bana bir zamanlar haydut olduğunu söylemiştin."

"On yıl önce olduğum kişi, Liam Black'in şu anda olduğu kişiden çok farklı bir şey!"

"Bana bağırmayı kesmeni istiyorum, yoksa bu konuşma biter."

Hattan sert ve düzensiz nefes alışını duyuyorum ve çileden çıktığını anlıyorum.

"Yani artık onun kız arkadaşı falan mısınız?"

Ya da öyle bir şey. Hafif bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor.

Kime dönüştüğümü merak ediyorum. Kendi ölümünde mizah bulan bu kadın. Birbirine bu kadar zıt fikirleri aklında tutabilen ve hala işlevini yerine getirebilen bu insan.

Birinci fikir: Liam bir suçlu.

İkinci fikir: Liam iyi bir adam.

Nasıl, neden ya da ne zaman daha büyük bir iyilik olabileceğini hissettiğim ama bilmediğim bir şey için bir adamın içindeki en kötü şeyi mazur görebilecek biri haline geldiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim Liam'a inandığım - tüm karanlığı ve güzel ışıyla - ve bu bana kutsal bir şeymiş gibi geliyor, her ne kadar delilik olsa da.

"Bak, sadece iyi olduğumu bildirmek ve kontrol etmek için aradım."

Öfkelendi. "İyi olup olmadığımı öğrenmek için daha önce arayabilirdin. O adamın beni restorandan nasıl dışarı attığını gördün. Kafamda bir kurşunla bir ara sokakta yatıyor olabilirdim!"

"Bunu anlamayacağını biliyorum ve muhtemelen sen de inanmayacaksın ama bana seni incitmeyeceğini söylediğinde, bu bir sözdü."

"Ve sana ondan koruma istemene ihtiyacım olmadığını söylediğimde, bu da bir sözdü."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu da kendimi korumak için kendi yöntemlerim olduğu anlamına geliyor. Bağlantıları olan tek kişi Liam Black değil. Ve insanları nasıl ortadan kaldıracağını bilen tek kişi de o değil."

Bu kollarımdaki tüm tüyleri diken diken etti. "Diego, lütfen aptalca bir şey yapma. Bu durumu tırmandırmaya gerek yok. Kimse incinmedi-"

"Henüz değil, yapmadılar," diyor karanlık bir şekilde. "Ama böyle bir adamla ilişkiye girmenin kanla sonuçlanacağını düşünüyorsan kendine yalan söylüyorsun demektir."

Bağlantıyı kesiyor.

Elimdeki telefona bakıyorum, o kadar tedirginim ki doğru düzgün düşünemiyorum. Sonra arkamı dönüp kütüphaneden çıkıyorum, uzun, yankılı koridordan geçip ebeveyn yatak odasına giriyorum.

Liam büyük boy yatakta sırtüstü uzanmış, ayaklarını bileklerinden kavuşturmuş ve kollarını başının arkasında kavuşturmuş tavana bakıyor. Göğsü çıplak ve yalınayak, üzerinde sadece siyah bir kot pantolon var.

"Nasıl oluyor da bu kasabadaki neredeyse herkes senin kim olduğunu biliyor ama ben internette senin hakkında tek bir şey bile bulamıyorum?" diyorum.

Sesi sessiz ve sakın. Benimkinin aksine, yüksek ve histeri sınırında.

"İsmimi internetten uzak tutmak için insanlar çalıştırıyorum ama kulaktan kulağa yayılan haberler durdurulamaz. Neden üzgünsün?"

Tedirgin bir şekilde ağırlığımı bir ayağımdan diğerine atıyorum. "Az önce Diego'yla konuştum."

Bakışları tavandan bana doğru kayıyor. Bekliyor.

"Kurbanının ben olduğumu düşünüyor."

"O zaman seni hiç tanımıyor."

"Beni sen kaçırdın."

Gözleri parlıyor. Sesi düşüyor. "Ama yine de kendini kurban gibi hissetmiyorsun, değil mi?"

Aklıma İtalyan restoranının sokağa açılan açık geçidi geliyor. "Hayır."

Gözleri ısındığında ekliyorum: "Kendimi kandırıyor olabilirim. Hormonlarım beynime darbe yapmış olabilir."

Güçlü göğsü ağır nefesiyle yükselip alçalıyor. Bakışlarını tavana çeviriyor. "Bu çocuktan gerçekten hoşlanmamaya başlıyorum."

Sesi kuru olsa da bunun bir tehdit olmadığını biliyorum. "Bunu bana o söylemedi. Bunu kendim buldum."

Liam sessiz kalır.

İyice düşündükten sonra usulca "Tamam, kendimi kandırmıyorum" dedim.

Başı hareket etmiyor ama gözbebekleri tekrar bana doğru kayıyor.

"Yani, evet, hormonlarım son zamanlarda bir sirk gibi. Ama sanırım, genel olarak, sanırım ben sadece..." Derin bir nefes alıyorum ve tamamen dürüst olmaya karar veriyorum. "Bu duruma zihinsel olarak alışmam bir dakika sürecek."

"Anlaşılabilir," diye mırıldanıyor.

Ona, o vücuda, o yüze, tüm o kaslara ve dövmelelere, irade gücüyle kontrol altında tuttuğu o saldırgan cinsel enerjiye bakıyorum ve beni korkutacak kadar güçlü bir arzu hissediyorum.

Bununla mücadele etmek için "Yani düzinelerce düşmanını mı öldürdün?" diyorum.

Sesi sakın. "Bundan daha fazlası."

Sesim zayıf çıkıyor. "Ah." Boğazımı temizliyorum. "Şey. Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum." Yumuşakça gülüyorum. "Sanırım."

Bir süre yüz ifademi inceledikten sonra, "Kararsızlık tam bir sürtük, değil mi?" dedi.

Soru retorikti, o yüzden geçiştirdim. "Sanırım Diego bir sorun olacak."

Liam kaşlarını kaldırıyor. "Kimin için?" "Senin için."

Bakışı bozuldu. "Beni ne kadar az düşünüyor olmalısın."

"Golyat, Davut'u hafife aldı. Bak bu onu nereye getirdi."

Kaşlarını birleştiriyor, gözlerini kısıyor ve sanki kristal bir küreye bakıp geleceği görmeye çalışıyormuş gibi odanın diğer ucundan bana bakıyor. Sonra bakışları bir anlayışa dönüşüyor.

Merak dolu bir ses tonuyla, "Benim için endişeleniyorsun," diyor.

Ben de sert bir şekilde, "Bu kadar şişinme. Ben sadece pratik olmaya çalışıyorum."

Gözleri de sesi kadar yumuşak. "Bunu aklımda tutacağım. Teşekkür ederim."

"Ama onu korkutmaya çalışmanı ya da bu konuda bir şey yapmanı istediğimi söylemiyorum, tamam mı? Ve ona zarar vermeyin talimatı hala geçerli. Sadece seni uyarıyorum."

"Anlaşıldı." "Söz mü?"

"Pinky yemin ederim."

Geniş geniş gülümsüyor. Nefes kesici. Arkamı dönüp kütüphaneye geri dönmeden önce bakışlarımız bir an duruyor, aklım bir anda hayatımı ele geçiren bu yabancıya karşı bir şeyler hissetmeme izin vermemem için bağırırken kalbim bunun için çok geç olduğu konusunda beni uyarıyor.

Bir süre çalışmayı denedim ama vazgeçtim. Dikkatim çok dağınık. Ellie'yi arıyorum ama telesekretere düşüyor. Ona bir süre Liam'la kalacağımı, bunu zaten bildiğini ve ilerisi için arada bir benim tarafımı tutarsa memnun olacağımı söyleyen bir mesaj bırakıyorum.

Yemeğe geldiği için teşekkür etmek için Carla'ya mesaj atıyorum ama cevap alamıyorum.

Orada oturmuş elimdeki telefona bakarken, olan biten her şeyden bunalıyorum. Ara sokaktaki saldırı, Liam'ın başına gelenler, Diego'nun tuhaf

tepkiler, okuldan mezun olmak, burada olmak... her şey beni batırıyor, her yönden hırpalıyor.

Eğiliyorum, başımı masanın üzerindeki kollarıma yaslıyorum ve ağlamamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

O şekilde uyuyakalıyorum, bir sandalyede otururken, yüzüm masanın üzerine düşüyor. Liam bir süre sonra geldiğinde beni böyle buluyor.

Tek kelime etmeden beni kollarına aldı ve yatağa geri götürdü.

TRU

I yetişkin insanları sadece adından bahsederek korkutan bir suç dehasının aynı zamanda nasıl bu kadar kucaklayıcı olabildiğini anlamıyorum.

Sırt sırta, kaşıklaşıyoruz, onun en sevdiği pozisyon. İri vücudu sanki bir laboratuvarı bu şekilde şekillendirilmiş gibi benimkinin etrafında kıvrılıyor. Beni soymaya zahmet etmedi, sadece yatağı yatırdı ve yorganı üzerimize çekti, sonra beni yan çevirdi ve bana sokuldu.

Sıcak nefesi ensemdeki ince tüyleri gıdıklıyor.

Uykulu bir sesle, "Rahat mısınız?" diye soruyor.

"Fiziksel olarak çok."

Neyi atladığımı bildiğı için mırıldanıyor: "Dünyadaki en zor şey kendinle çelişkiye düşmektir."

"Sanki bu alanda kişisel deneyiminiz varmış gibi konuşuyorsunuz."

"Var. Benim de bir tavsiyem var."

"Hangisi?"

"Bırakın olsun. İçinizde savaşan gruplar olduğunu kabul edin. Temel değerlerinize göre yaşıyorsanız, tüm ikinci tahminler kendinize görmezden gelme izni verebileceğiniz gürültülerden ibarettir."

Benim felsefi kurdum. Karanlığa bakarak bir süre onun sözlerini düşünüyorum.

"Onları dinleyelim. Bir listeniz olduğunu biliyorum."

Bu beni şaşırtmamalı ama yine de sordum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de bir zamanlar idealisttim."

Sesinde pişmanlık gibi ağır bir his var.

Belki de sadece yorgunluktur.

"Tamam. Özel bir sıralama yapmadan, en önemli beş temel değerim uyumsuzluk, kendine güven, nezaket, dürüstlük ve cesarettir."

"Toplam kaç kişi arasında ilk beş?" "On iki."

Gülümsemesini göremiyorum ama hissedebiliyorum.

"Geri kalanını alalım."

"Merak. Özgürlük. Sebat. Öğrenme. Mizah. Minnettarlık. Yalnızlık."

Bir süre sonra yumuşak bir sesle "İyi bir liste" dedi. "Teşekkür ederim."

"Yine de merak ediyorum. Yalnızlık mı? Çoğu insan yalnız kalmayı sevmez."

"Yalnızlık ve tek başınalık tamamen farklı iki şeydir.

En yalnız olduğum zamanlar kalabalık içinde olduğum zamanlardı."

Sessizliği düşünceli, sonra beni kendine daha sıkı bastırıyor, saçlarıma doğru iç çekiyor. Kendisiyle mücadele ettiğini hissediyorum ama nedenini bilmiyorum.

Fısıldıyorum, "Nasıl bu hale geldin Liam?" "Neyim ben?"

"Kemiklerden oluşan bir dağın tepesinde duran bir adam."

Yavaşça nefes veriyor, alnını boynumun arkasına çeviriyor. Sanki ateşi varmış gibi sıcak. Sesi kalın, "Ya tepeye tırmanacaktım ya da iskeletlerden biri olacaktım." diyor.

"Mutlu musun?"

Gülüştü kesiciydi. "Şaka mı yapıyorsun?" "Hayır."

"Mutluluk bir yanılsamadır."

"Böyle düşündüğün için senin adına üzülüyorum. Çoğu insan mutluluğun temelde hayatın tüm amacı olduğunu düşünür."

Ses tonunda hafif bir tiksinti var. "İşte tam da bu yüzden çoğu insan depresyonda. Mutluluğu diğer her şeyden üstün tutarlar. Daha önemli şeylerden daha fazla. Ama bu sadece bir duygu. Neredeyse hiç önemi yok."

O üzgün. Sinirlerine dokundum ama o da benimkilere o kadar çok dokundu ki bu konuda geri adım atmayacağım.

"Mutluluktan daha önemli ne var?"

Tereddüt etmeden cevap veriyor, sesi inançla çınlıyor. "Onur. Onuru olmayan bir adam ölmüş de olabilir."

Havada asılı duruyor, kınından çıkarılmış bir kılıç gibi parıltıyor ve tehlikeli, keskin kenarı ışığı ve onunla birlikte merakımı da topluyor.

Neden bir mafya babası onurdan bu kadar şiddetle bahsetsin ki? Daha çok Tanrı ve ülkesi için canını vermeye hazır bir askere benziyor. Kralına hizmet etmeye yemin etmiş bir şövalye.

Değerleri hayatıyla uyuşmayan bir adam.

Declan'ın otoparkta dürüstlük ile ilgili tuhaf yorumunu hatırlıyorum ve onun dürüstlükten bahsetmesiyle Liam'ın onurdan bahsetmesinin bağlantılı olup olmadığını merak ediyorum.

Güç, şiddet ve insan sefaleti ile uğraşan insanlar için böyle şeylerin ne faydası var?

Sinir uçlarımda uğuldayan garip bir sezgiyle karanlıkta yüzümü ona dönüyorum. "Liam?"

"Evet?"

"Listeme onuru da ekliyorum."

Göğsü kürek kemiklerime sıkıca bastırılmış, bu yüzden kalbinin ne kadar sert çarpmaya başladığını inkar etmesi mümkün değil.

Ve bu, söyleyebileceği herhangi bir kelimeden daha fazla, onu birden fazla sırrı olmakla suçladığımda haklı olduğumdan emin olmamı sağlıyor.

Liam Black'in sırlarla dolu bir labirent olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Yalanlarla dolu bir pasta.

Beni öldürse bile, onun gerçek merkezini bulana kadar katmanları sıyracağım.

O geceden sonra bir düzene girdik.

Sabahları uyandığımda Liam çoktan kalkmış oluyor. Birlikte kahvaltı ediyoruz, sonra ben ders çalışmak için kütüphaneye gidiyorum, o da kim bilir ne yapmak için yola koyuluyor. Ben sormuyorum. O da teklif etmiyor. Akşam yemeğinden sonra, akşamları birlikte şöminenin önünde, okuyarak, konuşarak ya da tamamen sessizlik içinde geçiriyoruz.

Konuşma ihtiyacı hissetmeden saatlerce birbirimizin huzurunda oturabilmemiz bana garip geliyor. Garip ve harika ve ikimizin de ihtiyacı olduğunu düşündüğüm bir şekilde rahatlatıcı.

Onu sık sık beni izlerken yakalıyorum. Bir kitaptan başımı kaldırdığımda bakışları üzerimde olur, bazen düşünceli, bazen karanlık. Gözlerinin ardında gece vakti tehlikeli yaratıklar ve gizli tuzak kapılarıyla dolu vahşî bir orman gizleniyor.

Bakışları ne kadar karanlık olursa olsun, her zaman özlemle yanar.

Ama o ilk geceden sonra bana dokunmadı.

Bana baskı yapmayacağına dair verdiği sözü kutsal bir yemin gibi tutuyor. Aynı yatakta yatıyoruz, sık sık birbirimize dokunuyoruz, ereksiyonu er ya da geç kendini belli ediyor, ama o bunun farkında değilmiş gibi davranıyor, ellerini ve aletini kendine saklıyor.

Bir hafta sonra ölüyorum.

Arzu alevlerinin engellenerek körüklendiği tartışmasız bir gerçektir. İsteddiğimiz ama yapamadığımız şey

bizi çıldırtıyor. "Bir daha sormayacağım" diye uyardı ve ben bastırılmış şehvetle duvarlara tırmanana kadar bunu yerine getirdi.

Planı bu muydu yoksa sadece sözünü mü tutuyordu bilmiyorum ama karanlıkta sıcağının yanında yatmak her gece bir işkenceye dönüşüyor.

Sekizinci gün, kırıldım.

Mutfaktayız. Büyük siyah granit adada bir taburede oturmuş, mısır gevreğine muz doğramasını izliyorum. Bu basit bir iş, çok evsel, ama o gömleksiz ve muhteşem ve saçları yataktan karışmış ve yüzünü bacaklarımın arasına gömerken o saçları tutma dürtüsü kalbime bir ok gibi saplanıyor.

Kaşığımla oynayarak, "Prezervatife ihtiyacımız olacak." diyorum.

Bir elinde muz, diğerinde bıçak, donakaldı. Bakışları benimkilere kaydı.

"Komodinlerde ya da banyo dolaplarında hiç yok," diye hafifçe devam ediyorum, sanki az önce onun bakışıyla cayır cayır yanmamışım gibi. "Kontrol ettim."

Dudaklarını yalıyor. Meme uçlarım sertleşiyor.

Sonra sadece başını sallar ve dikkatini tekrar muza verir.

Bu arada, su birikintisi içinde yere kaymamak için tezgahın kenarına tutunmak zorundayım.

Kahvaltımızı o kadar sıcak bir sessizlik içinde yapıyoruz ki terlemeye başlıyorum. Duş alıp giyindikten sonra her gün yaptığı gibi kapıdan alnıma bir öpücük kondurarak çıkıyor.

Ancak dışarı çıkmadan hemen önce başını eğdi ve gırtlaktan gelen bir sesle kulağıma "Lütfen demen gerekecek" dedi.

Arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor ve beni hem çıldırmış hem de dumanı üstünde bırakıyor.

Ders çalışmıyorum. Onun yerine deli gibi kütüphanenin içinde bir aşağı bir yukarı, bir ileri bir geri yürüyorum.

oturma odasında, mutfak adasının etrafında dönüp durdum, ellerimi sıktım.

Öğleden sonra geç saatlerde döndüğünde, enkaz halindeydim.

Beni oturma odasındaki kanepede, bacaklarım altımda kıvrılmış, bir kadeh kırmızı şarap içerken buluyor. Bu benim ikinci şarabım. Şarabın bana verdiği keyif aynı zamanda onu her zamankinden daha seksi gösteriyor, sert çenesi ve ateşiyle, gözleri kor gibi yanıyor.

Küçük kahverengi bir çanta taşıyor.

O bana selam vermiyor. Ben de onu selamlamıyorum. Onun yerine, kimin önce göz kırpacığına dair bahse girmişiz gibi birbirimize bakıyoruz.

Çantayı sehpanın üzerine bırakıyor, bana doğru itiyor ve doğruluyor. Kravatını gevşetiyor, beni izliyor, bir şey söylememi bekliyor.

Tanrım. Bunu kolaylaştırmayacak.

Şarap kadehimi sehpanın üzerine koyup ayağa kalkıyorum. "Aç mısın?"

Gözleri beni yiyip bitiriyor. Homurdanıyor, "Kahretsin, evet öyleyim." "Akşam yemeğini kastetmiştim."

Kravatını başının üzerinden çekip yere bırakıyor. "Hayır. Söyle."

Nabzım çok hızlı atıyor. Otoriter modda. Vahşi, sabırsız modda. Gür bir kuyruğu ve sivri dişleri var, tüyleri kabarıyor.

Sinirle dudaklarımı nemlendiriyorum. Sonra terleyen avuçlarımı kot pantolonumun ön kısmına siliyorum. "Um..."

Takım elbise ceketini silkip yere bırakıyor, ardından hızlıca gömleğinin düğmelerini açıyor ve pantolonunun belinden kıvrılmış uçlarını çekiyor. Tüm bu süre boyunca gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Ben, um..."

Kemerini çözüyor. Göğüslerim ağırlaşıyor ve meme uçlarım ağrımaya başlıyor. Birden nefes almak zorlaştı.

"Liam."

Kemeri boşluklardan geçiriyor. Gürültülü bir ses çıkarıyor. neredeyse nefesimi kesecek.

Sesi, alev alev yanan gözlerinin aksine sabırlı bir çekiklikte. "Evet, genç kız?"

Yatağa girene kadar bana bebeğim demeyeceğini biliyorum. Bana sadece yatakta öyle seslenir.

"Lütfen... lütfen..."

Yumruklarıyla kemere bir halka yapar ve onu çıtlatır.

Zıplıyorum, nefes nefese, "Lütfen benimle sevişir misin?" diyorum.

Bu bir soru değildi ama umurunda da değildi. Sehpanın etrafından dolanarak, "Çantayı al." diye emretti. Beni kaldırıp omzuna atmadan önce itaat etmek için ancak yeterli zamanım oluyor.

Vay anasını. Beni omzunun üzerinden attı.

Bir elimle çantaya, diğer elimle gömleğine tutunuyorum, beni yatak odasına taşırken baş aşağı sallanıyorum, büyük bir eli uyluklarımın arkasına yayılıyor. Bu şekilde taşındığım için kendimi gülünç hissetmem gerekirdi ama bunun yerine gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim davul gibi çarpıyor.

İlk seferinde seviştik.

İkinci kez seks yaptık.

Bu sefer sevişiyoruz ve bu her şeyi hem çok daha iyi hem de çok daha kötü yapıyor.

Ve çok, çok daha tehlikeli.

Beni yatağa yatırıyor, üstüme çıkıyor ve beni derinden öpüyor, dili ağzımı arıyor ve elleri saçlarımı okşuyor. Kollarımı onun geniş omuzlarına doladım. Bacaklarım belinin iki yanında bükülü. Küçük kahverengi çantayı hayatım ona bağlıymış gibi tutuyorum.

Dizlerinin üzerine kalktı ve gömleğini çıkardı. Yatağa uzanıp ona bakıyorum, elektriklenmiş hissediyorum.

"Tekrar söyle." Sesi arzu dolu. Fısıldıyorum,

"Lütfen benimle seviş."

"Kollarını başının üstüne koy."

Hemen itaat ediyorum. Kot pantolonumu ve külotumu çıkarıyor, sonra tişörtümü göğüslerimin üzerinden koltuk altlarıma doğru itiyor, böylece çenemin altında buruşuyor. Sütyenimin kapaması ön tarafta. Fiskeyle açıyor, sonra göğüslerimi avuçlarının arasına alıyor ve onlara ziyafet çekiyor.

Gergin bir meme ucunu sertçe emiyor, beni eğip inletiyor, sonra diğerine geçip aynısını yapıyor. İleri geri gidiyor, acele etmiyor, zevk alıyor, ben kalçalarımı onunkilere doğru sallayıp inliyorum.

"Bana ne istediğini söyle." "Ağzını."

Yavaşça bir meme ucunu ısıyor. "Ağzım sende bebeğim."

"Hayır, aşağıya."

"Parmak uçlarında mı?" diye alaycı bir şekilde fısıldıyor ve daha sert ısıyor.

Zevk iniltilerim karmakarışık. "Bacaklarımla arasında. Lütfen."

"Ağzımı amının üzerinde sevdin mi?"

Deliriyorum. Sesi o kadar sıcak ve karanlık ki beni çıldırtıyor. Saçmalamaya başladım. "Evet, lütfen, bayılıyorum, istiyorum, lütfen acele et, hemen istiyorum."

Göğsünden bir gümbürtü geçiyor, bir hayvanın bölgesel uyarısı.

Vücudumdan aşağı kayıyor, ilerlerken karnımı ve kalçalarımı nazikçe ısıyor. Bir uyluğumu ısıyor, sonra uyluğumun cinsel organımla birleştiği yere burnunu sokuyor ve erkeksi bir ihtiyaç sesiyle derin bir nefes alıyor.

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Dudağımı ısıyorum, çaresizce kalçalarımı sallıyorum.

Başparmaklarıyla beni açıyor ve zonklayan klitorisime en nazik öpücüğü konduruyor.

Tırnaklarımla kahverengi kâğıt torbada bir delik açıyorum. "Şu güzel amcığa bak," diye fısıldıyor, hafifçe çimdikleyerek kıvrımlarım. Bir parmağını içime kaydırıyor. "Ah, ve sen

sırılsıklam. Sırılsıklam."

Klitorisimi emdiğinde, hıçkırarak sarsılıyorum.

Beni yalarken parmağını nazikçe sokup çıkarıyor, diğer eliyle uzanıp göğüslerimi okşuyor. Çantayı ve kollarımı yukarıda tutma talimatını unutup titreyen parmaklarımı saçlarına gömüyorum.

Uzun ve alçak sesle inlediğimde mırıldanıyor: "Tanrım, bu sese bayılıyorum. Neredeyse boşalırken adım haykırdığın zamanki kadar."

Nefes nefese, "Lütfen beni boşalt. Tanrım, evet lütfen Liam, boşalmam gerek."

"Yapacağımı biliyorsun bebeğim. Sana göz kulak olacağımı biliyorsun."

İçime kalın bir parmak daha sokuyor, sonra ağzını tekrar klitorisime götürüp emiyor.

Nefes nefese, kalçalarımı daha hızlı ve daha hızlı sallıyorum. Tenim yanıyor. Oda çok sıcak, çok yakın.

Liam beni orgazmın eşiğine getiriyor ama düşmeden önce duruyor.

Ayağa kalkıyor, kalan giysilerini çıkarıyor ve "Beni sarın" diye emrediyor.

Yarı sayıklayarak kese kağıdını bulmaya çalışıyorum. İçinde yırtıp açtığım bir kutu prezervatif var. Küçük folyo paketi dişlerimle yırtarak açıyorum. Sonra yatağın kenarına kıvrılıyorum ve titreyen parmaklarımla prezervatifi Liam'ın sert aletine doğru yuvarlıyorum.

Bir eli saçlarımda, karanlık, yoğun gözlerle beni izliyor.

İşim biter bitmez beni yatağa geri itiyor ve içime giriyor.

"Önce benim sikime boşalman gerekiyordu," diye kulağıma homurdandı. "Bir haftadır bunu takıntı haline getirmiştin."

Beni öpüyor, ağırlığını bana veriyor. Yatağa gömülüyorum, kalçalarımı onunkilerle aynı ritimde döndürüyorum.

Her şey rüya gibi bir nitelik kazanıyor. Hava yumuşak ve gölgeli. Teninin ve saçlarının sıcak, temiz kokusu burnuma doluyor. Onun genişliği tarafından gerildim, çılgınca

Sürtünme, her kayma ve itme için, derin göğüs homurtuları için, onun altında kendimi çok küçük ve güvende hissettiğim için.

Kalbim çatlayacakmış gibi hissettiğim için.

Öpüşmeyi kesip kulağıma adımını inliyor. Yumuşak ve çaresiz, anlamadığım bir hüznle karışık.

Orgazma doğru ilerlerken, içimde de duygular oluşuyor. Onunla savaşıyorum, ona teslim olmak istemiyorum çünkü ne kadar büyük hissettirdiğinden korkuyorum. Ne kadar güçlü.

O biliyor. Bir şekilde biliyor.

Kalçalarının hareketini yavaşlatarak başını kaldırıyor ve bana bakıyor. Boğuk bir sesle, "Sakın benden uzak durmaya kalkma bebeğim. Elimizdeki tek şey buysa, bana her şeyi versen iyi edersin."

Gözyaşlarımın sıcak dikenini gözlerimi yakıyor. Uzaklara bakıyorum, kalbim çarpıyor, ama yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Hadi," diyor. "Bana her şeyini ver."

"Korkuyorum."

"Biliyorum. Yine de yap."

Boğazım kapanıyor. Bana bakıyor, beni bakışlarının karanlık derinliklerine hapsediyor, beni daha yavaş ama daha derin beceriyor.

Bu da diğerleri gibi bir itiş gücü ama beni alıp parçalara ayırıyor.

Kasılma üstüne kasılma beni sarsarken nefesim kesiliyor, kamburlaşıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış Liam'a bakıyorum. Kollarım, kalçalarım ve amım aynı anda onun etrafında kenetleniyor.

Nefes alıyor, "Siktir. Evet. Çok güzelsin, Tru. Bana bak. Başka tarafa bakma."

Boğazımdan en küçük bir hıçkırık kaçıyor. Yatak altımdan düşüyor ve ben de onunla birlikte düşmemek için ona tutunmak zorunda kalıyorum, aşağıda beni bekleyen korkunç karanlığa yuvarlanıyorum.

Ben boşalırken gözlerimde gördüğü şey, onun kontrolünü kaybetmesine neden oluyor.

Bir iniltiyle gözlerini kapatıyor ve beni öpüyor. Vahşice. Sert. Kıpırdanmaya başlıyor, içime sertçe giriyor ve beni daha da açmak için bir elini kalçamın arkasına doluyor.

Hâlâ boşalıyorum, zevkten sarhoşum, o bana sahip olurken ağzının içinde inliyorum.

Boşaldığında, başını geriye atıp tavana doğru bağırarak, koca vücudundaki tüm kasları sıkarak sert bir şekilde boşalır.

İçimde zonkladığını hissediyorum ve kasılmalarım yavaşlamaya başladığında kendini kendi şiddetli orgazmına bırakmasını nefes nefese izliyorum.

Sonra onun altında kemiksiz, açık ve nefes nefese kalıyorum, tırnaklarım sırtının sert kaslarına batıyor.

Üstüme yığıldı. Kalbi benimkine karşı sertçe çarpıyor.

Nefesini tuttuğu bir anın ardından beni de yanına alarak yuvarlanıyor. Bedenimi onunkinin üzerine yerleştiriyor - göğüs göğüse, göbek göbeğe, uyluklar uyluklara- başımı boynunun kıvrımına sıkıştırıyor ve beni ezici bir kucaklamayla sarıyor.

Çok uzun gibi görünen bir süre boyunca sessizlik içinde öylece yatıyoruz. Liam Galce bir şeyler mırıldanana kadar birbirimizin düzensiz nefes alışlarını ve kalp atışlarını, şehrin gece seslerinin aşağıdaki sokaklardan belli belirsiz yükselişini dinliyoruz.

Başımı omzuna yaslayıp yüzüne bakıyorum. Ürkütücü bir şekilde acı çekiyormuş gibi görünen bir ifadeyle tavana bakıyor.

Fısıldıyorum, "Ne oldu?"

Gözlerini kapatıyor. Yutkunur. Yavaş bir nefes verir. Cevap verdiğinde, kısık bir sesle. "İnsanlara yakınlaşmam. Hiçbir zaman. Çok uzun zamandır bu şekilde yaşıyorum."

Kalp atışlarım yeniden hızlanmaya başlıyor. Bir an için çırpınışını izliyorum, endişe sinirlerime işliyor

Sonlar.

Başını çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor. Kendi gözlerinde karanlık okyanuslar çalkalanıyor.

"Her şey kontrolüm altındaydı," diye fısıldıyor yanağını okşayarak. "Ama seni hiç beklemiyordum."

TRU

I ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Zaten boğazım da düğümlendi, o yüzden suskun kalmam muhtemelen daha iyi. Sadece Liam'ın gözlerinin içine bakıyorum.

Aramızdaki bu şeyin hızla kontrolden çıkacağı hissine kapılıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, şimdiden kontrolden çıktı.

Biliyorum çünkü onun gözlerinin karanlık derinliklerinden bana yansıyan şey, benim de hissettiğim arzunun aynısı. Aynı güçlü, yakıcı ihtiyaç.

Şu anda bu kadar iyiye - bu kadar kavurucu, bu kadar tatmin edici, bu kadar çığ - bundan sonra sadece daha iyi olabilir. Daha iyi ve daha bağımlılık yapıcı.

Sonunda bittiğinde daha acı verici hale getirir.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez korku uzun, buz gibi parmaklarını kalbime batırıyor.

Israrla fısıldıyorum, "Bana bir söz ver."

"Herhangi bir şey," diyor hemen. "Söyle."

Cesaretimi toplayarak yutkunuyorum. Sesim kısık çıkıyor. "Sana aşık olmama izin verme."

Dudakları ayrılıyor. Kalbim çılgınca çarparken sessizce bana bakıyor, ta ki beni sırtüstü yatırıp ağırlığını üstüme yerleştirene kadar. Ağır bir bacağını iki bacağımın üzerine atıyor.

Bir dirseğine dayanarak büyük eliyle çenemi kavırıyor ve ateşli gözlerle bana bakıyor. "Yapabilir misin?" diye fısıldıyor.

Aman Tanrım. Bunu istiyor. Ona aşık olmamı istiyor. Ona verebileceğim her şeyi vermemi istiyor, kırılğan kalbim de dahil.

Ona yalan söylemeyi düşünüyorum. Şaka yapmayı düşünüyorum. Düşüşümü yumuşatmak için beni yakalayabilecek yüzlerce farklı güvenlik ağını düşündüm ve hepsini bir anda bir kenara attım.

Beni kurtarabilecek tek şey gerçek.

Sesim titreyerek, "Yolu yarıladım bile." diyorum.

Sanki onu karnından bıçaklamışım gibi bakıyor.

Göz kapakları çırpınarak kapanıyor. Yavaşça nefes veriyor, kara kaşları birbirine yaklaşıyor, sonra bana nazik, uzun bir öpücük veriyor.

Bu adamın -bu güçlü ve vahşi adamın- aynı zamanda nasıl bu kadar şefkatli olabildiğini anlamıyorum. Böyle zamanlarda onun bir başka yönünü daha görüyorum; yüzeye çıkan, tüm demirden otokontrolünü kıran ham, duygusal bir yön. Benden uzak durmayı o kadar çok istiyordu ki, yine de geri gelmeye devam etti, ayın çektiği gelgit gibi amansız.

Ve yörüngeme dönüşünü memnuniyetle karşılamaya devam ettim.

Aramızdaki çekim böyle hissettiriyor: karşı konulmaz bir çekim gücü gibi. Bireysel parçalarımızdan çok daha büyük bir şey tarafından bir arada tutulan hareket halindeki iki gezegeniz. Temel ve inkar edilemez bir şey.

İkimiz için de inanılmaz derecede yıkıcı olacağını hissettiğim bir şey.

Ama artık geri dönmek için çok geç. Kurdun inindeyim, onun büyüğü altındayım. Buraya nasıl geldiğimi anlamam için yakında yeterince zamanım olacak.

Ve o gittiğinde kendimi nasıl toparlayacağımı.

Saatler sonra, yalnız uyandım.

Bu kafa karıştırıcı. Esasen hoşuma gitmediği için.

Ayağa kalkıp tuvaleti kullandıktan sonra bir çift yoga pantolonu ve tişört giyiyorum. Sonra yatak odasından çıkıp karanlık dairede dolaşarak Liam'ı arıyorum.

Ofis kapısının altında bir ışık huzmesi parlıyor. Yatağıma dönüp uyumamın daha iyi bir fikir olup olmayacağını düşünerek ona doğru yöneliyorum, ancak Liam'ın sesinin ofisinin içinden geldiğini duyunca bu fikirden vazgeçiyorum.

Kapı aralık olduğu için sesi biraz kısık ama yine de seçilebiliyor.

"Sonuçları umurumda değil. Çıkmak istiyorum."

Sesi tedirgin geliyor.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Kimse benden daha yüksek bir bedel ödemedi."

Merakla, parmak uçlarımla ofisinin kapısına yaklaştım.

Sesi yükselir. "Evet, yakın olduğumuzu biliyorum. Neyin tehlikede olduğunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" Bir duraklama olur, sonra homurdanır, "On sekiz yıl yeter. Bu kadar uzun süre dayanmam bir mucize!"

Kütüphanesinde bulduğum kitabın ön sayfasındaki on sekiz yıl öncesine ait yazıyı düşünüyorum. Julia'dan aşkına.

On sekiz yıl ne için yeterli?

Kalbim güm güm atıyor, gittikçe yaklaşıyorum. Liam sessiz, telefonun diğer ucunda kim konuşuyorsa onu dinliyor.

Sonra birden kükrer, "Çünkü bu onları geri getirmeyecek!"

Onu bir kemik dağının tepesinde duruyormuş gibi tarif ettiğimi ve tüylerimin diken diken olduğunu hatırlıyorum.

"Bir dakika bekleyin."

Ayak sesleri yeri dövüyor. Ben dönüp kaçamadan Liam kapıyı çekip açıyor ve orada durup bana bakıyor. Yalınayaktı ve üzerinde sadece külotu vardı.

Yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor. "Özür dilerim. Ben de seni bulmaya geliyordum. Yatağa geri döneceğim."

Yakalandığım için utanarak kaçmak için dönüyorum ama kolumdan tutup beni içeri çekiyor. Telefonda Galce bir şeyler söylüyor ve telefonu kapatıyor.

Sonra kollarını bana doladı ve beni ayı gibi kucakladı.

Liam nefes alış verişini kontrol altına alana kadar birkaç uzun an boyunca öylece duruyoruz. Arada sırada göğsünden ince bir titreme geçiyor.

Yanağımı kalp atışlarının üzerine koyarak fısıldıyorum: "İyi misin?"

"Olacağım." Sesi çakıllı. Nefes veriyor, sonra boynuma sokuluyor. "Neden uyanıksın?"

"Sen gitmiştin."

Durdu, sonra çekildi. Gözleri yüzümü arıyor.

Ses tonumu hafif tutuyorum. "Buradaki tek hafif uyuyan sen değilsin."

"Gel hadi."

Beni kucaklamadan bırakıyor, elimi tutuyor ve beni koridordan geçirip yatak odasına götürüyor. Telefonunu yatağın yanındaki komodinin üzerine koyuyor, sonra bana dönüyor ve beni nazikçe yatağa itiyor.

Birkaç dakika içinde tekrar kaşıklılaşmaya başladık. Ama bu sefer ikimiz de uyanıktık.

Otomatik ışıklar söndükten ve hava tekrar karardıktan sonra, "Beni sen taşımadın" diyorum.

"Hoşuna gitmediğini söylemiştin."

Bunu düşündüm. "Hayır, yürüyebileceğimi söyledim."

"Yani hoşuna gidiyor."

"Kendini beğenmişlik yapma. Bu hiç hoş değil."

Yavaşça nefes veriyor. Vücudundaki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissediyorum ama merakım yüzünden onu riske atıyorum.

tekrar çalıştı. "Kiminle konuşuyordun?"

Uzun, gergin bir duraklama oldu. "Kardeşim." Bir duraklama daha. "Bazı sorunlara neden olan... bir iş durumu var."

Bana ne kadar az bilirim o kadar iyi olacağını söyledi ama ben biraz daha zorlamaktan kendimi alamıyorum. "Tüm aileniz birlikte mi iş yapıyor?"

"Hayır. Sadece ikimiz kaldık."

Sol mu? Fısıldıyorum, "Birlikte çalışmak gibi mi?" "Canlı olarak sol."

Kalbim yumruk gibi sıkılıyor. "Senin ailen de mi?"

İ ekişi ağır. "Evet."

Bana sekiz çocuktan biri olduğunu söyledi. Anne ve babasını da sayarsak ailesinde on kişi var. Ama şimdi sadece iki tane mi var? Bu nasıl mümkün olabilir?

"Liam, çok özür dilerim." Tereddüt ediyorum. "Bir kaza mı oldu?" Sesi çok alçak geliyor. "Bir yangın."

Sırtındaki yara izlerini ve mezarlıklarda kazı yapmanın tehlikeli olduğunu söylediğimde nasıl kabul ettiğini düşünüyorum ve kusmak istiyorum. "Aman Tanrım."

"Uyu hadi."

Bu konuda konuşmak istemiyor. Anlıyorum, ama şimdi uyuyabileceğimi düşünüyorsa, delirmiş demektir.

O uykuya daldıktan sonra uzun süre uyanık kalıyorum, karanlıkta nefes alışı dinlerken düşüncelere dalıyorum.

Sabah, kafası meşguldü. İy uyuyup uyumadığını sormadım, çünkü uyumadığını biliyordum. Ben tavana bakıp merak ederken o dönüp duruyordu.

Ve spekülasyon yaptı.

Julia ve on sekiz yıl hakkında kara kara düşündü.

"Bu onları geri getirmeyecek," diye bağırdı telefonda. Bunu ya da neredeyse tüm ailesini yok eden yangını düşünmeden edemiyorum. Adamın o kadar çok gizemi var ki, hepsini bir arada tutamıyorum.

O gitmeden önce duşta sevişiyoruz, sonra o gece kapıdan girer girmez tekrar sevişiyoruz. O bile

Bu sefer kıyafetlerini çıkardı, sadece kütüphaneye girdi, beni tutkuyla öptü, sonra beni açık kitaplarımın üstündeki masaya yüzüstü itti. Eteğimi kaldırıyor ve külotumu indiriyor, sonra beni arkadan beceriyor, bir eli kalçamda, diğeri ensemdede beni tutuyor.

Hayvani bir
şey. Bayıldım.

Sonra bana eliyle biftek ve patates püresi yediriyor. Ben mutfaktaki adanın kenarına otururken o da bacaklarımın arasında duruyor ve her lokmada dudaklarımın çatalın dişleri etrafında kenetlenmesini hevesli gözlerle izliyor.

Belden yukarısı çıplak, cehennem gibi seksi, tüm o şişkin kaslar ve dövmeleer gözlerimi yakıyor.

Üzerimde onun beyaz gömlelerinden biri var, başka bir şey yok. Arada bir göğüslerimi ya da kalçalarımı okşuyor, eğilip boynumu öpüyor ve beni içine çekiyor. Mutfak adasında da seks yapmak üzere olduğumuza eminim ama cep telefonumun çalmasıyla bölünüyoruz. Karşımızdaki tezgâhta şarj aletine takılıydı.

Liam telefonun yanına gidiyor ve ekrana bakıyor. Tek kelime etmeden telefonun fişini çekti ve bana uzattı.

Ekranda "1 Numaralı Dolly
Hayranı" yazıyor. Yüce Tanrım. Bu
benim annem.

Liam'a baktığımda sırtıyordu.

Adanın çıkıntısına sıkıştırılmış taburelerden birini çekip üzerine yerleşiyor, dirseklerini tezgâha dayıyor ve çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koyarak konuşmayı dinlemeye hevesli olduğunu belli ediyor.

Bunun iyi bir fikir olduğundan hiç emin olmadığım için bir an için kendimle tartışıyorum ama hemen fark ediyorum ki annem bana ulaşamazsa tanıdığım herkesi arayacaktır. En iyisi bu işi bitirmek.

Telefonu kulağıma götürüyorum ve burnumun kenarını sıkarak kendimi destekliyorum. "Merhaba anne."

"Selam, tatlım! Sesini duymak çok güzel! Nasılsınız?"

Onun Teksas tınısını duyar duymaz beklenmedik bir rahatlama hissediyorum. "Şu anda mı? Seni daha sık aramadığım için kendimi suçlu hissediyorum."

Alay ediyor. "Saçmalama, Truvy. Büyük şehirde yoğun bir hayatın var. Burada, çiftlikte hiçbir şeyin değişmediğini biliyorsun. Babanın kulübeyi yakması dışında."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum, gerçi babamın herhangi bir şeyi ateşe vermiş olması beni asla şaşırtmamalı. "Taksidermi kupa kulübesi mi?"

"Aynısından. Cennet gibi kokuyordu. Yanan kürk oldukça pis bir koku yaratır."

Yüzümü buruşturarak, "Tahmin edebiliyorum." dedim.

"O zavallı küçük doldurulmuş yaratıklar öyle siyah ve zehirli bir duman bulutu içinde havaya uçtular ki, ilçe sağlık müfettişi neler olup bittiğini görmek için bizzat geldi."

Dilini şaklatıyor. "Zavallı baban kendinden geçmişti. Bütün o serserileri avlamak ve doldurmak yirmi yılını aldı. Şimdi her şeye sıfırdan başlamak zorunda kalacak."

Babamın, değerli koleksiyonu olan kömürleşmiş doldurulmuş hayvan cesetlerinden oluşan dumanlı bir yığının yasını tutarkenki görüntüsüne gülmekten kendimi alamıyorum. Her birinin üzerinde durdukları ahşap sehpanın üzerinde isimlerinin yazılı olduğu küçük bir altın plaket vardı

-evet, hepsine isim verdi- ve "ölümsüzleştirildikleri" tarih.

Yarı normal bir şekilde büyümem bir mucize. "Nasıl oldu bu?"

Annemin sesi kuruyor. "Kendine yeni bir Weber barbekü aldı, değil mi? Büyük, parlak gazlı bir tane, ızgarasından alevler çıkıyor, tıpkı Evil Knievel'in Büyük Kanyon'dan atladığı roketli geminin egzozu gibi. Ve o lanet şeyi, evinin hemen yanına koymak zorunda kaldı.

Çünkü en sevdiği iki hobiyi aynı anda yapmak istiyordu, koca kukla."

O kadar gülüyorum ki yanaklarım acıyor. "Babam süper şarjlı barbeküsüyle tahnit kulübesini mi yaktı?" "Mmhmm, kesinlikle yaktı. O güzelim T-bone biftekleri mahvetti. O sabah da kasaptan almış. Geçen haftadan beri kanepede uyuyor."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akana kadar gülüyorum. Liam sanki bu şimdiye kadar kulak misafiri olduğu en büyüleyici konuşmamış gibi bana bakıyor.

Annem sert bir şekilde, "Birinin bunu komik bulmasına sevindim." diyor.

Gözlerimi silerek birkaç kesik nefes alıyorum. "Üzgünüm ama gerçekten öyle."

Homurdanıyor. "Hayatımın hikayesi. Bir şekilde dört ilçe çapında bir elektrik kesintisine neden olmadan bir ampülü değiştiremeyecek bir adamla evlendim."

"Ama onu bu yüzden seviyoruz."

Sesi ılıklaşıyor. "Kesinlikle öyle. Şanslı ki gamzeleri ve tatlı Güneyli cazibesi var. Aştan bahsetmişken, özel biriyle mi çıkıyorsun tatlım?"

Zihnim panikle bomboş oluyor. Liam'a bakmamak için kendimi zorluyorum ve onun yerine tavana bakıyorum. "Uh..."

Gülüyor. "Aman Tanrım. Kulağa ciddi geliyor." "Bu, kesinlikle... ilginç."

"Adı ne?"

Boğazımı temizliyorum. "Liam."

Söz konusu adam adından bahsedilince canlanıyor, annem ise mırıl mırıl bir ses çıkarıyor. "Rawr. Seksi."

"Şimdi kulaklarımı kapatıyorum."

"Tanrı'yla ilişkisi nasıl?" Ağır ağır iç çektim. "Tanrı aşkına."

"Çünkü kalbini İsa'ya vermemiş bir adama güvenemezsin."

Bu çağrıyı kabul ettiğim için pişman olmaya başlıyorum. "Eğer bilmeniz gerekiyorsa, Tanrı ile ilişkisinin kopuk olduğunu söyleyebilirim."

Hâlâ tavana bakıyorum ama çevresel görüşümden Liam'ın kara kaşlarını nasıl çattığını görebiliyorum.

"Ah canım. Sen bunun üzerinde çalış. İyi bir işi var mı?"
Tereddüt ediyorum. "O çok zengin."

Hemen şüpheledi. "Ben bunu sormadım." Bir an için yalan söylemeden ona ne söyleyeceğimi düşünüyorum, çünkü anneme yalan söyleyemem. Ancak gerçeği çarpıtabilirim. Ama bunu Liam'ın önünde yapamam, bu yüzden tezgahı atlayıp sesimi alçaltarak uzaklaşıyorum.
"O

uluslararası bir şirketin CEO'su."

İlgileniyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Şirketi iyi durumda mı? Orada güçlü bir gelecek var mı?"

"Büyüyen bir endüstri olduğunu söyleyebilirim." Bunun için cehenneme gideceğim.

"Baban onu sever miydi?"

Bunu düşünüyorum. "Şey, o bir silah sahibi. Ve kesinlikle bir 'aile' adamı. Bana karşı da çok korumacıdır."

Hattan gülümsediğini duyabiliyorum. "Harika! Sen ve Liam ne zaman bana torun vereceksiniz, tatlım?"

"Vay canına. Oraya varman sadece üç dakika sürdü. Sanırım bu bir rekor."

Beni görmezden geliyor. "Tabii önce evlenmen gerekecek."

"Bu mükemmel hayat tavsiyesi için teşekkür ederim."

Bir an duraklar. Tekrar konuştuğunda sesi değişmiştir. "Hayat kısa, Truvy. Düşündüğünden daha kısa. Bir şeyleri çok uzun süre bekletemezsin, yoksa çok geç olabilir."

Olamaz. Bu olmaz. Tuvaletin kapısının yanında yürümeyi bırakıyorum ve duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. "Biliyorum anne."

"Gelecek hafta onun doğum günü, biliyorsun. Yirmi yedi yaşında olacaktı."

Bir süre sessiz kaldık, sessizliği ve acı dolu anıları paylaştık.

Sessizce, "Temmuz sonunda baro sınavına gireceğim. Eğer geçersem, ertesi gün eyalet kamu avukatlığı bürosuna başvuracağım. Michael'ın başına gelenler asla müvekkillerimden birinin başına gelmeyecek, anne. Sana söz veriyorum."

Ağır bir nefes çekiyor. Sesi çatlıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim."

Arka planda bir çarpma ve bağırma sesi duyuldu. Sonra annem öfkeyle inliyor.

"Git. Onu sevdiğimi söyle." dedim.

"Seveceğim, tatlım. Biz de seni seviyoruz." "Sevdiğinizi biliyorum.

Kendinize iyi bakın."

Vedalaşıp telefonu kapatıyoruz. Arkamı döndüğümde Liam on santim arkamda duruyordu. Sıçradım ve şaşkınlıkla nefesim kesildi.

Hiç vakit kaybetmeden, "Michael kim?" diye soruyor.

Bir elimi çarpan kalbimin üzerine bastırıp nefes alıyorum. "Beni korkuttun!"

"Michael," diye soruyor.

Bilmek istediği şeyi söyleyene kadar kemiğe sarılmış bir köpek gibi davranacağını şimdiden söyleyebilirim, bu yüzden devam ediyorum ve yapıyorum. İsteksizce. "Michael benim kardeşim."

Yüzümü inceliyor. Sesi düştü. "Rahmetli kardeşin."

Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum, tahmin etmesine şaşırmadım.

Yavaşça çenemi avucunun içine alıyor ve gözlerinden kaçamayayım diye başımı geriye çeviriyor. "Ne oldu?"

Sanki görünmez bir el kalbimi tutmuş ve sıkıyor gibi hissediyorum. Bu konuşmak istediğim son şey.

Tecrübelerime dayanarak onun bu isteksizliği çok iyi anladığını biliyorum. Yanan gözlerine bakarak fısıldıyorum,

"Özür dilerim, ama bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Liam keskin bir sessizlik içinde bana bakıyor, çenesinde

bir kas çalışıyor. Bir süre sonra dedi ki, "O yüzden mi

kanunlaşacak mı?"

Gözlerime dolan yaşların acısını hissederek yutkunuyorum. "İntikam için çok geç olduğunda, adaletin başka yönlere gitmesi gerekir."

Yüzü değişir. İfadesi sert, lazer gibi odaklanmadan şaşkın bir anlayışa dönüşüyor. Sanki beni belki de ilk kez tam olarak görüyormuş gibi.

Elektrik çarpmış gibi görünerek, "Kesinlikle" diye fısıldıyor.

Birbirimize bakıyoruz, aramızda büyük ve korkutucu bir şey filizleniyor. Havada hissedebiliyorum, bu garip bağlantıyı, dile getirilmemiş bir bilişselliği. Bir aynılık. Bizi karanlık sargılarla bağlayan ve aynı şekillerde çarpıtan ortak bir deneyim.

Bu deneyim ölümdür.

Ne kadar farklı olursak olalım, önemli olan tüm yönlerden kurdum ve ben birbirimize benziyoruz.

Beni kollarına çekti ve açlıktan ölüyormuş gibi öptü.

O günden sonra yanımdan hiç ayrılmadı.

TRU

U Ona şekil ve anlam veren normal bir rutinden koptuğunda zaman yavaşlar. Ya da belki tamamen yok oluyor. Her iki durumda da, iş ve okul tarafından paranteze alınmadan, günlerim sorunsuz bir şekilde birbirinin içine geçiyor. Güneşin doğuşu ve batışı geçen zamanın tek göstergesi haline geliyor ve o bile günden güne o kadar benziyor ki anlamını yitiriyor.

Liam ve ben dış dünyadan kopuk, kendi kendimize empoze ettiğimiz bir izolasyon içinde yaşıyoruz.

Kesilmiş ama hiçbir şey eksik değil.

Birlikte yemek yeriz. Birlikte uyuyoruz. Her seferinde saatlerce konuşuyoruz. Eski filmleri izliyor ve haberlerden uzak duruyoruz, kendi balonumuzda kozalanıyoruz. O telefonuna cevap vermiyor, ben de benimkine. Birbirimize tamamen dalmamızı hiçbir şey engelleyemiyor. Sanki başka bir gezegene taşınmış gibiyiz.

Yepyeni bir yaşam biçiminin icadı gibi hissettiriyor.

Kaçındığımız sadece iki konu var: geçmiş ve gelecek.

Zaman kapsülümüzün kuralları ışığında bu mantıklı. Bizim için geçmiş ve gelecek diye bir şey yok. Sadece şimdi var, çünkü olabilecek tek şey bu.

Tek sorun şu ki, her sabah uyandığımda onun uykulu, gülümseyen yüzünü gördüğümde kalbim biraz teslim oluyor

Daha fazla.

Ona aşık olmama izin vermeyeceğine söz vermesi için yalvardım ama kim böyle bir şey için söz verebilir ki? Aşk mantık dinlemez. Zaman gibi, aşkın da kendi fiziği, kontrol etmekte çaresiz olduğumuz evrensel kuralları vardır.

Arada bir kendimi banyoya kilitleyip aynada kendimle sert bir konuşma yapıyorum ama yansımam bile bunun umutsuz olduğunu biliyor.

Kalp ne isterse onu ister, ne olursa olsun.

Ve her şeyden çok istediğim şey Liam ve benim askıya alınmış zaman tünelimizde sonsuza kadar devam etmemiz.

"Daha hızlı mı?"

Sesi kulağımda gırtlaktan gelen bir mırıltı. Parmakları bacaklarımın arasında. Arkamda o varken yatakta çıplak bir şekilde yan yatıyorum, beni yavaşça sikerken titriyorum, aynı zamanda klitorisimi okşuyor.

Fısıldıyorum, "Bu mükemmel. Aynen böyle. Ah-"

Zonklayan klitorisimi çimdiklerken sarsılıyorum, sonra onu çekiştiriyorum. Aletinin uzun, sert boyu dayanılmaz bir yavaşlıkla içime girip çıkıyor. Pencereleden güneşin turuncu topunun uzaktaki ufukta tepe yaptığını görüyorum.

Bu, şimdiye kadar icat edilmiş en iyi uyanma yöntemidir.

Liam boynumu öpüyor, etimi o kadar sert emiyor ki moraracağını biliyorum. Aşk ısırtığı koleksiyonuna bir yenisi daha ekleniyor. Kalçalarının ritmini artırıyor, aynı anda bir tatmin hırıltısıyla beni ısırtıyor.

Her yeri büyük. Aleti, göğsü, sert parmaklı eli. Varlığı ve sıcaklığı, katıksız erkekliğiyle duyularımı ezmesi. Daha önce hiç bu kadar iri bir adamla yatmamıştım ve boyutlarımız arasındaki farkı beklenmedik, ilkel bir şekilde tatmin edici buluyorum.

Benden çok daha büyük, fiziksel olarak çok daha güçlü, ama yine de kendimi onun yanında herkesten daha güçlü hissediyorum.

Belki de bu güzel, vahşi adamın ona belli bir şekilde baktığımda macuna dönüştüğünü bildiğim içindir. Tek yapmam gereken başımı eğmek ve dudağımı ısırarak ve o dağılıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni karnımın üzerine yuvarlıyor. Dizlerinin üzerine yükselip içimde kalmaya devam ederek kalçalarımı yukarı ve geriye doğru sürüklüyor, böylece ben de dizlerimin üzerine çöküyorum, göğsüm yatağın üzerinde ve kığım havaya kalkmış, yanağım buruşuk çarşaflara dönük.

Kalçalarımı kavırıyor ve zevkle homurdanarak birkaç kez itiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve inliyorum.

"Seni böyle seviyorum, bebeğim," diyor düzensiz bir şekilde. "Şu haline bak. Şu muhteşem kışa."

Popomun yanağını avuçluyor, okşuyor ve çimdikliyor, sonra keskin, acı bir tokat atıyor.

Sarsılıyorum, nefesim kesiliyor. Hareketim onu içimde daha da derinlere itiyor, o kadar derin ki taşakları sıırılsıklam kıvrımlarıma çarpıyor ve beni tekrar inletiyor.

"Hoşuna gitti mi?" "Bayıldım."

"Benim tatlı, pis kızım," diye fısıldar, sesi saygılıdır.

İtişlerini karşılamak için geri çekiliyorum, vücuduma gönderdiği şok dalgalarını seviyorum. Meme uçlarım sertleşti ve ağrıyor. O kadar ıslağım ki, kalçalarımın aşağı kaydığını hissediyorum.

Liam uzanıyor ve klitorisimle tekrar oynamaya başlıyor, ileri geri sallıyor. İniltiğim karışıyor.

"Siktir. Siktir, Tru. Bu çok iyi..."

İngilizce'den Galce'ye geçiyor. Her ne söylüyorsa kulağa o kadar pis geliyor ki yanaklarıma kan hücum ediyor ve her şey gibi onlar da zonkluyor.

Sonra üzerime eğiliyor, bir elini şiltinin üzerine koyuyor ve diğer kolunu belime doluyor. İticileri daha da derinleşiyor ve hızlanıyor. Sert nefes alarak, göğüslerim sallanırken ve çarşafları avuçlarken arkamdan içime giriyor.

Tam orgazm olmak üzereyken yavaşlıyor.

İtiraz için sızlandığımda, topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek kalçalarının üzerine oturtuyor. İki kolunu belime dolayarak sırtımı göğsüne yapııştırıyor ve başını kulağıma doğru eğiyor.

"Benim için gelecek misin?" "Evet."

Uyluklarını esnetiyor, kalçalarını döndürüyor, böylece ben nefes alıp inlerken tamamen içime oturuyor. Büyük bir eli göğsümü sıkıyor.

"Ağzını bana ver."

Başımı çeviriyorum ve omzuna yaslanmasına izin veriyorum. Beni derinden öpüyor, dili sondalı ve sıcak. Aşağı uzanıyor ve parmaklarını ıslaklığımın içine sokuyor, aşağıya, birleştığımız yere kaymadan önce bir an için tembelce klitorisimi okşuyor. Nazik, araştırmacı parmaklarıyla, kalın, sert horozunun etrafında gergin olan kıvrımlarımı keşfediyor.

Çılgınca, ağzına doğru inliyorum. Orgazma o kadar yakıным ki tüm vücudum serbest kalmak için titriyor.

Sonra aniden amıma tokat attı.

Sert değil, ama içime öyle güçlü bir zevk dalgası gönderiyor ki, bir kedi gibi kamburlaşarak haykırıyorum.

Bacaklarımın arasına ikinci kez tokat attı, sonra üçüncü kez.

Çılgılık atarak geliyorum.

Ona karşı sarsıldığımda, göğüs kafesimin etrafında çelik bir bant gibi duran tek koluyla beni sıkıca tutuyor ve kulağıma övgü dolu sözler fısıldıyor.

Şiddetli kasılmalar yavaşladığında, gevşek ve ter içinde kalıyorum, neredeyse rahatlayarak ağlıyorum. Beni tekrar öpüyor, bu sefer şefkatle, sonra benden ayrılıyor ve beni sırtüstü itiyor.

Açılmış kalçalarımın arasına yerleşiyor, göğsü benimkine değecek şekilde vücudunu indiriyor ve içime girerken gözlerimin içine bakıyor.

"Sikimi seviyorsun, değil mi bebeğim?"

Başımı sallıyorum, duygularım ve hislerimle konuşamayacak kadar bunalmış durumdayım.

"İstediyini biliyorum." Sesi çok yumuşak. Boynumu öpüyor. Boğazıma doğru fısıldıyor, "O senin. Bu ve diğer her şey. Hepsi senin, ben-"

Bir iniltiyle kesiyor, daha sert itiyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kendime seninim demek üzere olmadığını söylüyorum ama umutsuzca buna inanmak istiyorum.

Noel Baba'ya ya da Diş Perisi'ne de inanabilirdim. Liam benim değil, ben de onun değilim ve bu tuhaf peri masalımız yakında sonsuza dek mutlu olmadan sona erecek.

Şimdi tek gerçek soru, düşüşün ne kadar sert olacağı.
Ve beni kırıp kırmayacağı.

Bir saat sonra, hala yataktayız. Bu kez yüz yüze, kolları beni sarmış, vücutlarımız birbirine bastırılmış, ayak parmaklarım onun büyük ayaklarının tepesine dayanmış.

"Sadece meraktan soruyorum, kaç numara ayakkabı giiyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Topuklu ayakkabılarını deneyip senin için çıplak dolaşp dolaşmayacağımı merak ediyorsan, cevabım hayır."

Yorumunun çağrıştırdığı görüntüye zayıfça gülüyorum.
"Tuhafsın."

"Sen bir yabancısın."

Birbirimize gülümsüyoruz. Burnunun ucunu benimkine sürüyor. Bu basit jestin tatlılığı kalbime bir umutsuzluk acısı gönderiyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Boğazımı temizleyerek, "Sanırım on altı beden falan" diyorum.

"Yanlış."

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Gülümsemesi kendini beğenmiş. "Daha büyük." Sonra bir an yüz ifademi inceliyor, gülümsemesi soluyor ve bakışları yoğunlaşıyor.
"Ne oldu?"

Lanet olsun ona ve o keskin kurt gözlerine. "Sadece... hayat."
Yüzümü avuçlarının içine alıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor.
"Anlat bana." diyor.

"Anlatamam."

"Neden olmasın?"

Yutkunuyorum, gözlerimi saklamak için çenesine
bakıyorum. "Anı mahvetmek istemiyorum."

"Çok geç. Şimdiden en kötüsünü
düşünmeye başladım." "Hiçbir şey
söylememeliydim."

Sesi sertleşir. "Söyle. Bana. Şimdi."

Kahretsin. Ben ve koca ağzım. Küçük bir sesle, "Peki.
Um... kaç günümüz kaldı?"

Tüm vücudu geriliyor. Sanki nefes bile almıyormuş gibi
görünüyor. Boğuk bir sesle, "Neden? Erken mi ayrılmak
istiyorsun?" dedi.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum ve ona
gerçeği söylemek için cesaretimi topluyorum. "Hiç gitmek
istemiyorum."

Uzun, korkunç bir an boyunca kıpırdamadan durur. Sığ
ve hızlı nefes alıp vermesi dışında hareketsiz ve sessiz.

Fısıldıyorum, "Özür dilerim. Seni kızdırmak istememiştim."

Nefes nefese kalıyor ve beni kendine daha da
yaklaştırıyor. Belli belirsiz, "Kızgın mısın? Tanrım, Tru."

Bunu kızgın olmadığı anlamına alıyorum, ama ne
hissediyor olabilir, bilmiyorum. Ama her neyse, daha sert
nefes almasına, kalbinin bir çekiç gibi çarpmasına ve
kollarının beni bir mengene gibi ezmesine neden oluyor.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra kendini kontrol
ediyor gibi görünüyor. Ya da en azından "Üç gün"
dediğinde sesi daha normal geliyor.

Kalbim ters dönüyor. Midemde kelebekler uçuşuyor,
sonra boğazıma bir ekşilik doluyor, sanki kusacakmışım
gibi.

Üç gün oldu. Tanrım, haftalardır buradayım.
Neredeyse hiç zaman yokmuş gibi görünüyor.

Orada uzun süre gergin ve sessiz yattığımda, Liam homurdanıyor, "Lanet olsun, Tru, aklımı kaçırmadan önce konuş benimle."

Tuttuğum nefesim dışarı fırladı ve ağzımdan "Görüşmeye devam etmek istiyorum" cümlesi döküldü.

Yumuşak bir acı sesi çıkarıyor ve beni bırakıp sırt üstü dönerek tavana bakıyor.

Panik göğsümün içinde alev alev yanıyor. Bir dirseğimin üzerine kalkıyorum ve iri gözlerle ona bakıyorum. "İşin yüzünden senin yanında güvende olmayacağımı düşündüğünü biliyorum ama bunu bir sır olarak saklayabiliriz. Ben evime ve işime geri dönerim ve birbirimizi arada bir görebiliriz ya da belki sadece hafta sonları falan-"

"Hayır."

Sesi düz ve nihai. Kalbime bir bıçak saplandı.

Utançla parlayarak sırtüstü yere yığılıyorum ve ellerimi yüzüme kapatarak böyle bir aptal olduğum için kendime bağırıyorum. Zavallı, yapışkan, aşk hastası bir salak.

Bana bir bak. Yalvarıyorum. Annem dehşete düşerdi. Ben dehşete düştüm.

Bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Sarsılarak doğruluyorum ve bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum, kendimi toparlamak için banyoya koşmak niyetindeyim ama daha ayağa kalkamadan Liam beni yakalıyor.

Beni göğsüne doğru sürüklüyor ve orada sabitliyor, böylece kollarından zincirlenmiş, açık bacaklarının arasında oturuyorum.

Sesi acı dolu, "Eğer bir yol olsaydı, bulurdum. Benim için bir çıkış yolu yok, anlıyor musun? Yaptığımız bu şey... uzakta olmanın bana neye mal olduğu, neleri ayarlamak zorunda kaldığım hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Sana neye mal oluyor?" Yüksek sesle araya giriyorum. Isı boynumdan yukarı süzülüyor. Nabzım hızla atıyor. "Peki ya bana neye mal oluyor?"

Sesi yükselir. "Önünde koca bir hayat var. Hukuk fakültesinden mezun oldun. Yakında baro sınavını geçip avukat olacaksın. Hayalini yaşıyor olacaksın-"

Bu kez benim sert kahkaham onun sözünü kesiyor. "İlham verici konuşmaları bırak artık! Bahsettiğin rüya daha çok hayat boyu süren bir kâbus gibi. Olmayı arzuladığım şey bu değil, ailemin başına gelen en kötü şey, benim başıma gelen en kötü şey beni buna itti. Kardeşim en iyi arkadaşım ve tanıdığım en iyi insandı ve öldürüldü-"

Aniden duruyorum, hıçkırıklara boğuluyorum. Sessizce, Liam bana sarıldı.

Utanç duygum daha da artıyor çünkü bu odada kayıp yaşayan tek kişi ben değilim. Liam bu korkunç kategoride beni geride bıraktı. Ben bir kardeşimi kaybettim ama o anne babasını ve altı kardeşini kaybetti.

Titreyerek gözlerimi kapattım ve fısıldadım, "Özür dilerim. Aşırı duygusal davranıyorum. Biliyorum sen...ailen..."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Unutalım gitsin." "Kardeşin öldürüldü mü?"

Sesi tuhaf. Hafif bir karanlık izi dışında alçak ve duygudan yoksun. Tehlikenin. Sesinin kalitesinden rahatsız olarak, sadece "Evet." diyorum.

Bekliyor, vücudu gerginlikle titriyor. Daha fazla açıklama istiyor ama ben ayrıntılara girmekten çekiniyorum, onun yerine özetliyorum.

"Restoranda bana söylediğin, kurtlar için özgürlüğün çoğu zaman koyunlar için ölüm anlamına geldiğiyle ilgili söz..." Derin bir iç çekiyorum, aniden bir yorgunluk dalgasına kapılıyorum. "Michael o şanssız koyunlardan biriydi."

Liam yavaşça, "Ve sen de hayatını onun intikamını almaya adamaya karar verdin," diyor.

Sesi gittikçe daha da tuhaflaşıyor. Sanki gömülü bir hazine bulmuş gibi hararetle ve ateşli. Sanki

mücevherler ve altınlarla dolu bir korsan sandığına rastladı.

Başımı çeviriyorum ve onun yakıcı bakışlarının yüzümü dağladığını hissediyorum. "İntikam için çok geç olduğunda adaletin başka yönler e gitmesi gerektiğini söylediğimde ne demek istediğimi sanıyordun?"

"Annenize, onun başına gelenlerin hiçbir müvekkilinizin başına gelmesine izin vermeyeceğinizi söylemişsiniz - bunu uyuşturucu ya da akıl sağlığı sorunu olduğ u, intihar ya da aşırı dozdan öldüğ ü, onun bir avukat olduğ u ve sizin de avukat olmak istediğ iniz şeklinde anladım."

"O bir avukat değ ildi. Üniversiteden bile mezun olmamıştı. Sadece parası olmayan ve uyuşturucu sorunu olan, çok güçlü bir adamla ters düşmüş iyi bir çocukt u."

Arkamda Liam yine hareketsiz ve sessiz, derin derin düşünüyor. Bunun konuşmanın sonu olup olmadığından emin değ ilim, ta ki "Sanki kader başından beri bunu planlamış gibi" diye mırıldanana kadar.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istediğ inizi anlamıyorum."

Ayakta durabilmem için beni yatağ ın kenarından itiyor, sonra kendisi ayağ a kalkıyor. Beni kendisine doğru çeviriyor ve çenemi eliyle kavrayarak yüzüne bakmaya zorluyor.

Gözleri şimdiye kadar gördüğ üm en siyah gözlerdi. Katil siyah. Seri katil siyah.

Cehennemin en karanlık köş esindeki dipsiz bir kuyu kadar siyah. "Giyineceğ iz. "Giyineceğ iz. Yiyecek bir şeyler. Sonra bana kardeşine tam olarak ne olduğ unu anlatacaksın ve hiçbir şeyi atlamayacaksın."

Duraklıyor, gözleri parlıyor, sonra ekliyor: "O güçlü adamın adı da dahil."

LIAM

T Tru neden onun adını bilmem gerektiğini sorsa da ona söylemedim. Sadece onu dolaba yönlendirdim.

Giyinebilir, sonra kendim giyinir ve mutfakta sabırsızlıkla onu beklerim.

Yalınayak, beyaz gömleklerimden birini giyerek içeri girdi.

Bu artık onun üniforması. Ders çalışırken bile üzerinde bunlardan biri var. Kolları ön kollarına kadar kıvrılmış, etekleri ince kalçalarının yarısına kadar sarkıyor. Çoğu zaman altına bir şey giymiyor çünkü nasıl olsa yırtıp atacağımı biliyor.

Mutfak adasına oturdu. Önüne bir kase mısır gevreği koyuyorum. İç çekip kaşığı bırakana kadar yemesini izliyorum.

"Tanrı aşkına Liam, bana öyle bakmayı kes. Kafam patlamak üzere."

"Sabır benim erdemlerimden biri değildir."

"İnan bana, biliyorum." diyor sert bir şekilde.

Birbirimize bakıyoruz. Adanın etrafında yürümek, onu yakalayıp kucaklamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Bir süre önce ne kadar çok ortak noktamız olduğunu saymayı bıraktım, çünkü çok hızlı bir şekilde artmaya devam ediyorlardı. Ama bu...

Bu, paylaşılan bir deneyimden ziyade bir işaret gibi hissettiriyor.

"Dinliyorum." diyorum.

Gözleri kararıyor. Bir an dudağının içini çiğniyor, sonra mısır gevreği kasesine bakıyor.

"Üç gün daha geçtikten sonra birbirimizi hiç görmeyeceksek, bunun ne önemi var?"

Sabırsızlık içimi kemiriyor ama yüz ifademi nötr ve sesimi sabit tutuyorum. "Senin hakkında daha fazla şey bilmek benim için önemli."

Bana bakıyor, yeşil gözleri parlıyor ve sonra alaycı bir şekilde, "Gerçekten mi? Bu rahatsız edici bir duygu olmalı."

Kızgın bakışlarını tutarak, "Tamam. Bunu hak ettim. Lütfen yine de söyle."

"Lütfen "den ürktüğünü görebiliyorum ve böyle bir buldozer olduğum için kendime lanet ediyorum. Gelecekte davranışlarıma daha dikkat edeceğimi aklıma not ediyorum, sonra da istediğimi yapıp yapmayacağına karar verene kadar mümkün olduğunca hoşgörölü bir şekilde beklemeye çalışıyorum.

Bu olağanüstü zor.

Sonunda bir elini uzun, siyah saçlarında gezdiriyor ve nefes alıyor. Daha dik oturuyor, omuzlarını dikleştiriyor ve bakışlarımla yüz yüze geliyor.

"Benim ailem fakir. Bunu size söylemiştim. Ben seksen dönümlük bir arazide, büyükbabamın inşa ettiği ve ben doğduğumda oldukça eskimiş olan bir çiftlik evinde büyüdüm, çünkü babamın el becerileri tam tersiydi. Eğer bir resim asmaya kalkarsa, çekici başparmağına vurur. Ampul değiştirmek için merdivene tırmanırsa düşer. Son derece sakardır, bu yüzden evimiz başımıza yıkılıyordu ama aslında mahsul ve hayvan yetiştirme konusunda iyiydi, bu yüzden on kişilik bir aileyi doyuracak kadar yiyeceğimiz vardı."

"Bütün çocukların kendi işleri vardı ama kardeşim Michael sakarlık konusunda babama çekmiş. Yardımdan çok bir tehditti. Traktörü sürdükten sonra

üçüncü kez ahırın kenarına vurduğunda, annem sonunda onu çiftlik işlerinden sonsuza dek men etti."

Eliyle sabırsız bir hareket yapıyor. "Uzun lafın kısıası, çiftlik işleri olmayınca ve liseden yeni mezun olmuş, üniversite planı ve işi olmayınca çok fazla boş vakti oldu. Bir barda takılmaya, yanlış insanlarla düşüp kalkmaya ve para kazanmak için uyuşturucu satmaya başlamış. Küçük çaplı şeyler, esrar ve haplar, ama esrar Teksas'ta hiçbir zaman yasal olmadı. Ve içerken yakalanmak, satarken yakalanmaktan farklıydı... ama yerel bir yargıcın oğluya ortaklaşa satarken yakalanmak hepsinden kötüydü."

Konuşmayı keser ve ellerine bakar. Sesi düşer. "Özellikle de o yargıç lisedeyken annene aşık olmuş ama annen başka bir adamla evlenince kalbi kırılmışsa."

Bir an sessiz kaldı. Yüzüne kazınmış acıyla anılarını gözden geçirdiğini görüyorum ve ona sarılmamak için kendimle tekrar savaşmak zorunda kalıyorum.

"Yargıcın oğlunun iyi bir avukatı vardı elbette. Aile zengindi. Bağlantılıydı. Avukat, kardeşimin bir uyuşturucu şebekesinin beyni olduğunu -sanki Michael herhangi bir şeyin beyni olabilirmiş gibi- ve yargıcın oğlunu zorladığını ve manipüle ettiğini iddia etti. Ki bu tamamen saçmalıktı. O çocuk geldikleri kadar kötüydü. Senaryo 180 derece tersine dönmüştü. Ancak ailemizin iyi bir avukat tutacak parası yoktu, bu yüzden bize bir kamu avukatı atandı.

Sesi sertleşiyor. "Ortalık kan gölüne döndü. Yargıcın oğlu paçayı kurtardı. Bir gün bile hapiste kalmadı, kamu hizmeti bile almadı. Ancak kardeşime, sabıkası olmamasına rağmen yasaların izin verdiği en ağır ceza verildi."

"Cümle neydi?"

Sessizce söylemeden önce tereddüt ediyor, "Beş milyon dolar para cezası. Artı federal hapisyanede kırk yıl."

Seri tecavüzçüler bundan daha hafif cezalar alırlar. Öfkeyle çenemi gıcırdatarak hiçbir şey söylemiyorum.

"Her neyse, iyi halden bir süre izin almış olabilir. Kamu avukatı temyiz başvurusunda bulunacaktı ama bunu yapamadı çünkü hapishanede bir ay kaldıktan sonra Michael dušta dövülerek öldürüldü."

Birini vurmak istiyorum. Onun yerine "Çok özür dilerim." diyorum. İç çekişi ağırdı. "Evet, ben de. Ben de öyle."

"Onu kimin öldürdüğünü buldular mı?"

Başını kaldırdı ve bana baktı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla dolu.

"İşin içinde olan adamlardan biri itiraf etti. Şartlı tahliye ihtimali olmayan bir müebbet mahkumuydu, bu yüzden cezasına daha fazla süre eklenmesi onun için önemli değildi. Ancak önemli olan, işi yapması için kendisine vaat edilen parayı alamamış olmasıydı."

Devam etmediğinde, öfkem daha da alevleniyor. "Yargıç."

Sertçe yutkunarak başını sallıyor. "Ama tabii ki yargıcın kolluk kuvvetlerinde ve siyasette her türlü dostu vardı. Suçlama hiçbir yere varmadı. Birkaç hafta sonra, o mahkûm hücresinde ölü bulundu. Ölüm nedeni doğal ölüm olarak açıklandı."

Sesi düzleşiyor. "Şunu hayal edin. Otuz yaşında, sağlıklı ve altta yatan hiçbir tıbbi sorunu olmayan bir adam hücresinde aniden doğal nedenlerle ölüyor. Çağlar boyu sürececek bir gizem."

Artık kendimi durduramıyorum: Adanın etrafında yürüyorum ve onu kollarıma alıyorum.

Yüzünü göğsüme gömüyor, kollarını belime doluyor ve kesik kesik bir nefes alıyor.

Titremesi durana kadar ona sarılıyorum, sonra nazikçe saçlarından öpüyorum. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Bu konuda konuşmanın kolay olmadığını biliyorum. Bana yargıcın adını söyle."

Başını kaldırıyor ve ıslak gözlerle bana bakıyor. "Neden?"

"Katartik olacak."

Bir an yüz ifademi inceliyor, sonra başını sallıyor.
"Hayır, Liam. Ellerimin kana bulanmasını istemiyorum."

Beni bu kadar iyi tanımasına şaşırmamalıyım ama şaşırdım. Yine de inkâr etmenin faydası yok. Kısık bir sesle,
"Burada eli kanlı olan tek kişi benim. Bana adını söyle."

"Benim intikam tanımım sadece maddi hasarı ve kariyer seçimlerini kapsıyor."

"Benimki değil. Onu senin için öldürmek istiyorum."

Yüzünü buruşturarak gözlerini kapatıyor. "Bunu romantik bulduğum için kendimi çok hayal kırıklığına uğrattım." Sonra beni itti ve sertçe "Hayır. Tartışma bitmiştir." dedi.

Sadece gülümsüyorum.

İsmi kendi başıma öğrenemeyecek değilim ya.

Mutfak tezgahında fişe takılıydı, telefonum çaldı. Görmezden geliyorum. Bir an duruyor, sonra tekrar çalıyor. Arama bittikten birkaç saniye sonra bir mesaj geliyor.

Ar mhaith leat tae?

Declan'dan. Anlamı: Çay ister misin? Bu da beni ara, bir şeyler oluyor demek.

Tru'ya bir telefon görüşmesi yapmam gerektiğini söyleyip onu mutfakta bırakıyorum. Ofisime girip kapıyı kapatırken onun meraklı bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Declan telefonu açtığında, İrlandaca "Evet, lütfen bana çay getir." dedim.

Bu daha çok bir kod. "Hayır, kahveyi tercih ederim" deseydim, konuşmanın güvenli olmadığını bilirdi.

"Üzerinde adın yazan bir el yapımı patlayıcı yerleştirmeye çalışan birini yakaladım." diyor.

Ses tonundan eğlendiğini anlayabiliyorum. İlginç.

Daha da ilginç el yapımı patlayıcı. Her zamanki düşmanlarımdan biri ölmemi isteseydi, zehir ya da keskin nişancı kullanmayı denerdi. Tekrar söylüyorum. Beni el yapımı patlayıcı ile havaya uçurmak yeni bir şey.

"Nerede?"

"Cosentino'nun arkasındaki sokak."

Cosentino's sahibi olduğum restoranlardan biri. Tru'nun mezuniyetini arkadaşlarıyla kutladığı yer. "Ara sokak mı? Benim için tasarlandığını nereden biliyorsun?"

Declan kıkırdıyor. "Çünkü Kieran'ın o lanet şeyi yerleştirirken suçüstü yakaladığı adam ona öyle olduğunu söyledi."

Tru'nun bana verdiği uyarı klik sesi. İnledim. "Dur tahmin edeyim. Latin çocuk. Yakışıklı. Yirmili yaşların ortasında.

Koca ağzılı." "Evet. Arkadaşın mı?"

"Onun gibi bir şey. Şimdi nerede?"

"Onu rıhtımdaki depodan aldım. Gece yarısından beri elimdeydi, ama bunu yapmak istemedim..." Öksürüyor. "Seni rahatsız ediyorum. Onunla ne yapmamı istiyorsun? Balık yemi mi?"

"Hayır. Onu buraya getirin. Onunla konuşmak istiyorum. Ve üzerinde en ufak bir çürük bile olmasın, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı. P1'e geldiğimizde sana mesaj atarım."

Declan bağlantıyı kesiyor. Kütüphane kapısını kilitliyorum, sonra kitaplığın arkasındaki gizli kapıyı kullanarak servis asansörüne giden bir koridora erişiyorum. Sonra beklemek için P1'e gidiyorum.

Yirmi dakika sonra, otoparkımın soğuk beton zemininde dizlerinin üzerine çökmüş, kafasında siyah bir bez başlık olan kelepçeli bir adamın önünde duruyorum.

Tıslıyor ve vahşi bir kedi gibi çırpınıyor. Onu yerinde tutmak için en iri iki adamım gerekiyor.

Declan yanımda duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ilgiyle izliyor.

Kaputun içinden öfkeli bir erkek sesi geliyor. O kadar yüksek ki duvarlarda yankılanıyor. "Her birinizi öldüreceğim pinche puto pendejo babos! Çıkarın şu başlığı ve adam gibi yüzleşin benimle!"

Bir süre durakladıktan sonra Declan bana döndü.
"Sadece meraktan soruyorum, pinche puto her ne dediyse ne anlama geliyor?"

"Siktiğimin ibne kasık kılı sümüklü böcekleri."

Declan yüzünü buruşturur. "Bu doğru değil. Artık kimse 'ibne' demiyor. Bu aşağılayıcı bir ifade."

"Ama kasık kılı sümüklü böcek kısmı senin için sorun değil mi?"

Declan omuz silkiyor. "Yaratıcı. İlginç imgeler."

İçimi çekerek Declan'dan uzaklaşıyorum ve misafirime sesleniyorum. "Merhaba Diego."

Çırpınmayı bırakır. Siyah kukuleta, onun nefes alıp verişyle birlikte emiliyor. "Kim o?"

"İşte şimdi duygularımı incittin. Liam Black."

"Siktir git."

"Sizi tekrar görmek benim için de bir zevk." Sesi yükseliyor. "Tru hangi cehennemde?"

"Benimle yaşıyor. Onu sorduğunu söylerim. Şimdi beni havaya uçurmaya çalışmayacağına dair bana söz ver, ben de seni yoluna göndereyim."

Bu onu şaşırtmış gibi görünüyor, çünkü yine hareketsiz kalıyor. Siyah kukuleta bir tarafa doğru eğiliyor. "Beni öldürmeyecek misin?"

"Maalesef yapamam."

Bir cadı gibi kıkırdıyor. "Haha! Bu doğru! Tru'ya yapmayacağına söz vermiştin! Senin yerinde olmak kötü, pislik, çünkü seni öldürmeye çalışmayı ancak gerçekten öldürdüğümde bırakacağım!"

Bu çocuktan gerçekten hoşlanmamaya başlıyorum.

Declan yumuşak bir sesle, "O seni öldüremeyebilir ama ben öldürebilirim. Ağzından çıkana dikkat et yoksa bıçağımı kaburgalarına saplar ve seni hindi gibi doğrarım."

Bu Diego'yu susturur. Orada diz çökmüş, öfkeyle titriyordu. Kaputun altından gelen garip sesin dişlerini gıcırdattığını fark ediyorum.

Kieran'a onu ayağa kaldırması ve başlığını çıkarması için bir hareket yapıyorum.

Ayaktayken ve kapüşonunu çıkardığında, bir engerek yılanınıninki kadar vahşi, düşmanca, kırpmayan gözlerle bana bakıyor.

"Bu nefret niye Diego? Son görüşmemizden çok iyi şartlarda ayrıldığımızı sanıyordum."

O kadar kızgın ki boynunun kenarlarındaki kordonlar göze çarpıyor.

Bütün yüzü kıpkırmızı.

"Gerçekten çok komiksin, değil mi? Bunların hepsi senin için büyük bir şaka. O da senin için bir şaka, değil mi? Onu kullanıp atacaksın ve bu senin için hiç sorun olmayacak. Tabii önce sana sıkılan serseri bir kurşunla harcanmazsa!"

"Eğer beni öldürmeye çalışmanız onun onurunu koruma çabanızsa, bu çok yanlış."

Kısa, alaycı bir kahkaha attı "Sen onur hakkında ne bilirsin ki, seni suçlu bok parçası?"

Declan kollarını açıyor ve öne doğru bir adım atıyor. Elimi omzuna koyarak onu durduruyorum, sonra Diego'ya doğru yaklaşıyorum. Bir adım uzaklaştığımda duruyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

Sessizce, "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla." diyorum.

Yüzüme tükürmek istiyormuş gibi görünüyor, ama omzumun üzerinden Declan'a hızlı bir bakış atması bunu tekrar düşünmesini sağlıyor.

Daha önce olduğu gibi aynı sessiz tonda devam ediyorum. "Ona aşıksın. Anlıyorum-"

"Öyle mi?"

"Evet. Bir daha sözümü kesersen Declan'a dilini kestiririm. Seni öldürmeyeceğime dair ona söz verdim ama konuşma gücünü elinden alacağıma dair hiçbir şey söylemedim."

Hakkını vermeliyim. Korkusu yüzündeki kanın çekilmesinden ve göz bebeklerinin büyümesinden açıkça belli olmasına rağmen sinmiyor ya da geri çekilmiyor.

"Dediğim gibi. Onu savunmak için sana ihtiyacı yok."

Bir süre sonra, konuşmamın bittiğinden emin olunca, "Senin onu savunmana da ihtiyacı yok," dedi.

"Anlaştık."

Bundan ne anlam çıkaracağını bilemiyor. Ağırlığını bir ayaktan diğerine kaydırıyor, benden Declan'a bakıyor, dudaklarını yalıyor ve bir sonraki hamlesini bulmaya çalışıyor.

"Dinle, Diego. Senden bir iyilik isteyeceğim." Gözlerini kırptırdı. Sonra ısrarla "Hayır." der. "Henüz ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Senin borcun olmak istemiyorum!"

Bu çocuğun yakışıklı olması iyi bir şey, çünkü bir kaya kadar aptal. "Hayır, sana borçlu olurum."

Kafası karışmış görünüyor, sonra da şüpheleniyor.

Gözlerimi devirmeden, "Tru birkaç gün içinde işine ve evinde yaşamaya geri dönecek. Ona göz kulak olmanı istiyorum. Bu konuda iğrenç olma ve Tanrı aşkına, göğsünü yumruklayan Tarzan rutinini azalt. Çaresizmiş gibi davranılmasından nefret eder.

"Sadece ona göz kulak ol. İyi olduğundan emin ol. Bunu yapacağına güvenebileceğimi biliyorum."

Ağzı açık kalmış. İfadesi boş. Verdiğim tepkiye bakılırsa komada bile olabilir.

Onu kendine getirmek için yanağına hafifçe vuruyorum.

Sıçrayarak uzaklaşıyor, sonra da "Sen seyahate falan çıkarken sana bakıcılık yapmamı istiyorsun, öyle mi?" diye bağıyor.

"Bir seyahate çıkmıyorum. Temelli gidiyorum."
Ve onu terk etmek beni öldürecek.

Diego diyor ki içinde sert inançsızlık, "Yani Bu Öyle mi? Onu terk mi ediyorsun?"

Seçtiği kelimeler karşısında azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Cevap vermeyince, "O biliyor mu?" dedi.

"Sadece ne istediğimi hatırla. Kieran, onu hayvanat bahçesine bırak. Belki bazı akrabalarını ziyaret etmek ister."

Dönüp asansöre yöneliyorum, onu kovuyorum ama Diego'nun benimle işi henüz bitmemiş.

"Seni bana karşı savunduğunu biliyor musun, dostum? Kim olduğunu bilmeden önce bile ona kötü haber olduğunu söyledim ve sen lokantadaki bir sürüngen gibi ona bakıyordun ve o her seferinde seni savundu. Buna ne denir biliyor musun? Sadakat.

"Bahse girerim büyük paralar ödemedikçe bunu asla elde edemezsin. Ona söyledim ama dinlemedi ve şimdi onu dünün çöpü gibi atacaksın ve o da senin tam olarak ne olduğunu görecek."

Declan, "Devam et, aptal. Bıçağım dört gündür kanlanmadı. Bir gün daha geçerse bu bir rekor olacak ve ben buna izin veremem."

Asansör durağında çağrı düğmesine basıp arkamı dönüyorum ve Kieran'ın Diego'yu park halindeki bir cipe doğru sürükleyişini izliyorum.

Geriye doğru yürüyor, bakışlarımla buluşuyor.

"En azından artık bilecek. Sen iyi değilsin, özellikle de onun için."

Kieran cipin arka kapısını açar ve Diego'yu içeri iter.

Kieran kapıyı suratına çarpmadan hemen önce Diego eğilip bağılıyor: "Birisi için iyi olmanın tek yolu ölmüş olman!"

Declan başını sallayarak bana doğru yürüyor ama Diego'nun son sözleri kulaklarımda tekrar tekrar yankılanırken olduğum yerde donup kalıyorum.

Asansör kapısında yanımda duran Declan kıkırdıyor. "İtiraf etmeliyim ki çocukta taşak var."

"Evet," diyorum, kan damarlarımda sertçe çarpıyor. Diego'nun bir kaya kadar aptal olduğu konusunda yanılmışım.

O lanet olası bir dahi.

TRU

L Uzun sürmedi ama beklediğim mutfağa döndüğünde bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım.

Gergin. Gözleri vahşi. Sığ nefes alıyor. Elleri özellikle tedirgin olduğunda yaptığı gibi sıkılıp açılıyor. Öfkeli mi, endişeli mi yoksa başka bir şey mi olduğuna karar veremiyorum ama her neyse, bu beni korkutuyor.

"İyi misin?"

Doğrudan bana yöneliyor, beni tezgâhın taburesinden tutup ezici bir şekilde kucaklıyor ve saçlarıma doğru hırıltılı bir şekilde nefes veriyor.

Sözlerim onun kabaran göğsüne çarpıyor. "Liam? Nefes almak çok zor."

Kollarımın üstünden tutarak çekiliyor ve bana bakıyor. Bakışları son derece yoğun. Çenesi çalışıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Bir telefon görüşmesi olmalı," diyorum, onu temkinli bir şekilde izleyerek. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Yani, evet. Öyle olacak. Umarım."

Umut mu? "Umut" gibi kelimeler kullanmaz. Onu hiç bu kadar dalgın ve gergin görmemiştim. Tamamen garipleşti.

Birisi ona tarihin en büyük piyangosunu kazandığını söylemiş gibi görünüyor, ancak parayı almak için testereyle kesmesi gerekiyor

paslı bir bıçakla kendi bacaklarını

kesti. "Bunun hakkında
konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Tanrım, bu ne sürpriz." dedim.

Beni tekrar ayı gibi kucaklıyor ve bir elini saçlarıma atıyor. Kulağıma kabaca şöyle dedi: "Birkaç saatliğine dışarı çıkmam gerekiyor. Döndüğümde benim için hazır olmanı istiyorum. Çıplak, yatakta, ıslak ve hazır. Tartışmak yok."

Tanrım, bu adam sinir bozucu!

İtiraz etmek üzereydim ki bir öpücükle sözümü kesti. Sert ve talepkâr, çaresizlikle kenarlı ve bana şimdiye kadar verdiği en iyi öpücük.

Terbiyeden yoksun, otoriter maço erkeklere bağırmak yerine, eriyorum.

Beni öyle aniden bırakıyor ki sendeleyerek bir tarafa çekiliyorum ve soluk soluğa adaya yaslanıyorum. Mutfaktan çıkıp arkasına bakmadan asansörün yanına doğru ilerliyor ve kapılar açılır açılmaz gözden kayboluyor. Sonra gitti ve beni şaşkınlık içinde arkasından bakakaldı.

Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Liam'ı tanıyorum, asla bilemeyeceğim.

Sabahı kütüphanede ders çalışarak geçirdim. Baro sınavına girmeme bir aydan biraz fazla bir süre kaldı ve her ne kadar kitaplara çalışarak gayretli olsam da, daha öğrenmem gereken çok şey var.

Liam öğle yemeğine kadar dönmeyince buzdolabından bir kap hazır tavuk scaloppini alıp mikrodalgada ısıtıyorum ve lavabonun başında tek başıma yiyorum. Sonra kütüphaneye geri dönüp birkaç saat daha çalışıyorum ve kendimi çalışmaya veriyorum.

Daha sonra saate baktığımda saatin altıyı geçtiğini fark edince şaşırıyorum.

Sanırım Liam ve benim "birkaç saat "in ne anlama geldiği konusunda farklı fikirlerimiz var, çünkü o bütün gün yoktu.

Sadece üç günümüz kaldığını düşünürsek, bu acı verici.

Kendim için üzülmemeye çalışarak akşam yemeğimi yiyorum. Biraz daha çalışıyorum. Liam'ın nerede olabileceği düşüncesi dikkatimi dağıtmaya devam ettiği için daha fazla konsantre olamayınca pes edip oturma odasına geçiyorum ve bir battaniye ile büyük kanepeye kıvrılıp bekliyorum.

Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir süre sonra zamanın geçtiğini hissederek uyanıyorum.

Güneş ufkun ötesine battı. Alacakaranlık odayı mor ve mavinin derinleşen tonlarına boyuyor. Hareketimle birlikte otomatik ışıkların neden yanmadığını merak ederek doğruluyorum ve havayı kokluyorum.

Duman kokusu alıyorum.

Sigara dumanı.

Başımı çevirip etrafıma baktığımda, sesin bana sırtını dönmüş, devasa pencerelerden şehrin parıldayan ışıklarına bakan adamdan geldiğini fark ediyorum.

Kalbim küt küt atıyor, koltuktan fırlıyorum ve panikle birkaç adım geri gidiyorum. "Kimsin sen?"

Adam omzunun üzerinden sessizce, "Sakin ol kızım. Sadece ben varım."

Declan. Yarım saniyeliğine rahatlıyorum, ta ki korku tekrar içimde patlayana kadar. "Ne oldu? Liam nerede?"

Bir an için cevap vermiyor. Başını arkaya yatırıyor ve havaya mükemmel duman halkaları üflüyor, onlar kaybolana kadar izliyor. Konuştuğunda sesi öncekinden daha da alçak. "Eşyalarını topla. Gitme vakti geldi."

"Gitmek mi? Nereye gideyim?"

"Ev."

Kalbim göğsümde durdu. Üşüyorum. Ellerim titremeye başladı.

Liam geri gelmeyecek. Bana veda etmeyecek. Declan'ı pis işlerini yapması için gönderdi, böylece benim duygusallaşıp olay çıkarmamla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Hâlâ üç günümüz var.

Sesim çığ çıkıyor. "Onunla konuşmak istiyorum. Onu hemen telefona bağla."

Declan sonunda pencereden döndü. Oturma odasının karşısından bana bakıyor, mavi gözleri gölgeler arasında parlıyor, ifadesi dikkatle boş.

"Bitti, genç kız. Olması gerekenden daha kötü hale getirme."

Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyorum. Yüzüne yumruk atmak istiyorum. Bir şeyi, herhangi bir şeyi parçalamak istiyorum ama bunun yerine, "Bana patronluk taslama Declan. Onunla konuşmaya hakkım var-"

"Sağ mı?" Sesi jilet gibi. Birkaç adım öne çıkıyor, duruşu tehditkâr. "Hayır, hiçbir hakkın yok. Sen onun karısı değilsin. Onun ailesi değilsin. Arkadaşı bile değilsin. Şunu iyi anla kızım: Sen onun birkaç haftadır seviştiği bir eteksin, başka bir şey değil."

Acıdan nefesim kesildi. Sanki karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum.

Ben ona yaralı ve dehşete düşmüş bir halde, kıpırdayamadan bakarken o adım adım yaklaşıyor. Bir adım ötemde durdu ve gözlerimin içine baktı. "Sen değil misin?" dedi.

Garip bir şekilde, bir meydan okuma gibi geliyor. Sesim titreyerek, "Hayır." dedim.

Yüz ifademi inceledikten sonra sigarasından bir nefes çekti. Dumanı yüzüme üflüyor.

Bunu yapmasından nefret ediyorum.

"O zaman nesin sen?" diye soruyor.

Öfke olmalı. İncinmiş olmalıyım. Meydan okuma bile olabilir, ama bilinçli bir karar vermeden önce Declan'ın yüzüne bir cevap haykırıyorum.

"Ben onu seven kadınıml!"

Hareket etmiyor. Gözünü kırpmıyor. Sadece gözleri değişiyor. Bir duygu pırıltısı buz gibi derinliklerini bir anlığına ısıtıyor, sonra azalıyor ve eskisinden daha da soğuk bırakıyor.

Ses tonundan küçümseme damlıyor. "Sen seks ile aşkı karıştıran bir çocuksun. Büyü artık."

Elim kendi isteğiyle uçuyor.

Tüm gücümle Declan'ın suratına bir tokat atıyorum. Bunu yaparken boğazımdan bir hayvanın öfke çığlığı kopuyor.

Başı yana kaydı. Uzun, nefessiz bir an boyunca donup kaldı, tamamen tepkisizdi ama sonra başını yavaşça çevirip bana baktı.

El izim yanağında parlak pembe parlıyor.

Ona bakarak, zor nefes alarak, "Bana bir daha çocuk dersin burnunu kırarım, seni kibirli orospu çocuğu" dedim.

Sırıttıyor.

Üst kolumu tutarak kabaca, "Senden hoşlandığımı biliyordum, genç kız." dedi.

Öfkeli bağırışlarımı ve çırpınışlarımı görmezden gelerek beni asansör kapılarına doğru sürüklüyor.

Asansörle otoparka inerken beni görmezden geliyor. Beni bir SUV'un arka koltuğuna itip kemerimi bağlarken beni görmezden geliyor. Liam'ı telefonla arayıp bana itaat etmemesinin ne kadar saçma olduğunu anlatmak için onu sürekli rahatsız etmeme rağmen, daireme dönerken de beni görmezden geliyor.

Apartmanın önünde gıcırdayarak durdu, beni arabadan indirdi ve çenesi düşmüş bir halde sessizce ön kapıya kadar yürüdü. Beni karşılama paspasının üzerine bırakıyor ve kirli bir şey teslim etmiş gibi ellerinin tozunu alıyor.

Yalınayağım.

Üzerimde iç çamaşırı yok.

Akşam havasıyla aramdaki tek şey Liam'ın beyaz elbise gömleklerinden biri, çünkü ben romantik bir moronum

Bir mafya babasının hüzünlü, güzel gözlerinde kaybolan ve deli gibi onun kıyafetlerini giymeye başlayan bir adam.

Declan gitmek için arkasını dönmeden önce bağıyorum, "Beni bu şekilde bıraktığına inanamıyorum, Declan! Bir şeyler olmuş olmalı! Bana gerçekten neler olduğunu anlat!"

Sinirlenerek kollarını havaya kaldırır. "İsa, Meryem ve Yusuf, kadın, o lanet çeneni hiç kapatmayacak mısın?"

"Liam nerede? Bugün neden geri gelmedi? Bu sabah telefonda kiminle konuştuğunu biliyor musun?"

Declan bana tatmin edici bir cevap vermeden mırıldanarak çekip gidiyor.

Sonra boş koridorda tek başıma duruyorum, titriyorum, gerçeklik zehirli bir sarmaşık gibi içime işlemeye başlıyor.

Bitti artık.

Gerçekten bitti.

Liam ve benim işimiz bitti.

Dairemin içinden gelen ayak seslerini duyuyorum ve saniyeler sonra kızgın bir Ellie ön kapıyı açıyor. "Bütün bu çılgınlık da ne-" diye bağırdı.

Beni gördüğünde durdu. Kaşları çatıldı. Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Tru? Burada ne işin var?"

"Ben burada yaşıyorum, unuttun mu?" diyorum.

Sonra hemen gözyaşlarına boğuldum.

LIAM

W Cep telefonum çaldığında arayanın Declan olduğunu görünce neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Hemen cevap veriyorum. "Ne dedi?" diye havlayarak selamlıyorum.

"Ne söylemedi ki?" Declan'ın kızgın cevabı. "Çenesini kapatmadı. Bir akıl hastasıyla uğraşmak gibiydi. Ya da bir banshee ile. Her yerde kanlı cinayet çılgınlıkları attı!"

Onu üzgün ve kızgın, benim yüzümden incinmiş hayal ederek inliyorum.

"Ve beni tokatladı!" Yarı öfke yarı hayranlıkla gülüyor. "Hem de iyi bir tane! Üzerindeki taşlar, inandırıcı!"

Tekrar inlediğimde, Declan ekşi bir sesle, "Oh, işlemeyi ve inlemeyi bırak. Çok kızgın ama seni hala seviyor."

Neredeyse telefonu düşürüyordum. Sonra yine neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Telefon titreyen elimde, kısık sesle "Bunu sana o mu söyledi?" diyorum.

"Evet. Gerçi buna gerek yoktu. Bir kadın sadece sevdiği bir erkeğe karşı bu seviyede termonükleer bir güç kullanabilir."

Dizlerimin bağı çözüldü. Yakındaki bir sandalyeye çöküyorum, başımı arkaya yatırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

O beni seviyor.
Declan'a beni sevdiğini söyledi.
Eğer şu anda ölürsem, mutlu bir adam olarak ölmüş
olacağım. "Hala orada mısın, Romeo?"
Cevap verdiğimde sesim kalındı. "Hâlâ
buradayım." "Bir sonraki hamlemiz ne olacak?"
Gözlerimi açıyorum, başımı kaldırıyorum ve masanın
karşısında oturup bana bakan FBI ajanlarına bakıyorum.
"Yakında sana haber veririm" diyorum ve bağlantıyı kesiyorum.

TRU

I o gece uyuyamadım. Yatak odamda bir ileri bir geri yürüyorum, zihnim dönüyor. Hastayım, öfkeliyim, incinmişim, kafam karışık, **öfkeliyim**, utanıyorum, inanamıyorum, ve öfkeli.

Öfkeli demiş miydim?

O kadar öfkeliyim ki vajinal kanalımdan bir öfke canavarı doğurabilirmişim gibi geliyor.

Gördüğüm her mobilyayı parçalamak istiyorum.

Anlaşmayı o istedi. Onun yanına taşınmam fikrini uyduran oydu. Bunu gerçekleştirmek için beni kaçırان oydu!

Ve bitmesi gereken tarihten üç gün önce beni kirli bir tabak gibi alıp götürmesi için ikinci adamını gönderen de oydu.

Bir beyefendi gibi davranıp bu işi kendi halledebilirdi. Yani, zamanı geldiğinde muhtemelen gözlerim dolardı ve duygulanırdım, ama kesinlikle yalvarmazdım...

Tamam, yalvarırdım. Onun büyülü aletine bağımlıyım.

Ayrıca -korkunç, trajik, aptalca- ona aşığıım. Yani dilenme olacaktı.

Ancak bu, gönüllü esirinizden kurtulma sorumluluğunu, bir kadının yüzüne sigara dumanı üflemeden kaçınacak terbiyeye sahip olmayan bir adama kaydırmak için bir bahane değildir.

Umarım Declan'a attığım tokatta kötü bir morluk kalmıştır.

Ve eğer Liam Black'i sokakta görürsem, keşke görmeseydim diyecek.

"Kimi kandırıyorsun?" Gözyaşı lekeli yansımama fısıldıyorum. "Beni değil."

Darmadağınık halim masamın üzerindeki aynadan bana bakıyor. İkimiz de biliyoruz ki Liam'ı sokakta görsem, deli bir hayran gibi kendimi onun ayaklarına atar, beni geri alması için feryat ederdim.

Demek aşk bu.

Ne kabus ama.

Sabah ilk iş olarak, siyah takım elbiseli dört serseri, tüm eşyalarımı karton kutulara doldurmuş olarak kapıma geldi. Tek kelime etmeden kutuları basamağa bıraktılar ve gitmek için döndüler.

"Oh, hayır yapamazsın!" Arkalarından bağıyorum.

En büyüğü -adının Kieran olduğunu hatırlıyorum- dönüp bana kaşlarını kaldırarak bakıyor.

Kapının yanında duruyorum ve başparmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum. "İçeri gir."

Kieran kalın İrlanda aksanıyla "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Sanırım birkaç hafta önce tüm eşyalarımı toplayıp Liam'ın evine götürülenler sizlerdiniz, haksız mıyım?"

Kaypak gözlü fedailer birbirlerine bakarlar.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kenara çekiliyorum ve kolumu yatak odama doğru uzatıyorum. "Her şeyin nereye gittiğini biliyorsun."

Kieran gülüyor. Küçümsemesi tüylerimi diken diken etmediğinde bana ters ters bakıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ters ters bakıyorum.

Bir saat sonra kıyafetlerim, banyo malzemelerim ve kitaplarım yatak odamdaki yerlerine geri döndü. Kieran ve serseri takımı sessizce dışarı çıktılar, az önce ne olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi görünüyorlardı.

Dairenin açık kapısında durup onların gidişini izleyen Ellie, "Şu eski deyişi bilirsin, sefalet arkadaşı sever." der.

"Öyle mi?"

"Tyler ve ben tekrar ayrıldık. Yani en azından yalnız başına mutsuz olmak zorunda kalmayacaksın. Benim sefil kığım sana eşlik edecek."

Oturma odasının zeminine sırt üstü uzanmış, tavana bakıyorum, bir daha asla göremeyeceğim bir adamın özlemiyle dümdüz olmuş durumdayım. "Bu sefer ne oldu?"

Derin bir iç çekip kapıyı kapatıyor ve mutfığa doğru ilerliyor. "Kendini boğulmuş hissettiğini söyledi." Kıkırdaması karanlık. "Görünüşe göre, arkamdan görüştüğü kız onu o kadar da içine kapanık hissettirmemiş."

"Bu çok boktan. Sen iyi misin?"

"Yaşayacağım. Son birkaç gündür öfkeyle yemek yiyorum. Bu her zaman işe yarar."

Ona Liam'ın dün geceki kalpsizliğinin kısa versiyonunu anlattım. İyi bir arkadaş olarak, benim adıma haklı olarak öfkeleni. Şu anda Tyler'ın kötü muamelesine karşılık verecek kadar öfke toplayamadığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum, ama son birkaç saatteki ruh halime bakılırsa, daha sonra bir ayna kıracağım ya da balkondan bir vazo atacağım ve birlikte öfkelenebiliriz.

Ellie dondurucudan bir şeyler aldı ve gelip yanıma bağdaş kurarak oturdu. Diyor ki, "Biraz ister misin?"

Antep fıstıklı dondurma mı? Tonlarca kaldı. Muhtemelen bunu sonsuza dek yiyeceğiz."

Elinde bir kap ve bir kaşıkla ona bakıyorum ve tekrar gözyaşlarına boğuluyorum.

Bunu bir hayır olarak kabul ediyor ve yemeye başlıyor, arada bir uzanıp omzumu rahatlatıcı bir şekilde okşuyor.

Perişan ve kalbi kırık bir halde üç gün boyunca evde saklandım. Hiçbir yere gitmedim. Kimseyi aramadım. Liam hariç, çünkü üzgün halime engel olamıyorum ama onun telefon numarası da kapalı.

O zalim, korkunç, korkak, yalancı, iyi olmayan, kalbi varmış gibi davranan piç.

Onu varlığımın her zerresiyle özlüyorum.

Şimdi, normalde mantıklı olan insanların nasıl birdenbire öfkelenip şiddet eylemlerine girişebildiklerini anlıyorum. İnsan vücudu bu kadar çok duyguyu barındırmak için tasarlanmadı.

Dördüncü gün, kendimden bıktığıma karar verdim. Hâlâ kalbim kırık ama saatlerce yatıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamanın kimseye faydası yok. Ve hala geçmem gereken bir baro var, eğer başarabilirsem.

Şu anki ruh halimle bunu başarabileceğimden şüpheliyim ama ilk seferde başarısız olursam, her zaman bir sonraki sefer vardır.

Tabii bu arada başka bir tehlikeli yabancıya aşık olup hayatımı tekrar mahvetmezsem.

Buddy'yi arayıp işe geri döneceğimi söyledim. Sanki bu konuda başka seçeneği yokmuş gibi acınası bir şekilde "Evet canım," diyor. Tuhaf bir nedenden ötürü, bu beni acımasızca mutlu ediyor.

Lokantaya gittiğimde ilk gördüğüm kişi Carla oldu. Kapıdan içeri girdiğimde iki kez baktı, anında müşterisini bıraktı ve

yemek siparişı verdi ve beni çılgınca kucaklamak için restoranın öbür ucuna koştu.

"Aman Tanrım, bir yıldır temizlenmemiş bir çöp kutusuna benziyorsun! Seni gördüğüme çok sevindim! Senin için çok endişelendim! İyi misin? Çünkü iyi görünmüyorsun, ölü gibi görünüyorsun ve aman Tanrım," sesi yükseliyor, "Bir gangsterle yaşadığına inanamıyorum!"

Sonunda nefes almak için durduğunda, kendimi bin yaşında hissederek ondan ayrılıyorum.

"Tüm restoranın romantik ilişkilerimden haberdar olmasını sağladığınız için teşekkürler. Sizi görmek de güzel. Görünüşümle ilgili ilham verici sözleriniz için teşekkür ederim. Ve evet, ben iyiyim."

Yanında durduğumuz masadan bizi dinleyen yaşlı adama "Beyefendi, işinize bakın" diyorum.

Omuz silkiyor ve dikkatini tekrar çavdar ekmeğindeki pastırmasına veriyor. "Buraya ilk ben geldim."

"Bunu arka tarafa götürelim." diye mırıldandım.

Yemek salonuna doğru ilerliyorum, Carla peşimde, sorular soruyor ve mezuniyet yemeğinden sonra beni aramadığı için af diliyor. Haklıydım: Dave buna engel oldu.

Lanet olası otoriter erkekler. Alfa erkeklerden kurtulanlar için bir kadın grubu kurmalıyım. Muhtemelen dünya çapında milyonlarca kişiyiz, zedelenmiş umutları, kalpleri ve rahimleri emziriyoruz.

Mutfağa gittiğimizde Diego ızgaranın başında hamburger çeviriyordu. Nedense beni gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyor.

"Dönmüşsün." Beyaz dişlerini gülümseyerek gösteriyor. "Döndüm."

Orada garip bir şekilde duruyorum, üniformamın içinde acı verici bir şekilde kendimden utanıyorum, Liam'ın evinde günlerimi onun gömleğini giyip başka hiçbir şey giymeden geçirirken olduğumdan daha fazla kıyafet içindeki vücudumun farkındayım.

"Sana sarılırdım ama çok yağlıyım." Diego bir köfteyi çeviriyor, beyaz önlüğünün ön tarafına bir yağ sıçraması gönderiyor, sonra bana bakıyor. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye yalan söyledim. "Sen mi?" Bir omzunu kaldırıyor. "Aynı."

En son konuştuğumuzda cinayetle tehdit eden biri için garip bir şekilde soğukkanlı davranıyor. Yine de ruh halindeki değişimler benimkilere taş çıkartır, bu yüzden bu düşünceyi bir kenara bırakıp dinlenme odasına doğru yürümeye devam ediyorum. Carla annesinin sırtına binmiş yavru bir maymun gibi bana yapışıyor.

Kapıyı arkamızdan kapatıp en yakın plastik sandalyeye çöküyorum ve acı içinde irkiliyorum. Ne kadar rahatsız olduklarını unutmuşum.

Carla bir sandalye daha çekiyor, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın oturuyor ve bize dua ettirecekmiş gibi ellerimi tutuyor.

"Kızım," diyor nefes nefese. "Liam Black?"

Geniş gözlerle konuşmaya başlamamı bekliyor.

Onun yerine tıkanıyorum. Yüzüm buruşuyor ve sesim boğuk çıkıyor. "Onun aptal adını söyleme. Ondan nefret ediyorum."

Sesi kupkuruydu. "Oh, evet, anlayabiliyorum. O ağlamaklı suratın her yerinde nefret yazılı."

Gözbebeklerimin arkasını zorlayan gözyaşlarıma teslim olmamak için mücadele ederek sustum. Hikayeyi anlatmaktan ve muhtemelen hıçkırıklara boğulmaktan kaçınmak için, "Dave sana onun hakkında ne anlattı?" diye soruyorum.

"Sadece Doğru Yakası'nın en büyük, en kötü mafya üyesi olduğunu ve sen onunla birlikteyken seninle herhangi bir temas kurmamam gerektiğini söyledi. Açıkçası, ona işe döndüğünü söylemeyeceğim."

"Benim için kocana yalan söylemek zorunda değilsin."

"Bu senin için değil, aptal, benim için. Bu işi seviyorum. Ayrıca, adamın bilmediği şey onu öldürmez." Ellerimi sıktı. "Ama eğer o sırada içeri girerse

alışıyorsun, bundan bir yıl sonra bile olsa, geri döndüğün ilk gece olduğunu farz edelim."

Kederli bir şekilde, "Ah, ne karışık ağlar örüyoruz." diyorum.

Carla alay ediyor. "Kes şunu artık. Evlilik beyaz yalanlar ve inkâr üzerine kurulu bir kurumdur. Eğer karı kocalar birbirlerine her zaman doğruyu söylemeye başlarsa, tüm sistem çöker. Bana mezuniyet yemeğinizden bu yana neler olduğunu anlatın."

Derin bir nefes alıyorum, nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sonra ona o geceden beri olan her şeyi anlatıyorum, hiçbir şeyi atlamadan.

Sonunda duygusal olarak yıprandım ama her şeyi içimden attığım için rahatladım. Şu halime bak, kız kıza paylaşma şeyini yapıyorum. Ellie çok gurur duyardı.

Ama sonra aklıma tuhaf bir şey geldi.

Mezuniyet yemeğimin olduğu gece, Liam'ın yemek yediğimiz restoranın sahibi olduğunu bilmiyordum. Beni mutfaktan kaçıracağından da haberim yoktu. Carla ve Dave, Diego ve benden önce ayrıldılar ve o zamandan beri onunla konuşmadım. Yani...

"Liam'la yaşadığımı nereden biliyordun?"

Carla omzunun üzerinden kaçamak bir bakış atıyor ve sesini alçaltıyor. "Diego söyledi."

Telefon görüşmemizde Diego'ya Liam'la olan durumum hakkında ne söylediğimi hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum.

"Yani artık onun kız arkadaşı falan mısın?"

"Bak, sadece iyi olduğumu bildirmek ve kontrol etmek için aradım."

O arama yemekten sonraki geceydi. Diego'ya yaşam durumum hakkında hiçbir şey söylemedim. O zamandan beri onunla konuşmadım.

Daha da tuhafı, bu gece içeri girdiğimde Carla "Bir gangsterle yaşadığına inanamıyorum" dedi.

Vardı, geçmiş zaman.

"Diego bunu sana ne zaman söyledi?"

Carla bir an düşünür. "Bilmiyorum. Birkaç gün, sanırım?"

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Sandalyemde daha dik oturuyorum. "Tam olarak kaç gün? Bu çok önemli."

"Um..." Kaşlarını çatarak tavana bakıyor ve sonra "Beş. Hatırlıyorum çünkü regl olmaya başladığım gündü ve Diego sana çöpü attırdığı o gece yüzünden yine kendini kırbaçlıyordu."

Beş gün önce hâlâ Liam'la yaşıyordum.

Beş gün önce, bir telefon aldıktan sonra aceleyle mutfaktan çıktı... ve geri döndüğünde kendinde değildi.

Beş gün önce onu en son gördüğüm zamandı.

Diego, Liam'la ayrılacağımızı benden önce biliyordu.

Kalbim küt küt atarken ayağa fırladım. Dinlenme odasından çıkıp mutfığa koştum ve kayarak ızgaranın yanında durdum.

"Onunla konuştun, değil mi?"

Izgarayı tel fırçayla kazımanın ortasında Diego donakalır. Tereddüt etti, sonra masumca "Kim?" dedi.

Sıcaklık boynuma tırmanıyor. Çığlık atmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. "Benimle oyun oynama. Kim olduğunu biliyorsun. Ne dedin sen? O ne dedi? Hemen söyle yoksa... Polisi ararım!"

Tamamen hazırlıksız, anlık bir tehditti. Üstelik saçmaydı, çünkü Diego'nun beni çileden çıkarması dışında polisi aramak için hiçbir nedenim yoktu. Ama tepkisi o kadar beklenmedik ve şiddetliydi ki şaşkına döndüm.

Bana döndü ve öfkeyle bağırdı, "O bombayı benim yerleştirdiğimi kanıtlayamazsınız! Kanıt yok!"

Ağzım açık bir şekilde orada duruyorum ve Diego'nun yavaş yavaş bomba hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark etmesini izliyorum... şimdiye kadar.

Tel fırçayı ızgaranın üzerine atıyor, bana arkasını dönüyor ve açıkça "Siktir" diyor.

Yüzümdeki kan çekilince dehşet içinde fısıldadım: "İnsanları havaya uçurmaya mı çalıştın?"

Ellerini kalçalarına koyar ve hala arkası dönük bir şekilde derin bir nefes verir. "İnsanlar değil. O."

Ellerim boğazıma gidiyor. Onları bilinçli olarak kontrol edemiyorum, sadece boğazıma doğru uçuyorlar ve orada titreyerek kalıyorlar. Birkaç adım geriye sendeliyorum. Dönüp kaçmak istiyorum, ama bacaklarıma söz geçiremiyorum, bu yüzden orada öylece duruyorum, çaresizce bir yaprak gibi titriyorum.

"Neden?"

Bir an sessiz kaldı, sonra dönüp bana baktı. Yüz ifadesi sert. Birdenbire olduğundan daha yaşlı görünmeye başladı. Yaşlı ve yorgun ve tanıdığım birine hiç benzemiyor.

"Bana aptalca sorular sorma, Tru. Nedenini biliyorsun. Ve pişman değilim. Pişman olduğum tek şey başarılı olamamış olmam."

Diego Liam'ı öldürmeye çalıştı.

Kalbim bu saçmalığa daha fazla dayanamayacak.

Kendimi baygın hissediyorum, bir elimi yüzüme götürüyorum. Boğazım çöl gibi. Köşedeki tezgâhta duran buzlu çay ve limonata soğutucusuna doğru sendeleyerek gidiyorum, yanındaki yığınlardan bir bardak alıyorum ve kendime bir çay dolduruyorum. Derin derin içiyorum, sonra arkamı dönüp destek için tezgâha yaslanıyorum.

Carla dinlenme odasından çıktı. Gergin bir sessizlik içinde karşılıklı duran Diego ve bana bakıyor, sonra aceleyle yemek odasına geçip bizi yine yalnız bırakıyor.

Ben bir şey söyleyemeden Diego benden önce davrandı. "Benden sana göz kulak olmamı istedi."

Thud, thud, thud gider benim Kalp, önce tamamen durdu. Fısıldadım, "Ne?"

"Bir daha dönmemek üzere gideceğini söyledi ve sana göz kulak olmamı istedi."

Temelli mi gidiyorsun? Bu da ne demek oluyor?

Carla mutfağa geri döndüğünde sorum cevaplandı, şaşkın görünüyordu. "Um, Tru? Gelsen iyi olur."

Burada. Bunu görmek isteyeceksin." "Neyi görmek? Neyi?"

Yemek odasına, tavana yakın bir köşede asılı duran ve bir son dakika haberini bangır bangır veren televizyonu işaret ediyor.

"Liam Black tutuklandı."

Çay bardağı elimden kayıyor ve bir bomba gibi yere düşüp parçalanıyor.

TRU

T Muhabir güzel, sarışın ve acayip derecede neşeli, dişçi reklamı gibi bir gülümsemesi var. kaplamalar ve mavi gözlerinde manik bir parıltı.

"Bu gecenin en önemli haberi bizi organize suçun keyifsiz yeraltı dünyasına götürüyor. Boston'un en azılı mafya babası olduğu iddia edilen Liam Black, federal ajanlar tarafından gözaltına alındı. Bu akşam FBI'dan yapılan bomba gibi bir açıklamayla, Bay Black hakkında uzun süredir devam eden cezai soruşturmanın, tutuklama emri çıkarılması için yeterli kanıt sağladığını öğrendik. Suçlamalar arasında haraç toplama, gasp ve cinayet yer alıyor ve tüm suçlardan hüküm giymesi halinde ömür boyu hapis cezasına çarptırılabilir."

Liam'ın elleri kelepçeli bir şekilde, üniformalı altı silahlı memurdan oluşan bir ekip tarafından bir hükümet binasına götürülürken çekilmiş bir fotoğrafı ekranda belirir.

Sakin görünüyor. Başı dik, omuzları dik, kelepçelere rağmen etrafındaki herkesten daha uzun ve güçlü.

Dudaklarımdan küçük bir korku çığlığı dökülüyor. Sanırım hasta olacağım.

"Bir daha dönmek üzere gideceğini söyledi ve sana göz kulak olmamı istedi."

O biliyordu.

Liam bir şekilde tutuklanacağını biliyordu.

Tanrım, telefon görüşmesi. Bu yüzden gittiği sabah çok garip davrandı. Birisi onu uyarmak için aramış.

Muhabir devam ediyor. "Bay Black şu anda mahkemeye çıkarılana kadar kefaletsiz olarak tutuluyor. Kaynaklar yetkililerle işbirliği yapmadığını bildiriyor. Çeşitli uluslararası suç örgütleriyle bağlantısı olduğu iddiası ve suçlamaların kapsamı ve ciddiyeti nedeniyle yüksek güvenlik riski altında olduğu düşünülüyor ve açıklanmayan bir yerde tutuluyor. Gelişmeler oldukça bu son dakika haberiyle ilgili daha fazla bilgi vereceğiz. Shawn, sana dönüyoruz."

Ekran sırttan başka bir haber spikerine kesiliyor, bu ayakkabı boyası siyah saçlı ve turuncu tenli bir adam. Konuşmaya başlıyor ama ben hiçbir şey duyamıyorum.

Liam tutuklandı. Hayatının geri kalanını hapiste geçirebilir. Sevdiğim bir adam daha parmaklıklar ardında olacak.

Ve kardeşim Michael'ın başına gelenler onun da başına gelebilir.

Buradan çıkmam lazım.

Ben kaçıyorum.

Önce dinlenme odasına koştum ve Carla'yla konuşurken sandalyenin yanında yere bıraktığım çantamı aldım. Sonra arka kapıdan çıkıp arabama koşuyorum. Titreyen parmaklarımla kapının kilidini açıyorum, anahtarları iki kez düşürüyorum. Sonunda içeri girdim, kapıyı kapattım ve motoru çalıştırdım.

Otoparktan çıkarken dikiz aynamda Diego'nun açık arka kapıda durduğunu görüyorum. Bir köşeyi dönüyorum ve o gözden kayboluyor.

Daireme nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Oraya vardığımda, asansörün gelmesi için yeterince bekleyemedim. Merdivenleri üçer üçer çıkıyorum, kalbim çarpıyor ve kalçalarım yanıyor ve daireme dalıyorum.

Bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, ancak büyük miktarda alkol içeriyor.

Oturma odasındaki kanepede oturan Ellie bir dergi okuyordu. Şaşırmış bir şekilde bana baktı.

"Hey. Biraz önce işe gitmemiş miydin?"

Tek cevabım boğulma sesi olunca Ellie omuz silkiyor. "Yine de erken dönmen iyi oldu. Liam seni odanda bekliyor."

Vücudumdaki tüm hücreler topluca çılglık atıyor. Ellerim hariç tüm kaslarım kasılıyor. Onlar gevşiyor. Çantam bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Gözlerimi açmış, nefes nefese Ellie'ye bakıyor, onu doğru duyup duymadığıma ya da beynimin sonunda patlayıp patlamadığına karar vermeye çalışıyorum.

İç çekerek doğruluyor. "Biliyorum, biliyorum. Ayrılma şeklinden hoşlanmıyorsun ve benim de senin tarafını tutmam gerekiyor, falan filan. Ama bu adamda bir şeyler var, Tru! Ona hayır diyemiyorum! O kadar kibarca seni odanda bekleyip bekleyemeyeceğini sordu ki onu geri çeviremedim!"

Dairenin ön kapısı arkamdan açılarak serin havanın yanan tenimi yıkamasına izin veriyor. "Haberleri gördün mü?" diye mırıldanmayı başardım.

Ellie kaşlarını çatır. "Hayır. Neden? Buddy'nin evinde bir şey mi oldu?" Sesi öfkeyle yükseliyor. "Sana saldıran o adam tekrar mı geldi?"

Liam'ın tutuklandığını bilmiyor. Ama tutuklanmış.

Peki nasıl oluyor da beni odamda bekliyor?

Sanki çok uzaklardan, "Kimse bana saldırmadı" dediğimi duyuyorum. Liam olduğuna emin misin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Neyim ben, kör mü? Tabii ki eminim. Kapıyı açıp onu gördüğüm anda külotum alev aldı."

Vay anasını. Hapishaneden kaçmış olmalı. Hapishaneden kaçtı ve saklanmak için buraya geldi. Ve tabii ki ona elimden geldiğince yardım edeceğim.

Hukuk kariyerim için çok fazla.

Fibrilasyon geçiren kalbimi tutarak, bacaklarım jöle gibi titreyerek oturma odasından yatak odamın kapısına doğru yavaşça ilerliyorum.

Gitmemi izleyen Ellie, "Tamam, şu anda beni gerçekten korkutuyorsun" dedi.

Kısık sesle, "Ben iyiyim. Sadece... migrenim var."

Kapıya ulaştığımda, kapıyı açmak için cesaretimi toplayana kadar derin nefesler alarak kapı kolunu tutuyorum. İçeri giriyorum ve hızla arkamdan kapatıyorum.

Ve işte orada, masamda duruyor.

Üzerinde mükemmel kesimli siyah bir Armani takım elbise - başka ne olabilir ki? - ve güzel siyah deri ayakkabılar var. Sırtı bana dönük. Omuzları geniş ve güçlü. Elinde bir kitap tutuyor ve esmer başı sayfalara doğru eğilmiş.

Arkasını dönmeden, "Proust'u hep sevmiştir. Asla anlayamayacağım. Bana sorarsanız, bir sürü saçma sapan şey. Yine de o her zaman hassas biri olmuştur."

Zengin ve gırtlaktan gelen, mırıltı gibi bir sesi olan İrlandalı brogue'u Liam'inkiyle tamamen aynı.

Arkasını döndüğünde ve nihayet görebildiğimde yüzü de öyle. o.

Gözleri de öyle, aynı güzel koyu renk, aynı delici bir zeka.

Aslında onunla ilgili her şey tamamen aynı. Sol elinin parmak eklemlerindeki ve beyaz gömleğinin yakasından görünen dövmeler bile.

Ama bu o değil.

Liam değil.

Benzerlik o kadar mükemmel ki başkası olsa farkı anlayamazdı, ama son birkaç haftadır her anımı Liam'la geçiriyorum, onunla uyuyor, yemek yiyor ve hayal kuruyorum, onunla inanılmaz orgazmlar üstüne orgazm yaşıyorum, kahkahaları ve sessiz anları paylaşıyorum, onun kokusunu ve gözlerindeki bakışı alıyorum ve

Sesinin tınısı hafızama, kalbime ve ruhumun her köşesine kazındı.

Onu her yerde tanırım.

Ve bu o değil.

Dizlerimin bağı çözöldü. Fena halde titreyerek yatağın kenarına çöküyorum ve tanıdık gelen bu yabancıya bakıyorum, uyandığım gece Liam'ı ofisinde telefonda konuşurken duyduğumu hatırlıyorum.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Kardeşimle."

Not-Liam kaşlarını kaldırıyor. "Ne, sarılmak yok mu?"

"Bana tek yumurta ikizi olduğunuzu söylemedi." diye

fısıldadım. Liam'ın kardeş Cüzdanlar onun

Dudaklar içinde Hayal kırıklığı.

"Çünkü eğer bir aile olacaksak, genç kız, beni kucaklayarak karşılamayı beklerim."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve yatağın kenarından yere düşmemek için kendimi zor tutuyorum.

Sert bir şekilde, "Şimdi bana zihinsel bir çöküntü yaşatmaya kalkma, Tru. Bir süre daha aklının başında olmasını istiyorum. Uçakta şoktan bayılabilirsin."

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Çok uzun boylu ve heybetli görünüyor, tamamen iş adamı, ama dolgun dudaklarından bir gülümseme çıkarmaya çalıştığını söyleyebilirim. Keyif alıyor.

"Uçak mı?"

Bana doğru yürüyor, bir dizinin üzerine çömeliyor ve çenemi büyük, sert ellerinden birinin içine alıyor. O kadar iri ki diz çöktüğünde bile benimle göz göze geliyor.

Koyu renk gözleri parlıyor ve İrlanda aksanıyla kahverengi şeker kadar sıcak bir şekilde, "Sana bir sorum var, genç kız," diyor.

Beynim çalışmıyor. Ağzım da öyle. Tek çıkarabildiğim zayıf homurdanma sesleri. "Uh...uh-huh?"

"Dünyanın herhangi bir yerine gidebilseydiniz, neresi olurdu?"

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Oda dönmeye başladı.

Çenemi bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Hissettiğim bir sonraki şey burnumun köprüsüne hafifçe dokunması.

Gözlerimi açtığımda

Yine bana bakıyor ve az önce bana vurduğu beyaz zarfı uzatıyor.

"Bilet ve pasaport Ruby Diamond adına düzenlenmiş. Tam olarak Bayan Ruby Diamond." Duraksıyor. "Bilgin olsun, kardeşimin sahte kimlikler konusunda hayal gücünden bu kadar yoksun olduğunu bilmiyordum. Ben olsam sana Persnickity McFinicky ya da onun gibi eğlenceli bir isim verirdim."

Zarfı ondan alıp göğsümün ortasına, zonklayan kalbimin tam üstüne bastırıyorum. Çok hafif bir sesle, "Ruby Diamond, Dolly Parton'ın 1996 yapımı Noel filmi Unlikely Angel'daki karakterinin adıydı" diyorum.

"Ah. Bir iç şaka. Ne kadar tatlı."

Gözlerini devirmek istediğini hissediyorum ama sadece, "Şimdi, kalk bakalım. Uçak yarım saat içinde havaalanındaki özel terminalden kalkacak. Sana bir taksi çağırdım bile."

Sanki bir işaretmiş gibi, aşağıda bir araba korna çalıyor.

"Buraya geleceğimi nereden bildin? İşten daha yeni çıktım."

"Her şeyi biliyorum." Ona boş boş baktığımda gülümsüyor. "Ben bir casusum. Bu iş tanımımın bir parçası."

O bir
casus.
CASUS
MU?

TANRI AŞKINA NELER OLUYOR?

Beni nazıkçe dirseğimden tutuyor ve kalkmama yardım ediyor. Alnımdaki bir tutam saçı fırçalayıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve şöyle diyor: "Çanta hazırlamana gerek yok. Liam her şeyi halletti. Sadece o güzel kıcını uçağa bindir ve git."

Kafam çok karışık, gözlerim doluyor. Aklıma gelen tek şeyi ağızımdan kaçırıyorum. "Ben avukat olacağım. Burada. Boston'da. Birkaç hafta içinde baro sınavına gireceğim."

Bu çok saçma, ama sanırım bir geçiş hakkım var. Hapisteki gangster sevgilinizin hiç tanımadığınız casus ikiz kardeşi her gün yeni kimliğinizle ortaya çıkmıyor.

"Ya da belki Arjantin'de avukat olursun, genç kız."

Tüm nefesim vücudumu terk etti. Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde elimdeki zarfa bakıyorum. "Arjantin mi?"

"Kim bilir? Bu işlerin bir yolu vardır. Neyse, ben gidiyorum. Sizinle tanışmak gerçekten büyük bir zevkti." Sesi sertleşiyor. "Elbette, nereye gittiğinden ya da beni gördüğünden kimseye bahsetmemeni söylememe gerek yok."

"Tabii ki." İşte. Bu sefer neredeyse aklım başımda gibiydi.

Yatak odasının kapısına doğru ilerliyor. Düğmeyi çevirdi ve açtı. Dışarı çıkmadan önce, "Bekle!" dedim.

Duraklıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor.

Soracak milyonlarca sorum var ama beynim simit g i b i . Aklıma gelen tek şey, "Adın ne?"

Gülümsüyor. Tehlikeli, gizemli, vahşi ve aç bir gülümseme, bir kurda çok yakışacak bir gülümseme.

"Ben Killian. Yakında tekrar görüşeceğiz. İyi yolculuklar, Tru."

Derin bir şok duygusuyla, bu kez sesinde İrlanda aksanından eser olmadığını fark ediyorum.

Göz kırptı ve gitti.

Yatak odamın penceresinin dışında, araba kornası tekrar çalıyor. Taksim bekliyor.

Sanki bir takla atılmış gibi, donup kalmaktan saatte bir milyon mil hızla hareket etmeye başlıyorum. İş üniformamı değiştirmeye zahmet etmedim. Sadece dolaba koşuyorum, askıdan bir kazak koparıyorum ve oturma odasına koşarken üzerime geçiriyorum, zarfı hayatım ona bağlıymış gibi tutuyorum.

Bence gerçekten olabilir.

Ellie hala dergisiyle kanepede oturuyor. Kafasını kaldırmadan, "Aynen öyle kızım. Git o iyi adamı al ve buraya getir. Kimse Truvy Sullivan'ı terk edemez, belalı kaltak olağanüstü."

Onu tuttum ve hızlıca, sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum, Elliebellie."

Şaşkınlıkla bana bakıyor, kahverengi gözleri kocaman.
"Ben de seni seviyorum."

Arkamı dönüp ön kapıya doğru koşuyorum. Arkamdan
sesleniyor, "Ve eğer üçlü yapmak isterseniz, beni de sayın!"

TRU

Iüney Yarımküre'de kış Haziran ayında başlar. Boston'da ılık bir hava bırakmış olmama rağmen, özel uçaktan inip piste adımımı attığımda

Buenos Aires'te hava soğuk ve yağmurlu.

Ne kadar terlediğime bakılırsa Miami'de Ağustos ayı da olabilir.

Uçuş durmaksızın on iki saatten fazla sürdü. İyi kalpli uçuş görevlisinin bana getirdiği votka sodalar dışında uyumadım, bir şey yemedim ve içmedim. Her nasılsa, hiç sarhoş olmadım.

Alkol muhtemelen kan dolaşıma karıştığı anda yok oldu.

Yanıyorum.

Kalbim, ruhum, beynim, ter bezlerim: her şeyim yanıyor.

Elinde şemsiyesiyle üniformalı bir şoför, uçağın durduğu yerden sadece birkaç metre ötede park etmiş bir limuzinin yanında beni bekliyor. Beni hava merdivenlerinin dibinde karşıladı.

-Ya da o katlanan uçak basamaklarına ne deniyorsa artık, tek kelime etmeden beni arabaya bindiriyor.

Gri, çiseleyen sabaha doğru hızla ilerliyoruz. Neden bir otel hizmetçisinin kıyafetine benzeyen bir şey giydiğimi merak ediyorsa

Yakın zamanda birkaç elektrik çarpmasına maruz kalmışım gibi bir ifadeyle tekdüze, sormuyor.

Şehir merkezi geniş ve kozmopolit, gökdelenleri ve işlek caddeleriyle Boston'dan bile daha kalabalık. Ancak ilerledikçe, sıkışıklık ve beton yerini yeşil alanlara ve inişli çıkışlı tepelere bırakıyor. Yaklaşık kırk beş dakika sonra, büyük söğüt ağaçlarının çevrelediği uzun çakıllı bir araba yoluna sapıyoruz. Ötedeki otlaklarda atlar otluyor. Araba yolu, korkunç görünümlü demir bir kapıda son bulana kadar kırsal alanda kıvrıla kıvrıla ilerliyor.

Kapının yanındaki oyma ahşap tabelada Estancia Los Dos Hermanos yazıyor.

Sürücü bir kumandaya tıklar. Kapı yavaşça gıcırdayarak açılıyor. Alçak bir tepeye doğru yaklaşık bir mil ilerliyoruz. Tepeye vardığımızda aşağıdaki vadiyi görüyorum.

Uzakta, kırmızı kiremitli çatısı ve ön tarafında etrafını saran bir sundurması olan geniş bir çiftlik evi yer almaktadır. Yakınlarda büyük bir ahşap ahırın yanı sıra at ahırları ve birkaç küçük müstemilat daha bulunmaktadır. Yakındaki gölette bir kaz sürüsü huzur içinde yüzmektedir.

Evin açık ön kapısında bir adam duruyor. Uzun boylu, siyah saçlı, omuzları geniş, kot pantolon, çizme ve boğazından düğmeleri açılmış, manşetleri kalın, dövmeleli ön kollara sarılmış beyaz bir elbise gömleği giyiyor.

Bu mesafeden bile kim olduğunu biliyorum.

Yüzünü göremiyorum ama kalbim bana söylüyor.

Hissettiğim rahatlama o kadar büyük ki hıçkırı hıçkırı ağlıyorum.

Tepeden eve doğru inen yol boyunca ağlıyorum. Limuzin önümde durduğunda ve kapıdaki adam arabayı karşılamak için dışarı çıktığında bile durmuyorum, uzun bacakları koşarak mesafeyi tüketiyor.

Araba daha tam olarak durmadan kapıyı açtığımda ağlıyorum, dışarı fırladığımda ağlıyorum, kendi ayaklarımın üzerinde tökezleyip dizlerimin üzerine düşmeye başladığımda ağlıyorum.

Yere düşmeden önce beni yakalamak için orada tabii ki.
Liam düşmeme asla izin vermezdi.
Muhtemelen beni taşımaktan çok hoşlandığı içindir.
Ben boynuna sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlarken, hafif yağmur saçlarımızı buğulandırırken, kollarım ona öyle sıkı sarılmıştı ki muhtemelen boğuluyordu.
"Merhaba kraliçe arı," diye fısıldıyor kulağıma hırıltılı bir sesle. Hıçkırıklarımın arasından cevap vermeyi başarıyorum. "Merhaba kurtçuk." "Beni sevdiğini duydum."
Declan tam bir boşboğaz. "İyisin, sanırım."
Liam beni sıkıca kavıyor. Sonra bana derin, tutkulu bir öpücük veriyor, bu da beni daha çok ağlatmaya yarıyor.
Kıkırdayarak arkasını dönüyor ve beni kollarının arasına alarak yavaşça eve doğru yürüyor.

Şu anda bana gözaltından nasıl kaçtığını ve Buenos Aires'e nasıl gittiğini anlatması için ısrar edemeyecek kadar yorgunum ve zaten beynim de bunu algılayamayacak kadar duygusal. Bu yüzden beni bu rahat, sevimli çiftlik evinin yatak odasına götürmesine ve yatağa yatırmasına izin veriyorum.

Sessizce kazağını ve ayakkabılarını çıkarıyor ve botlarını çıkarıyor. Sonra bizi yatağa götürüyor ve her zamanki kaşıklaşmamız yerine beni önden öne doğru sıkıca tutuyor.

Başımı büyük eliyle kavrayarak, "Uçuş nasıldı?" diye mırıldandı.

"Sonsuz."

"Votka gibi kokuyorsun."

"Hatırlat da uyandığımda seni tokatlayayım."

Sonra öyle derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum ki ölmüş olabilirim.

Uyandığımda ışık değişmişti ama tek şey buydu. Liam ve ben hâlâ ben uyurken bulunduğumuz pozisyondayız. Ama şimdi o da uyuyor.

Bir an ona bakıp çarpan kalp atışlarımın durulmasına izin verdikten sonra uzanıp çenesine dokunuyorum. Sakalları parmak uçlarımın altında sert ve yay gibi. Eğilip boynunu kokluyorum ve memnuniyetle iç çekiyorum.

Birkaç ay önce biri bana kaçak bir mafya babasına o kadar aşık olacağımı söyleseydi ki, teninin kokusu bile mutluluktan parıldamama neden olsaydı, o kişiye deli olduğunu söylerdim.

Liam'ın sesi uykulu bir gümbürtü. "Bilmesem beni tutkal gibi çektiğini düşüneneceğim."

"Daha önce hiç cazibesini anlamamıştım ama şimdi bali koklamanın nasıl bu kadar bağımlılık yapabildiğini görebiliyorum."

Kirpiklerini kaldırıyor ve sıcak, sevgi dolu gözlerle bana bakıyor. "Tekrar merhaba."

"Merhaba. Burası kimin evi?" "Benim ve kardeşimin."

"Demek ki Estancia Los Dos Hermanos'un anlamı bu: iki kardeşin evi."

"İki kardeşin çiftliği," diye düzeltiyor ve beni daha yakına çekiyor. Eğilip boynuma sokuluyor ve daha önce onu kokladığım gibi beni kokluyor. Boğazının altından bir zevk sesi çıkarıyor.

"Liam?"

"Evet, kızım?"

"Senin bu aile çiftliğinde prezervatif var mı?"

Geri çekiliyor ve bana sırtıyor, o kadar yakışıklı ki nefesim kesiliyor. "Seni daha sık aktarmasız uluslararası uçuşlara bindirmeliyim."

"Sadece FBI'ın ne kadar sürede geleceğini bilmiyorum ve kalan zamanımıza ömür boyu sürecektir bir sevişme sığdırmaya çalıştığımın emin olmak istiyorum."

Liam beni usulca dudaklarımdan öptü. "FBI gelmeyecek."

"Ah. Doğru. Onlar bir ABD ajansı. Arjantin'deki muadili nedir?"

"Federal Polis İstihbaratı. Onlar da gelmiyor."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Beni aramaları için bir sebep yok."

Alnımı kırıştırıyorum. "Ama sen bir kanun kaçağısın."

"Hayır, kızım, değilim. Şimdi şu prezervatifler hakkında-"

Aniden doğrulup ona bakıyorum, kalbim bir yarış arabasının motoru gibi gümbür gümbür atıyor. Yüksek sesle, "Kaçak değilim de ne demek? Seni televizyonda FBI tarafından tutuklanırken gördüm!"

"Yaptın mı?" Gülümsemesi yavaş ve sıcak. Bir parmağını kolumun iç kısmında gezdiriyor.

Onu tokatlayacağım.

"Evet, gördüm! Akşam haberlerine çıkmıştın! Seni merdivenlerden çıkaran altı federal ajan falan vardı-"

Ben duraksadığımda, hararetli beynimde bir anlayış filizlenirken, Liam'ın sırtışı daha da büyüyor.

Fısıldıyorum, "Killian?"

"Tek yumurta ikizine sahip olmak bu tür şeyler için inanılmaz derecede elverişli olabilir."

"Ama-ama-o hapisanede de değil! Onu evimde gördüm! Bana bileti ve pasaportu verdi ve ilk başta İrlanda aksanı vardı ama sonra yoktu ve bana casus olduğunu söyledi..."

Nefesim kesildi. "Dur bakalım. Sen de mi casussun?"

Liam kıkırdıyor ve beni omuzlarımdan tutup aşağı çekerek derin ve içten bir öpücük veriyor. Hava almak için kalktığımızda, "Çok tatlısın." diyor.

Yüzümü boynuna saklıyorum ve inliyorum. "Lütfen bana İrlanda aksanının sahte olmadığını söyle."

Kollarını bana doluyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Sahte değil. Onunki de değil. Sadece hayatı boyunca birçok başka aksanın nasıl taklit edileceğini öğrendi.

Casusluk işi için kullanışlı. Onu bir de Avustralya aksanıyla dinlemelisin. Sesi tıpkı Timsah Dundee gibi çıkıyor."

Ondan uzaklaşıyorum, doğruluyorum ve damarlarımda dolaşan adrenalinin etkisiyle titreyerek yüzüne bakıyorum. "Pekâlâ. Neler oluyor? Kısa versiyonu. Git."

Liam bir dirseğinin üzerinde doğruluyor ve bana gülümseyerek yanağımı okşamak için uzanıyor.

Mırıldanıyor, "Çok güzelsin. Hep öyle düşünmüşümdür. O gözler..." İç çekiyor. "Beni yakalayan da buydu, biliyorsun. En başından beri. Yaşlı bir kadının karşıdan karşıya geçmesine yardım ederken o deniz camı gözlerine bir kez baktım ve-"

Onu sırt üstü yatırıp üzerine çıktım ve "Kapa çeneni ve bana neler olduğunu anlat!" diye bağırdım.

Gülüyor ve kollarını sırtıma dolamak için beni göğsüne doğru çekiyor. "Önemli olan burada olmamız, güvende olmamız ve senin beni seviyor olman. Bunun dışındaki her şey bekleyebilir."

Sonra beni öpüyor, sertçe, elleri saçlarımda derinliklerinde ve ağzı talepkar.

Arkama uzanıp üniformamın fermuarını açtığında, ona izin verdim.

O haklı: diğer her şey bekleyebilir.

Birkaç saat sonra, terli ve doymuş bir halde birbirimizin kollarına uzanmışken, yağmur çatıda usulca pıtırıyor ve zümrüt yeşili çayırları parıltılar ve gökkuşağı sisinden oluşan bir masal diyarına dönüştürüyor. Uzaklarda yalnız bir horoz ötmeye başlıyor.

Bu ses bana Teksas'ı hatırlatıyor. Başımı Liam'ın göğsüne yaslayıp gülümsüyorum.

Ayağa kalkarak bana baktı ve "Neye gülüyorsun?" dedi.

"Horozlar."

Kıkırdaması göğsünde derin bir gümbürtüye dönüşüyor. "Ouch. Egom."

"Yaşayacaksın. Sadece çok aptallar. Şafak vakti ötmeleri gerekiyor ama tanıdığım her horoz günün ve gecenin her saatinde gürültü yapıyor. Bu aptal şeylerin bir yolunu bulacaklarını sanırsın."

Saçımın bir tutamıyla oynayarak, "Belki yakınlarda güzel bir tavuk vardır ve gösteriş yapıyorlardır" diyor.

Bunu düşündüm. "Bu mantıklı. Horozların erkeklerle pek çok ortak noktası var."

Liam dönüyor, beni sırtüstü yatırıyor ve ağır bacağını iki bacağımın üzerine atıyor. Bir dirseğine dayanarak bana gülümsüyor ve içimin erimesine neden oluyor.

"İkimiz de aptal hayvanlarız, ha?"

"Kesinlikle" diye fısıldadığımda gözlerimin yerine küçük kalpler gördüğüme eminim.

Tembel ve uzun bir öpücüğün tadını çıkarıyoruz. Ağzıma karşı mırıldanıyor: "Sana hikâyeyi anlatacaksam, en başından başlamalıyım. Ve bu uzun bir hikâye."

Kalp atışlarım bir kademe daha hızlanıyor. "Dinliyorum."

Yavaşça nefes veriyor, sonra sırt üstü dönüyor ve beni yanına yatırıyor. Dışarıda yağmur daha sert yağmaya başlarken bir süre sessizce tavana bakıyor.

Sonra sesi alçalarak konuşmaya başlar.

"Babam iyi bir adamdı. Her Pazar kiliseye giden, çalışkan bir aile babasıydı ve iki kuruşu bile olmamasına rağmen gelirinin yüzde onunu sadakatle öşür olarak verirdi. O zamanlar İrlanda kötü bir durgunluk içindeydi. Yüksek işsizlik, açlık grevleri ve pek çok toplumsal huzursuzluk vardı. Yaşadığımız küçük kasabada insanlar açlıktan ölüyordu. Kimsenin parası yoktu ve çok az yiyecek vardı. Parası olan tek insanlar mafyadaydı ve her şeyi onlar yönetiyordu.

"Neyin başlattığını bilmiyorum. Öğrenebileceğimden de şüpheliyim. Ama babam bir şekilde yerel bir mafia lideriyle ters düşmüş.

adı Eoin McGrath. Karnıma tahta kazığı saplayan oydu."

Bir an duraklar. Gözlerini kapatır. Bir anlık ağır sessizlikten sonra devam eder.

"McGrath ve yandaşları ailemi taciz etmeye başladı. Kız kardeşlerimi okuldan eve kadar kovaladılar. Pencerelemimize tuğla attılar. Ailenin kedisini öldürüp ön kapının üzerine astılar. Annem biz çocuklardan birinin yaralanacağı ya da daha kötüsü olacağı korkusuyla yaşıyordu, bu yüzden belanın geçeceğini umarak dul kız kardeşinin yanında kalmak için taşraya taşınmamızda ısrar etti.

"Öyle olmadı. McGrath nereye gittiğimizi öğrendi. Bir gece duman kokusu ve annemin çığlık sesiyle uyandık. Dışarı koştuğumuzda nedenini gördük. Babamın ipi çekilmiş, bir ağaca bağlanmış ve ateşe verilmişti. Bilinci hâlâ yerindeydi ama alevler içindeydi. Acı içindeydi. Canlı canlı yanıyordu.

"İçeri girip silahı alma cesaretini gösteren Killian'dı."

Liam aniden durur ve nefes alır.

Dehşet içinde donup kalmıştım, her şeyi Liam'ın gözlerinden görüyordum. Annesi çığlık atıyor. Babası yanıyor. Kardeşi kolunu kaldırıp tetiği çekiyor, silah babasının kafasına doğrultulmuş.

Bu bir merhametti ama Killian o zamandan beri bununla yaşamak için ne bedeller ödemiş olmalı.

Hayal bile edemiyorum.

"Babamdan geriye kalanları öldüğü ağacın kararmış dallarının altına gömdük, sonra Killian ve ben onu öldüren adamları bulmak için yola çıktık. Silahı ve teyzemin arabasını alıp kasabaya geri döndük."

"Eoin ve çetesini bulmak zor olmadı. Bir bardaydılar. Kutlama yapıyorlardı. Benim kasap bıçağım, Killian'ın da silahı vardı ama biz sadece çocuktuk, kederden çıldırmıştık, yarım düzine yetişkin adamla boy ölçüşemezdik."

Onun ağır duraksaması içinde fısıldıyorum, "Kaç yaşındaydın?"

"On üç."

Midem bulanıyor.

"Bizi sokağa sürüklediler, silahlarımızı aldılar, biraz eğlenmek için bizi bir süre tekmelediler. Sonra bizi bağladılar ve çiftliğe geri götürdüler."

Sesi bir oktav düşer. "Benim için aynı lanet ağacın kararmış dallarını kırdılar. Onları kestiler ve keskinleştirdiler. Sonra beni yere yatırdılar ve birini karnıma, diğerini omzuma sapladılar ve bir taşla toprağın derinliklerine vurdular, böylece yere çakıldım.

"Killian o kadar şanslı değildi. Babamın silahında beş mermi kalmıştı. Ağacın yüksek bir dalına ip bağladılar, onu bileklerinden astılar ve sallanması için bir tekme attılar. Sonra McGrath onu atış talimi için kullandı. Bir kere bile ıskalamadı."

Dehşete kapıldım, "Tanrım" diye bağırdım.

Sözümü kesmeme aldırmadan Liam devam ediyor.

"McGrath'ın konvoyunun yaklaştığına dair ilk işarete annem ve teyzem arka kapıdan çıkıp diğer tüm çocukları tarlaya götürmeliydi. Hava karanlıktı. Kaçabilirlerdi. Ama kaçmadılar. Bunun yerine McGrath ve çetesinin beni ve Killian'ı nasıl ezdiklerini evin içinden izlediler. Sonra kapıları kapattılar, ön verandaya benzin döktüler ve evi ateşe verdiler. Ev yanarken gülererek uzaklaştılar.

"Kazığı karnımdan çıkardım, sonra diğerini omzumdan. Nasıl bir güçle, bilmiyorum. Sonra Killian'ı ağaçtan indirdim. Eve geri koşmadan önce hayatta olup olmadığını kontrol etmedim ama o sırada ev alevler içindeydi. Pencereden annemin yerde yattığını gördüm, kollarını kardeşlerime dolamıştı, hepsi birbirine sarılmıştı. Ben de çıplak yumruklarımınla pencereyi yumrukladım ve içeri atladım.

"Hareket etmiyorlardı. Yangından önce dumandan zehirlenmişler. Annemi pencereye doğru sürüklemeye çalıştım,

ama o çok ağırdı. Ve duman çok yoğundu..."

Tekrar durur. Çenesi sıkılı, kalbi küt küt atıyor, hareketsiz ve sessiz yatıyor, anılarında kaybolmuş.

Uzun bir aradan sonra hüzünle şöyle diyor: "Killian beni oradan çıkardı. Beş kez vurulmama rağmen hayatımı kurtarmayı başardı. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum, ta ki günler sonra bir hastane yatağında uyanıncaya kadar. O da yanımdaki yataktaydı."

Sanki bir örs göğsümü eziyormuş gibi hissediyorum. Gözümün kenarından bir damla yaş sızıyor, şakağımdan aşağı süzülerek Liam'ın omzuna damlıyor. "Hayatta kalman bir mucize."

"Yapmamalıydık. Bütün doktorlar böyle söyledi. Ve Killian zaman geçtikçe bir sebepten dolayı hayatta kaldığımıza ikna oldu. Ailemizin katliamının boşuna olmaması gerektiğine. Dickens romanlarından fırlamış bir yetimhane olan St. Stephen's Çocuk Yuvası'na gönderildik. Sistemden çıkana kadar orada kaldık.

"Sonra Killian orduya katıldı, ben de Dublin'e taşındım ve bir kitapçıda iş buldum. Orada bir kızla tanıştım. Evlenip normal bir hayat yaşayacağımızı düşündüm. Ama birkaç yıl sonra bir patlamada öldü. Mafya bir düşmanı hedef almıştı ve o da yanlış zamanda yanlış yerdeydi.

"Julia bir Cumartesi sabahı saat onda bir kafede öldü, paramparça oldu. Kalıntılarını teşhis etmek için dış kayıtlarını kullanmak zorunda kaldılar."

Yavaşça nefes alıyorum. Felsefi kitaplardaki aşk notlarının yazarı Julia'nın gizemi burada sona eriyor. Liam'ın yakın olduğu diğer insanlar gibi anlamsız bir şiddete kurban gitti.

Bana yakınlaşmak konusunda bu kadar kararsız olmasına şaşmamalı.

Liam'ın sesi sertleşiyor. "İşte o zaman Killian'ın ailemizin katliamının boşuna olmaması gerektiğini söylerken haklı olduğuna karar verdim. Julia'nın ölümünün de bir hiç uğruna olmaması gerektiğine karar verdim. Erkeklerin işlediği bu korkunç eylemlerin bir bedeli olmalıydı ve bunu çıkaracak kişi de ben olmalıydım. İşte o zaman DMI'ya katıldım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Askeri İstihbarat Müdürlüğü. İrlanda'nın CIA versiyonu."

Aniden ayağa kalktım ve Killian'la telefonda konuştuğu gece kulak misafiri olduğum şeyi hatırlayarak iri gözlerle ve nabzım hızla atarak ona baktım.

"On sekiz yıl yeter. Bu kadar uzun süre dayanmam bir mucize!"

Kalbim boğazımda, "Gizli görevde misin?" diye bağıyorum.

Yüzümü avuçlamak için uzandığında gözleri duyguyla parlıyor. "Etkilenme. Bu asil bir girişim değil. Yaptığım her şeyi intikam için yaptım, ülkeme karşı herhangi bir görev duygusuyla değil. Kan istedim. Mafyanın benden aldıklarının bedelini ödemesini istedim. Bunun için içeriden çalışmam gerektiğini biliyordum."

O kadar şaşkınım ki, tutarlı bir cümle kurmakta zorlanıyorum. "Ama nasıl... bunca zaman... nasıl kimse öğrenemedi?"

Gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Köpeklerle yat, pirelerle kalk."

"Ne demek istiyorsun?"

Nefes veriş i ağırdır. "Yani intikam konusunda çok iyi oldum. Acımasızlığımla ünlüyüm..."

Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Gözbebeklerinin ötesindeki manzara sonsuz ve karanlık.

"Bu hak edilmiş bir şey. Hükümetin bir ceza davası oluşturmak için yeterli kanıt toplayacağını umarak bir işleyiciye bilgi aktarmıyorum. Ben yargıç ve jüriyim. Kararı kendim veririm. Ve merhamet benim uzmanlık alanım değil."

Titreyerek kardeşimi düşünüyorum ve adaletin Liam'ın yolunda mı yoksa benim yolumda mı daha iyi sağlanacağını merak ediyorum.

Amaçlar araçları haklı çıkarır mı?

Nihayetinde önemli mi? Yoksa önemli olan kötü adamların öyle ya da böyle hak ettiklerini bulmaları mı?

Liam yüz ifademi dikkatle izliyor. Beni bir süre daha düşüncelerimle baş başa bırakıyor, sonra devam ediyor.

"İlk başta tek amacım McGrath ve ekibini öldürmek ve kitapçı bombalamasından kimin sorumlu olduğunu bulmaktı. Ancak yeraltı suç dünyasında çok daha fazla kötü aktör olduğunu ve operasyonlarının İrlanda ile sınırlı olmadığını çabucak fark ettim. Mafyanın üst kademelerine tırmandıkça ve daha fazla bilgiye ulaştıkça resim daha da netleşti.

"En tepede kimin olduğunu bulmaya kafayı takmıştım. Tüm ipleri kim çekiyordu? Yılanın başını kesmek istedim."

Sırt üstü düşünüyorum, tavana bakıyorum ve her şeyi anlamaya çalışıyorum. Nefes nefese, "Declan. Biliyor, değil mi?"

"Beni DMI'a alan oydu. Ve tüm bu yıllar boyunca arkamı kolladı."

Şu kurnaz herif. Söylediği ve yaptığı bazı şeyler yerine oturdu ve ben utandım. Sanırım o tokat için ona bir özür borçluyum.

Ama pisliğin tekiydi ve sürekli yüzüme sigara dumanı üflüyordu, belki de üflemiyordu.

"Killian tüm bunların neresindeydi?"

"Ordudayken hükümetin ilgisini çekecek bazı yetenekler sergiledi. MI6 için terörle mücadele ve karşı casusluk yapmak üzere çalışmaya başladı. Bu uzun sürmedi. Onun için fazla kurumsaldı. Birinden talimat almaktan nefret eder. Bu yüzden serbest çalışmaya başladı.

"Oradan sonra kariyer yolunun nasıl görüldüğünü size söyleyemem, çünkü bilmiyorum. Ama sayabileceğiniz tüm yabancı hükümetlerde çılgın becerileri ve bağlantıları vardı ve ortak bir hedef için birlikte çalışmaya karar verdik."

"Yılanın başını kesmek." "Aynen öyle. Hem içeriden hem dışarıdan."

"Peki nasıl gidiyor?"

Cevabı sessiz. "Peşinde olduğumuz yılan türüyle ilgili sorun, ne zaman bir başını kesseniz yerine bir başkasının çıkması."

Yağmurun sesini dinleyerek sessizliğe gömülüyoruz. Horoz tekrar ötüyor, sonra o da susuyor.

"Bir keresinde bana icra işinde olduğunu söylemiştin. O zamanlar bunun kulağa çok garip geldiğini düşünmüştüm, mafyada olduğunu öğrendikten sonra daha da garip gelmeye başladı ama şimdi... şimdi mantıklı geliyor."

Liam yan tarafına dönüyor, bir dirseğini kaldırıyor ve bana bakıyor.

Her şeyi sindirmeye çalışırken başımı çevirip ona bakıyorum. Hala sormam gereken o kadar çok soru var ki.

"Yani FBI tutuklaman... sahte miydi? Onlarla mı çalışıyordun?"

Başını sallıyor. "Karşılığında onlara birkaç değerli bilgi verdim. Çok minnettar oldular."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ama en başta neden sahte tutuklama yaptınız?"

Parmağıyla alnımdaki kırıksıklıkları düzeltiyor, nazikçe okşuyor.

"Çünkü mafyadan kurtulmanın sadece iki yolu var. Ölüm ya da hapis. Düşmanlarımdan biri tarafından öldürülmenin sakıncalı olacağına karar verdim..."

Sesi düşer. "Aşık olduğumu düşünürsek."

Kesik kesik nefes alıyorum. Gözlerim suyla doluyor. Boğazım daralıyor ve sesim kısık ve boğuk çıkıyor. "Peki şimdi ne olacak? Sözde sonsuza kadar bir hapishane hücresinde çürüyeceksin ama gerçekte hayatının geri kalanını saklanarak mı yaşayacaksın?"

Liam eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak, tatlı bir öpücük konduruyor. "Şimdi mafya papası olma sırası Killian'da."

Şoktan ağzım açık kaldığında Liam kıkırdıyor.

"Teknik bir gerekçeyle gözaltından 'serbest bırakılacak' ve benim bıraktığım yerden devam edecek. O bekleyemez. Eğer sizce

Ben otoriterim, bunun tek nedeni onu henüz yeterince tanımıyor olman."

Ağzım açık ona bakmaya devam ettiğimde tekrar kıkırdıyor.

"Aslında tüm bu yer değiştirme olayı onun fikriydi. Asıl planım hapishanede nakavt olmak -sözde, tabii ki, sadece haber olsun diye- ve intikam işinden emekli olmaktı, böylece güvenle birlikte olabilirdik. Ama görünüşe göre Killian her zaman uluslararası bir suç imparatorluğunu yönetme fikrine sıcak bakmış. İşimi bu kadar çekici bulduğunu hiç bilmiyordum ama işte buradayız."

Bir süre hızla gözlerimi kırıştırıp beyin hücrelerimi yeniden düzenlemeye çalışıyorum.

"Yani... kardeşin hâlâ serbest çalışan bir casus olacak... ama senin işini devralırken... yani bir mafya babası gibi davranırken... aslında yabancı bir ya da iki hükümet için çalışacak."

"Evet."

"Ve sen de intikam işinden emekli olacaksın."

"Evet."

"Ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız." "Evet."

"Ve bunun için Killian'a teşekkür etmeliyim."

Benimle aynı fikirde olmak üzereydi ama kendini tuttu. "Ne dedin? Hayır! Hayır! Bu benim fikrimdi! Çıkmak isteyen bendim!"

Dudaklarımı büzerek ve kaşlarımı kaldırarak ona bakarak kuşkulu davranıyorum.

Öfkelendi. "Aşık olduğum için bir düşman tarafından öldürülmemin sakıncalı olacağını söylediğimi duydun mu duymadın mı?"

Numara yapmaya devam edemem. Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Kollarımı Liam'ın geniş omuzlarına doluyorum ve fısıldıyorum, "Evet, seni duydum. Sadece tekrar duymak istedim."

Yüzünde bir anlayış belirir. "Neden, seni küçük..."

Cümlesini bitirmeye zahmet etmedi. Sadece eğildi ve beni öptü.

Tekrar havalanmamız için birkaç saat daha geçmesi gerekiyor.

EPILOG

TRU

F haftalar sonra

"Harika olacaksın."

"Kalmayacağım. Bu lanet sınavdan kesinlikle kalacağım. Dün tam bir kabustu. Bugün daha kötü olacak. Başarısız olacağım."

"Yapmayacaksın."

"Yapacağım."

"Böyle düşünmeye devam edersen olacak. Biraz kendine güven. Kıcını yırtarak çalıştın. Hazırsın."

"Hukuk diplomam zaten Arjantin Üniversitesi tarafından akredite edilmişken, Colegio de Abogados'a kayıt yaptırmışken ve Buenos Aires'te avukatlık yapmak için başka bir şeye ihtiyacım yokken neden bu saçma iki gün süren, on iki saatlik sınavla uğraştığımı bana tekrar hatırlatır mısınız? Massachusetts baro sınavından geçer not almak da dahil mi?"

Telefon hattında Liam'ın ses tonu sert. "Çünkü bu yıllarca uğruna çalıştığın bir hedef, sırf başka bir ülkede yaşıyorsun diye bu hedefinden vazgeçmek istemiyorsun."

ve -en önemlisi- annene bunu yapacağına söz verdin."

"Oh. Bu."

"Evet, öyle. Onunla ilişkiye yanlış bir başlangıç yapmak istemiyorum."

Boston'daki Hynes Kongre Merkezi'nde baro sınavının ikinci gününe başlayacağım toplantı odasının kapısının önünde dururken -şu anda olduğu gibi- duvara yaslanıp Liam'ın ailemle tanışmasını hayal ederek gülümsüyorum. Birkaç ay içinde ziyaret için Teksas'a gideceğiz.

Şükran Günü için, her şeyden önce.

Bir zamanlar imkânsız olduğunu düşündüğüm bir durumdu ama artık alternatif gerçeklik diyarında yaşıyorum. Her türlü imkânsız şey gerçekleşiyor.

"Kahretsin, kapıları kapatıyorlar. İçeri girmem lazım." "İyi şanslar. Biter bitmez beni ara."

"Yapacağımı biliyorsun, patronluk taslayan patron adam."

Liam homurdanıyor, "İyi edersin, yoksa eve döndüğünde seni dizime yatırırım."

"Sözler, sözler. Yarın görüşürüz."

Öpücük sesi çıkarıyorum ve o daha fazla seksi tehditler savuramadan telefonu kapatıyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey onun beni tokatlayacağı düşüncesiyle dikkatimin dağılması-

Çok geç.

İçeri giriyorum, kapıda duran kadından cep telefonum için kilitli bir güvenlik çantası alıyorum, sonra bana ayrılan yere oturuyorum, muhteşem kurdumu ve vücuduma yaptığı her şeyi aklımdan çıkarıyorum.

Artık kullanılamaz hale gelen telefonumun yanı sıra, içinde bir şişe su, öğle yemeği için bir sandviç, imzalı sınav sözleşmesi ve sözleşmeler, haksız fiil, ceza hukuku, anayasa hukuku, deliller ve gayrimenkulleri kapsayan bir milyar kadar çoktan seçmeli sorudan oluşan sınavın bugünkü bölümünü almak için kullanacağım birkaç adet iki numaralı kurşun kalem bulunan şeffaf plastik bir saklama çantam var.

Ayrıca çantanın içinde fotoğraflı kimliğim de var. Gerçek olan.

Çünkü Bayan Ruby Diamond güzel bir isim olmasına rağmen, Massachusetts baro sınavına girmek için hiç başvurmadı, bu yüzden şansı yok.

Odadaki herkes benim gibi gergin görünüyor.

Altı saat sonra hepimizin midesi bulanıyordu. Beyin ölümü gerçekleşmiş.

Başarısız olduğuma eminim ama en azından anneme verdiğim sözü tuttum.

Telefonumun kilidini açıp güvenli çantayı kapının yanındaki masanın üzerindeki kutuya bıraktıktan sonra toplantı odasından çıkıyorum. Beni kapalı otoparka götürecek asansörlere doğru sola dönüyorum ama yakındaki bir duvara yaslanmış bir adam gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

Başı arkaya eğik. Dövmeli iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Çizmeli bir ayağını duvara dayamış. Kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle sıradan bir havanın resmidir. James Dean'in steroidli hali gibi.

Aynalı güneş gözlüğü takıyor, bu yüzden gözlerinin kapalı olup olmadığını anlayamıyorum, ama gözlerini görebilseydim, tam renklerini bilirdim.

Gülümseyerek onu karşılamak için yanına gittim. "Merhaba, Killian."

Başını bana doğru çeviriyor ve iç çekiyor. "Beni her gördüğünde tanımanın ne kadar hayal kırıklığı yarattığını anlatamam. Kimse bizi ayırt edemez."

İrlandalı aksanı bozulmamış. Ondan benim için Avustralya aksanı yapmasını isteyeceğim ama dikkatim dağılıyor. "Neden hayal kırıklığı yaratıyor?"

Gülümsemesi tembel. Yanağında bir gamze parlıyor. Güneş gözlüklerini başının tepesine kadar itiyor ve yarı açık göz kapaklarının ardından bana bakıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Kollarını bana dolamanı ve bir öpücük vermeni umuyorum."

"Hayır, değilsin. Sadece çekici olmaya çalışıyorsun." Alay ediyor. "Çalışmak mı? Denemek falan yok, genç kız.

Gülüyorum. "Bak, ego aileden geliyor."

Duvarı itiyor. Üzerimde yükselerek bana bakıyor ve gülümsüyor. "Evet. Biz bir çift çalımlı tavus kuşuyuz ve bu bir gerçek. Yine de bizi suçlayamazsın." Elleriyle vücudunu işaret ediyor. "Şu süslü tüylere bir bakın. Diğer tüm horozlar o kadar kıskanç ki dişleri dökülüyor."

Yanından geçen genç bir adam, göğsünü kabartıp yoluna devam etmeden önce Killian'a kıskanç bir bakış fırlatıyor.

Onu gören Killian'ın sırtışı daha da büyür.

Gözlerimi deviriyorum. "O adama ödeme yaptın, değil mi?"

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Günde onlarca kez oluyor, kızım. Test nasıl geçti?"

"Ugh. Vur beni."

"Korkarım bu kardeşimin hoşuna gitmez. Sana çok düşkün olduğunu biliyorsun."

"Düşkün mü?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Onun üzerinde büyümüşsün. Küf gibi."

Tekrar gülüyorum, çünkü o kadar gülünç ki elimde değil. "Bildiğim iyi oldu. Devam edelim. Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

"Liam'ın Boston'da eskortsuz dolaşmana izin vereceğini düşünmedin, değil mi?"

"Dolaşmıyordum-bekle." Gözlerimi ona diktim. "Buraya iki gece önce geldim. Bunca zamandır beni mi izliyordun?"

"Seni izlemek mi?" Yüzünü buruşturuyor. "Bu kadar sapıkça söyleme."

"Sanırım bu evet demek."

Bir süre bana baktı. Sırtmamaya çalıştığını söyleyebilirim.

"Kardeşimin seni delicesine korumadığı gibi yanlış bir izlenime mi kapıldın? Altmış saniyeden fazla gözünün önünden ayrıldığında aklını kaybetmediğini mi? Küçük aşk yuvandan ayrılmana izin ver-"

"İzin vermek mi?" Homurdanıyorum. Beni görmezden geliyor.

"-kâbuslar görmesine, yüksek tansiyona ve mağara adamı sahiplenme moduna girmesine neden olmadı mı? Çünkü yaptı."

"Aslında onunla çok gurur duyardınız. Çok iyi idare etti."

Killian kıkırdar. "Sen öyle sanıyorsun."

Erkekler.

"Mafya işi nasıl gidiyor? Uluslararası bir suç imparatorluğunun başında olmaktan düşündüğün kadar keyif alıyor musun?"

Elimi tutup bükülmüş koluyla birleştiriyor ve beni telaşsız bir yürüyüşle asansörlere doğru götürüyor.

"Bayıldım. Sorduğun için teşekkürler." Gülüyor. "Ama Liam uzun bir düşman listesi topladı. Herkes beni öldürmeye çalışıyor! Özellikle biri var, genç bir Latin çocuk, kesinlikle benimle uğraşiyor. Geçtiğimiz ay bana ateş etti, benim sandığı bir arabaya bubi tuzağı kurdu ve Liam'ın sahibi olduğu bir restoranın önüne ev yapımı bomba yerleştirmeye çalıştı. Affedersiniz, sahibi benim."

Olamaz. Midem bulanıyor.

Asansör bankına ulaşıyoruz. Killian çağrı düğmesine basıyor ve devam ediyor.

"Şanslıyım ki o berbat bir suikastçı. Tam bir bok. Gerçekten komik. Bir sonraki denemesinde ne yapacağını görmek için onu bırakıp duruyorum. Korumalar için şaka gibi bir şey oldu. Liam'a onu sordum ama bu çocuğun onu neden bu kadar çok öldürmek istediğini bilmediğine yemin ediyor."

"Bana bir iyilik yapar mısın, Killian?"

Bana merakla baktı.

"Lütfen ona zarar vermez misiniz? O benim bir arkadaşım. Arkadaşımdı." Boğazımı temizliyorum. "Birkaç yıl birlikte çalıştık."

Şaşkınlıkla bana baktığı bir anın ardından Killian gülmeye başlıyor. "Ho! Bu bir aşk üçgeni, değil mi?"

Açıkça "Sinir bozucu olma." diyorum.

Masumca göz kırpmıyor. "Moi? Can sıkıcı mı? Asla."

İçimi çektim. "Ciddiyim. Senden bir iyilik istiyorum. Ona zarar verme, tamam mı?"

Bu öneriden dolayı aşağılanmış görünüyor. "Tabii ki ona zarar vermeyeceğim. O çok eğlenceli biri. Aslında ona bir iş teklif etmeyi düşünüyordum. Övgüye değer bulduğum bir bağlılık seviyesi gösterdi. Bunu rütbelerimde kullanabilirim."

Asansörün kapıları kayarak açıldı. İçeri girdim ama Killian beni takip etmedi.

"Seni burada bırakıyorum, genç kız."

"Ama yine de beni gözetliyor olacaksın sanırım." Göz kırıyor. "İş tanımında bu var."

Ben gülümseyerek başımı sallarken asansörün kapıları kapanıyor.

Kiralık arabaya binip bavullarımı toplamak üzere otele döner dönmez Liam'ı arıyorum. İlk çalışta açtı.

"Ee? Nasıldı?"

Alaycı bir şekilde, "Belki de öğrenmek için kardeşini aramalısın" diyorum.

Hattan memnuniyetsiz bir homurtu geliyor. "Yüzünü göstermemesi gerekiyordu."

"Sorun değil. Onu görmek güzeldi. Bu arada Diego hâlâ seni öldürmeye çalışıyor."

"Gerçekten mi? Hmm. Bağlılığından etkilendim." "Killian da aynen böyle söyledi. O vermeyi düşünüyor ona bir iş."

Liam kıkırdar. "Neyi beceremiyorsun?"

"Onunla dalga geçme. Kendimi kötü hissediyorum."

"Yapmamalısın. Bana suikast düzenlemeye çalıştı."

"Biliyorum, ama bunun çarpık bir şekilde romantik olduğunu kabul etmelisin."

"Böyle bir şeyi kabul etmiyorum. Sizin için cinayet işlemesine izin v e r i l e n tek kişi benim."

Sesindeki bir şey beni duraksatıyor. "Bunu sanki çoktan yapmışsın gibi söylüyorsun."

Kıkırdaması küçümseyici. "Hayır, ama bu olasılığı açık bırakıyorum. Bu arada, kalkış saatinizi öne çektim. Uçak yirmi beş dakika içinde kalkıyor."

"Bu bana ancak eşyalarımı toplayıp çıkış yapmama yetecek kadar zaman verir!"

"O zaman hızlı hareket etsen iyi olur." Sesi düşer. "Çünkü seni görmek için sabırsızlanıyorum. Üç gün arayla üç gün çok uzun."

Patronluğuyla ilgili bir tartışmayı beklemeden bağlantıyı keser, ki bunun olacağını biliyordu.

Aceleyle otele döndüm, çantalarımı topladım ve çıkış yapmak için acele ettim. Ellie ile kalacaktım ama o ve Tyler tekrar birlikteler.

Her şey ne kadar çok değişirse, o kadar çok aynı kalır.

Dün akşam yemekte, ona dairenin kira kontratının bana düşen kısmının kalanını ödedim ve tüm eşyalarımı toplamak için ekibin geleceğini söyledim.

Liam'la aramızda neler olduğunu sorduğunda, kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledim ve gülümsedim.

Anladı. Ayrıldığım geceden sonra, onun tutuklanması ve serbest bırakılmasıyla ilgili haberleri gördü. Muhabirlerin ona gangster dediğini duydu. Karmaşık ilişkilerden anlayan biri varsa, o da odur.

Nerede yaşadığımı sormadı, ben de söylemedim. Sadece güzel bir akşam yemeği yedik, sarıldık ve vedalaştık.

Yine de içimde onu tekrar göreceğime dair bir his var. Buenos Aires inanılmaz, ama Boston'da baroyu geçmeyi başarırsam... gelecekte neler olacağını kim bilebilir.

Yani, Killian'ın arada bir tatile çıkması gerekebilir, değil mi? Ve mafya papası işi askıda bırakamaz.

Arada sırada araya girip onu rahatlatacak bilgili birine ihtiyacı olabilir.

Arjantin'e dönüş uçuşu bu sefer daha hızlı geçiyor çünkü uyuyakalıyorum. Piste inerken uyanıyorum.

Estancia Los Dos Hermanos'a geri döndüğümde Liam ön kapıda beni bekliyordu.

Ona doğru koştum, kollarına atladım. Tek kelime etmeden beni evin içine taşıyor, doğruca yatak odasına yöneliyor.

Profiline bakarak, "Merhaba tatlım." dedim. "Sana çıplak ihtiyacım var." diye hırlıyor. Gülümsüyorum. "Anlıyorum."

Beni yatağa yatırıyor, kıyafetlerimi ve kendi kıyafetlerini çıkarıyor, sonra minnettar bir iniltiyle içime giriyor. Ona doğru eğilip iç çekiyorum, evin nasıl bir insan olabileceğine şaşıyorum.

Sabırsız, açgözlü, biraz da kaba. Ağzı ve elleri her yerde. İçime girerken boynumu ısıyor. Ayak bileklerimi onun arkasına geçiriyorum ve onu derinlere alıyorum.

Boşaldığımda, dudaklarımda onun adı var. Bocalıyor, acı çekiyormuş gibi bir ses çıkarıyor.

Nefes nefese gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. "Ne oldu?"

Dişlerini sıkarak, "Prezervatif takmadım." diyor.

Ellerimi geniş sırtından aşağıya kaydırana kadar bir süre orada yatıyoruz, birbirimizin gözlerine bakıyoruz, kalplerimiz çarpıyor. Parmaklarımı kıcının sert topaklarına batırıyorum, kalçalarımı esnetiyorum ve onu daha derine çekiyorum.

Dudakları aralanır. Gözlerinde anlayışlı bir bakış belirir. Kabaca fısıldıyor, "Bebeğim. Emin misin?"

Cevap olarak kalçalarımı tekrar esnetiyorum ve onu öpüyorum.

Yüzümü kocaman elleriyle kavıyor ve beni sertçe öpüyor.

"Çocuğumu doğurmak mı istiyorsun?" diye hırlıyor ağzıma karşı, içime daha hızlı ve daha derin girerken. Kolları titriyor ve göğsü kabarıyor, hamile olduğum düşüncesi onu çılgına çeviriyor.

"Birden fazla," diyorum nefes nefese ve onu hafifçe inletiyorum.

Annem önce evlenmediğimiz için hayal kırıklığına uğrayacak ama onunla sonra ilgileneceğim.

Liam kıpırdanmaya başlıyor, beni tutkuyla beceriyor, boğazından iniltieler yükseliyor. Ben de başka bir doruğa ulaşıyorum, başımı yastığa yaslıyorum, bedenim yanıyor, kalbim şarkı söylüyor.

Oraya ilk o varır. Tüm vücudu geriliyor. Sarsılıyor, homurdanıyor, sonra başını göğüslerime indiriyor ve bir meme ucunu sertçe emerken kendini içime boşaltıyor, etime doğru iniyor.

Onun içimde zonkladığını hissedince uçurumun kenarına geliyorum. Göbeğimdeki kasılmalar sert ve ritmik, beni soluk soluğa bırakıyor.

"Seni seviyorum. Bebeğim, seni çok seviyorum."

Sesi kulağımda bir törpü gibi. Vücudu kocaman, sıcaklığıyla beni sarıyor. Birlikte sallanırken kalbi benimkine çarpıyor. Haykırıyorum, gözyaşlarım sakaklarımdan aşağı kayarak saçlarıma takılıyor.

Daha önce yanılmışım. Aşk bir kabus değildir. Bir mucizedir. Bir lütuftur.

Sonunda evde olduğunu bilmek.

Sonrasında uyuyakalıyoruz. Uyandığımda uzaktaki otlakların üzerinde, son yağın yağmurdan parıldayan bir gökkuşağının inanılmaz görüntüsüyle karşılaşıyorum. Gökyüzü parçalı maviye dönüyor. Dışarıda kuşlar ötüyor.

Yanımda Liam uyukluyor, yakışıklı yüzünde küçük bir gülümseme var.

Onu uyandırmamaya çalışarak sessizce yataktan kalkıyorum. Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor, yuvarlanıyor, sonra tekrar yerleşiyor.

Burada Boston'da olduğundan çok daha rahat. Orada beni duymadan asla yataktan çıkamazdım. Bornozumunu giydim ve kahveyi hazırlamak için yalınayak mutfığa girdim.

Mutfak tezgahında, kocaman bir gül demetinin yanında, küçük siyah kadife bir kutu buluyorum.

Kalp atışlarım kontrolden çıktı. Elim ağzımı kapatmak için havalandı.

Omzumun üzerinden bakıyorum ama yatak odasından ses gelmiyor. Ben de kutuya doğru süründüm. Ona uzanırken ellerim titriyor.

İçinde, siyah kadife üzerine yerleştirilmiş, muhteşem bir elmas yüzük var. Ortadaki taş kocaman ve göz kamaştırıcı. İki yanında kan kırmızısı bir çift iri yakut var.

Ona bakıyorum, gözlerimde su birikiyor.

Büyük kollar belime dolanıyor ve beni sıcak, sert bir göğse sıkıştırıyor. Liam kulağıma fısıldıyor, "Bir keresinde benimle evlenmen için seni zorlamayacağımı söylemiştim, ama bunu geri alıyorum. Kendini zorlanmış say."

İşte yine o lanet gözyaşları geliyor.

Fısıldıyorum, "Sen tanıdığım en otoriter, en sinir bozucu ve açık ara en harika adamsın."

"Biliyorum. Tak şu lanet yüzüğü."

Yüzük parmağıma geçirdim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, uyuyor.

Arkamı dönüp yüzümü Liam'ın göğsüne saklıyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum.

Kıkırdayarak bana sıkıca sarılıyor ve bir eliyle saçlarımı düzeltiyor. "Sınavı geçtiğini baro sana ne zaman bildirecek?"

"Kendime gelmem için bana bir dakika verebilir misiniz lütfen? Burada duygusal bir an yaşıyorum!"

Bunu görmezden gelerek, "Çünkü istersen sana şimdi söyleyebilirim" diyor.

Geri çekildim ve ona bakakaldım. "Nasıl bilebilirsin ki? Sonuçları iki ay boyunca almamam gerekiyordu!"

Gülümsüyor. "Tanıdığım insanlar var."

"Liam!" Küçük, işe yaramaz yumruklarla göğsüne vuruyorum. Bu onu kimildatmıyor.

"Bu bir hayır mı?" Omuz silkiyor, beni serbest bırakıyor. "Sen bilirsin."

Mutfak duvarında, kahvaltı köşesinin yanında asılı duran televizyonun kumandasını eline aldığı anda arkasından hançer gibi bakıyorum. Bir haber kanalı açıldı. Test hakkında daha fazla bilgi talep etmek üzereydim ama ekrandaki manşet dikkatimi dağıttı.

"Teksaslı Yargıç Cinayet Komplosundan Tutuklandı."

Haber spikeri çok iyi bildiğim bir ismi söylediğinde donup kalıyorum.

Kardeşimin öldürülmesini emreden aynı yargıç.

Haber spikeri, kimliği belirsiz bir kaynağın ihbarıyla FBI'ın yargıcın evine ve odasına nasıl baskın düzenlediğini anlatırken soğuk bir şok içinde dinliyorum. Şaşkın bakışlarımı Liam'a çevirdiğimde, mutfak tezgahına yaslanmış, sevgi dolu gözlerle beni izliyor, ifadesi kasvetli.

Fısıldıyorum, "Bunu sen mi yaptın?"

Cevap verirken sesini alçaltıyor ve bakışlarını bana dikeyyor.

"Ellerini kana bulamak istemediğini söylemiştin. Bir sonraki en iyi şeyin ömür boyu hapis olduğunu düşündüm."

Dizlerimin b a ğ ı çözüldüğünde, Liam düşmeden önce beni yakalamak için orada oluyor.

Her zaman olduğu gibi.

Her zaman öyle olacağını

bildiğim gibi. Sonsuza kadar.

Okuduğunuz için teşekkürler! Yeni çıkan [kitaplar](#) hakkında bilgi almak için lütfen [bültenime kaydolun](#) veya beni [Bookbub](#)'da takip edin.

TEŞEKKÜRLER

Nereden başlayacağımı bilemiyorum, bu yüzden en baştan başlayacağım.

Bu kitabın yayınlanması, sadece benim değil, dünyanın başına gelen birkaç önemli olay nedeniyle birkaç kez ertelendi.

İlki geçen yılın sonlarında annemin ölümüydü. Bu, uzun bir süre hayatımdaki her şeyin dengesini bozdu. Yas tutmayı planlayamazsınız ve onun ölümü beni beklediğimden daha fazla etkiledi. Yaşlı ve hastaydı ama yine de öldüğünde şok oldum. Öldüğünde hastanede onunla yalnızdım ve bunu hala sindirmeye çalışıyorum. Ama orada olduğum ve onu annem olarak gördüğüm için çok minnettarım.

Altı haftalıkken evlat edinildim. Evlat edinildiğimi her zaman biliyordum çünkü beni evlat edinen her iki ebeveynim de bu konuda çok açıktı ve bana bu harika hayat verildiği için minnettarlık ve ayrıcalık duygusuyla büyüdüm. Öz annemle hiç tanışmadım ve mahremiyetine duyduğum saygıdan dolayı onunla iletişim kurmaya da çalışmadım, ancak yaşımla ilerledikçe beni dünyaya getirmek için yaptığı fedakarlığa daha fazla değer veriyorum. Hayat şans ve şansın büyük rol oynadığı bir saçmalaktır ve ben

Beni seven bir değil, iki annem olduğu için şaşırtıcı derecede şanslıyım.

Bu yüzden bana hayat veren kadına ve beni büyüten ve nasıl yaşayacağımı öğreten kadına teşekkür ederim. İkinizi de seviyor ve onurlandırıyorum.

Bu kitabın yayınlanmasını geciktiren ikinci büyük olay ise dünya çapında bir pandemiydi. Yeni Koronavirüs ve COVID-19'un ortaya çıkışı, bu gezegende geçirdiğim on yıllar boyunca karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor ve bir daha asla böyle bir şey yaşamamayı umuyorum. Tüm sağlık çalışanlarına, acil durum destek personeline ve kriz sırasında başkalarına yardım eden, büyük ölçüde tanınmayan ve alışkan insanlara en içten ve samimi teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu kitabı bitirmemi engelleyen son şey ise bağırsaklarımın çalışmaması oldu.

Eğer bu biraz abartılı olacaksa kusura bakmayın ama bende ülseratif kolit, diğer adıyla iltihaplı bağırsak hastalığı var. Alevlendiğinde yemek yiyemiyorum. alışamıyorum. Evden ıkamıyorum. Tamamen işe yaramaz oluyorum. Tüm kalın bağırsağınız kanayan, ülserli yaralarla dolduğunda neler olduğunu bir düşünün ve eğer varsa sağlığınız için şükredin. Bu son alevlenme, yukarıda bahsedilen pandemi nedeniyle dünya çapında tuvalet kağıdı kıtlığı yaşanırken iki ay sürdü.

Güzel zamanlardı.

Tüm bunlar, gerçek bir hayat kahramanı olan kocam Jay'e teşekkür etmenin dolambaçlı bir yoludur.

Gecenin bir yarısı ne zaman kalksam, işimi yapmak ya da bir yudum su içmek için yataktan ne kadar sessizce kalkarsam kalkayım, anında uyanıyor ve "Bir şeye ihtiyaın var mı?" diye soruyor. Eğer istersem, kalkıp benim için getirir. Neye ihtiyaım olursa olsun ya da ne istersem isteyeyim ya da onu ne kadar rahatsız ederse etsin, bunu sağlamak için her zaman yanımda olur.

Bir aşk romanı yazarı için bile bu inanılmaz romantik.

1 Temmuz 2020, yirminci evlilik yıldönümümüz. İlk görüşte aşktı. İkimizin de arkadaşlarıyla öğle yemeği yediği bir restoranda tanıştıktan iki hafta sonra onun yanına taşındım. Yemek salonunda göz göze geldik, bana çıkma teklif etmek için peşimden valeye kadar geldi ve gerisi tarih oldu. Las Vegas'ta fevkalade gösterişsiz bir şapelde tüm arkadaşlarımız ve ailemizin katılımıyla evlendik. (Elvis düğün şapeline gitmememizin tek nedeni annemin orada olmasıydı ve hayatı boyunca kabuslar görürdü).

Jay, seni seviyorum. Seninle evlenmek şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı. Beni pek çok yönden mutlu ediyorsun. Bu yazı itibarıyla, muhtemelen seni uykunda öldürmeyeceğim. Sadece iyi çalışmaya devam et ve güvende olacaksın.

Facebook okuyucu grubum [Geissinger's Gang'e](#) çalışmalarımı destekledikleri ve çok eğlenceli oldukları için teşekkür ederim.

Letitia Hasser'e güzel kitap kapakları yapma becerisi için teşekkürler.

Her zaman olduğu gibi, okuyucularıma teşekkür ederim. Yazar olma hayalimi gerçeğe dönüştürdünüz.

Babama teşekkür ederim. Seni her gün özleyorum.

Son olarak, bu kitap baskıya girer girmez hatırlayacağım ve bu bölüme dahil etmediğim için suçluluk duyduğum unuttuğum herkese teşekkür ederim.

Not: Merak ediyorsanız, Truvy baroyu geçti.

YAZAR HAKKINDA

J.T. Geissinger, duygu yüklü romantizm ve kadın kurgularının uluslararası çok satan 1 numaralı yazarıdır. Komik, alingan romantik komedilerden yoğun, keskin gerilime kadar uzanan kitapları milyonlarca kopya satmış ve Almanca, İbranice, Fransızca, Çekçe ve Japonca dahil olmak üzere birçok dile çevrilmiştir.

Romance Writers of America® tarafından romantik kurgu alanında verilen en yüksek ödül olan RITA® Ödülü için hem çağdaş hem de paranormal romantizm alanında üç kez finalist olmuştur. Ayrıca En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü ve En İyi Paranormal/Kentsel Fantezi dalında Golden Quill Ödülü sahibidir.

Şu anda kocası ve kurtarıcı kedisi Zoe ile Nevada'da yaşayan bir Güney Kaliforniya yerlisi.

Onu internette www.jtgeissinger.com adresinde bulabilirsiniz [Facebook](#)'taki [okuyucu grubuna katılın](#)

AYRICA J.T. GEISSINGER

Tehlikeli Güzellik Serisi

Tehlikeli Güzellik Tehlikeli
Arzular Tehlikeli Oyunlar

Yavaş Yanık Serisi

Senin İçin
Yanmak
Senin İçin
Erimek
Senin İçin
Acımak

Kötü Alışkanlık Serisi

Günah Gibi
Tatlı Yap
Beni Günah
Benimle
Günah
Günah Gibi
Ateşli

Kötü Oyunlar Serisi

Fena Güzel Fena Seksi
Kötü Niyetler

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.